Mã Duy Anh

MẶT TRẬN NGẦM

TIỂU THUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN
CÔNG AN NHÂN DÂN

CUỘC THI SÁNG TÁC TIỂU THUYẾT, TRUYỆN VÀ KÝ
VỀ ĐỀ TÀI VÌ AN NINH TỔ QUỐC VÀ BÌNH YÊN CUỘC SỐNG LẦN THỨ V
DO BỘ CÔNG AN VÀ HỘI NHÀ VĂN VIỆT NAM TỔ CHỨC (2022 - 2025)

4647-2025/CXBIPH/17-75/CAND

Mã Duy Anh

MẶT TRẬN NGẦM

TIỂU THUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN
CÔNG AN NHÂN DÂN

CHƯƠNG 1

Bóng ma quá khứ

Đêm khuya, khi cả thành phố đã chìm vào giấc ngủ, Hoàng Duy An lại một lần nữa bị kéo vào cơn ác mộng quen thuộc. Trong bóng tối đặc quánh, anh thấy mình lạc bước trong một khu rừng âm u, nơi những tiếng xào xạc của lá khô dưới chân vang lên rợn người. Bóng dáng một người đàn ông hiện ra từ xa, mờ ảo và đầy bí ẩn, như bị che phủ bởi làn sương mù dày đặc. Đó là bố anh, người đã mất trong một nhiệm vụ đặc biệt hai năm trước. An không được tận mắt chứng kiến giây phút cuối cùng của ông, nhưng ký ức về bố luôn in sâu trong tâm trí anh như một vết sẹo không thể xóa nhòa.

Trong giấc mơ, ông tiến lại gần hơn, khuôn mặt khắc khổ với những nếp nhăn của năm tháng chiến đấu và cống hiến, nhưng đôi mắt vẫn sáng rực, chứa

đựng một thông điệp không lời. Khi An cố gắng tiến lại gần, ông chìa tay ra, trong lòng bàn tay là một chiếc công an hiệu - biểu tượng của danh dự, lòng trung thành và sự hy sinh. Chiếc công an hiệu màu vàng đã phai mờ theo thời gian, nhưng vẫn toát lên sự trang nghiêm. Trên đó là ngôi sao vàng nằm giữa lá chắn, bao quanh bởi hai bông lúa màu vàng uốn cong nổi lên trên nền xanh lục thẫm, biểu tượng cho sức mạnh của lực lượng Công an nhân dân Việt Nam, lực lượng đại diện cho Nhà nước pháp quyền, với lý tưởng đấu tranh cho công lý, chính nghĩa, lẽ phải và cái chân - thiện - mỹ ở đời. Chiếc công an hiệu ấy chính là thứ cuối cùng mà bố anh giữ chặt trước khi ngã xuống - món đồ mà một người đồng đội đã trao lại cho An vào ngày tang lễ. Những lời nói của người đó vẫn văng vẳng bên tai anh, như một lời hứa mà anh phải gánh vác: *"Ông ấy muốn cháu giữ nó, để nhớ rằng nhiệm vụ của cháu chưa bao giờ chỉ là một công việc, mà là một di sản"*.

An choàng tỉnh, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng trên trán. Chiếc công an hiệu vẫn nằm trên bàn cạnh giường, lấp lánh trong ánh sáng mờ của đèn ngủ. Với tay nắm chặt nó trong lòng bàn tay, An cảm thấy hơi ấm từ kim loại lạnh lẽo ấy, như hơi ấm của bàn tay bố anh còn vương lại. Anh biết rằng, dù ông không còn

bên cạnh, nhưng di sản mà ông để lại sẽ mãi dẫn lối cho anh trên con đường mà anh đã chọn - con đường của một chiến sĩ Công an nhân dân, nơi những cơn ác mộng không phải là thứ có thể dễ dàng xua tan, nhưng cũng là động lực giúp anh đứng vững trước những thử thách khắc nghiệt nhất.

***

Sáng thứ Hai ngày 17 tháng 6 năm..., khi những tia nắng đầu tiên dịu dàng đâm xuyên qua khung cửa gỗ đã bạc màu, để lại những vệt sáng vàng nhạt, lấp lánh như những hạt bụi thời gian của ngôi nhà 3 tầng nằm khuất trong con ngõ nhỏ của phố Hoàng Cầu. Tiếng chim ríu rít, hòa cùng hương thơm dịu nhẹ của những chậu cây hoa hồng ở ngoài ban công, tạo nên một không gian bình yên nhưng không kém phần trầm lắng. Bên trong nhà, những bức ảnh gia đình và kỷ vật được trưng bày cẩn thận, ngăn nắp trên các kệ gỗ. An đứng lặng trước bức tượng đồng đen sẫm của bố mình trong phòng khách. Ánh sáng vàng nhạt buổi sớm rọi xuống, làm bừng lên vẻ trang nghiêm nhưng vẫn rất gần gũi. Không khí buổi sáng mát mẻ, mang theo hơi thở se lạnh của mùa thu, như gợi nhắc về những năm tháng bố anh đã trải qua với bao hy sinh thầm lặng.

An khẽ cúi đầu, đưa đôi bàn tay chạm nhẹ lên chiếc cặp da cũ kỹ mà bố anh từng nâng niu, cảm nhận từng đường nét quen thuộc. Những ngón tay anh vô thức vuốt ve chiếc công an hiệu trên ngực áo, nơi mà ánh nắng ban mai lấp lánh chiếu xuống, làm nó trở nên lung linh như một biểu tượng thiêng liêng về di sản mà anh đang gánh vác. Ký ức về bố luôn hiện hữu, không chỉ trong những vật dụng này, mà còn trong từng hơi thở, từng nhịp đập của trái tim.

"Con sẽ không phụ lòng bố đâu..." anh thì thầm, giọng nói nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua tán lá, chỉ đủ để anh tự nghe thấy, như một lời thề nguyền với quá khứ và cả tương lai. Lời hứa ấy không chỉ đơn thuần là trách nhiệm, mà là một sợi dây liên kết giữa hai thế hệ, một dòng chảy không bao giờ ngừng nghỉ.

Đứng trước bức tượng đồng của bố, An cảm nhận mình như một chiếc lá nhỏ bé, vừa mỏng manh nhưng lại kiên cường. Anh được nâng đỡ bởi cành cây ký ức và truyền thống, những điều mà bố anh đã dày công vun đắp qua bao năm tháng. Nhưng hôm nay, dưới bầu trời thu trong xanh không gợn mây, An cảm nhận được rằng mình không còn chỉ là người bước đi trong cái bóng lớn lao của bố nữa. Thay vào đó, một ngọn lửa quyết tâm mãnh liệt đang cháy rực trong

lòng anh, sáng rực lên giữa màn đêm, soi đường cho những bước đi tiếp theo.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía cầu thang vang lên, mẹ An xuất hiện bên cạnh anh. An quay lại. Mẹ anh đứng đó, dáng người nhỏ nhắn nhưng toát lên sự vững chãi của một người phụ nữ đã trải qua nhiều sóng gió. Gương mặt bà hiền từ, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt là nỗi lo lắng khôn nguôi. Ánh mắt bà dịu dàng nhưng ẩn chứa nỗi lo lắng sâu sắc của một người mẹ. Bà đặt tay lên vai con trai:

- An à, con hãy cẩn thận với từng bước đi, công việc của con đầy hiểm nguy... Mẹ chỉ mong con trở về an toàn.

Giọng mẹ anh nhẹ nhàng, nhưng từng chữ như nén lại bao nhiêu lo âu. Bà không cấm cản, không trách móc, chỉ đơn giản là một người mẹ lo cho con mình - một nỗi lo âm thầm mà sâu sắc.

An mỉm cười, ánh mắt anh ánh lên niềm tin và sự yêu thương:

- Mẹ đừng lo, con hứa sẽ cẩn thận. Con sẽ trở về bên mẹ, an toàn như mẹ mong đợi.

Mẹ An nhìn con trai thật lâu, rồi khẽ thở ra một hơi nhẹ. Dường như bà muốn nói thêm điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ để lại một nụ cười hiền. Bà nhẹ

nhàng vuốt lại cổ áo cho An, như một thói quen vẫn giữ từ ngày anh còn bé. Giọng bà ấm áp hơn, pha chút dịu dàng của tình yêu thương vô bờ bến:

- Ừ, chiều nay mẹ nấu món thịt kho đấy, nhớ về ăn cơm với mẹ nhé...

Lời anh nói ra không chỉ là lời hứa, mà còn là niềm tin vững chắc vào những gì mình đang theo đuổi. An thấu hiểu sâu sắc tâm trạng của mẹ mình. Từ ngày bố anh ra đi, bà Lan Anh, người mẹ nhỏ bé nhưng đầy kiên cường, đã gồng mình lên để trở thành chỗ dựa cho anh. Bề ngoài, bà luôn tỏ ra lạc quan và mạnh mẽ, giữ cho gia đình yên ổn, nhưng An biết, đằng sau những nụ cười ấy là những đêm dài đầy nước mắt. Khi chỉ còn lại một mình, bà thường lặng lẽ khóc, ôm chặt di ảnh của chồng. Những nếp nhăn trên gương mặt bà - dấu vết của thời gian và những nỗi đau âm thầm - càng làm nổi bật sự hy sinh và tình yêu vô bờ bến mà bà dành cho gia đình. Đôi mắt bà vẫn sáng, nhưng trong đó ẩn chứa nỗi cô đơn sâu sắc, không dễ gì giấu đi được. An luôn cảm nhận được sự kiên cường trong mẹ, nhưng cũng thấy rõ rằng bà cần một bờ vai để tựa vào, đặc biệt là trong những khoảnh khắc yếu lòng nhất.

Mẹ của An khẽ thở dài, đôi bàn tay gầy guộc nhưng vẫn đầy sự dịu dàng cẩn thận chỉnh lại chiếc cà

vạt cho con trai. Giọng bà trách yêu, pha chút cằn nhằn quen thuộc:

- Cái thằng này, y hệt bố con, cứ để quần áo luộm thuộm thế này là không được. Đồng nghiệp nhìn vào lại cười cho đấy!

An bật cười khẽ, đưa tay gãi đầu, giọng điệu có chút hối lỗi nhưng vẫn pha chút tinh nghịch:

- Sáng nay con vội quá, chưa kịp chỉnh đốn trang phục mà. Giờ con phải đi làm đây, không muộn mất mẹ ạ.

An cúi đầu nhìn mẹ. Có vẻ như ánh mắt của bà đang dõi theo từng cử chỉ của anh, như muốn giữ lấy khoảnh khắc này mãi mãi, như thể biết rằng thời gian này sẽ trôi qua nhanh chóng, mang theo cả nỗi lo lắng và niềm hy vọng của bà.

Gió thu se lạnh khẽ thoảng qua, mang theo mùi hương của lá vàng rụng, hòa quyện với hương ngai ngái của đất và cỏ. Thượng úy An quay bước, rời xa bức tượng của bố mình, từng bước đi nhẹ nhàng nhưng đầy quyết tâm, như thể mỗi bước chân ấy là một phần của hành trình lớn lao mà số phận đã định sẵn. Từ phía sau, mẹ anh - bà Lan Anh - đứng lặng lẽ dõi theo từng bước chân con. Ánh mắt bà pha lẫn niềm tự hào và nỗi lo lắng sâu sắc. Trong khoảnh khắc ấy, bà không nói gì, chỉ đứng đó, cảm nhận từng cơn

gió lạnh khẽ lướt qua, như xoa dịu nỗi đau âm thầm đã đeo bám bà từ ngày chồng mất. Những nếp nhăn trên gương mặt bà dường như càng sâu hơn, mỗi đường nét khắc ghi nỗi lo âu của một người mẹ đã trải qua nhiều thăng trầm. Bà hiểu rằng, An đang tiếp bước con đường mà chồng bà đã đi, một con đường đầy nguy hiểm nhưng cũng đầy vinh quang. Và dù biết rằng đây là sự lựa chọn của con trai, lòng bà vẫn không khỏi xao xuyến. Trong thâm tâm, bà cầu nguyện cho An, hy vọng rằng mọi điều tốt lành sẽ đến với con trên con đường phía trước. Mỗi bước chân của An như khắc sâu vào lòng bà, tạo nên một mối liên kết vô hình giữa quá khứ, hiện tại và tương lai, khiến bà cảm thấy như mình cũng đang đồng hành cùng con trong hành trình ấy...

***

Thượng úy Hoàng Duy An, nay gần ba mươi tuổi, với dáng người cao ráo, rắn rỏi, như được tôi luyện qua những năm tháng gian khổ trong lực lượng Công an nhân dân. Gương mặt vuông vức của anh khắc họa sự cương nghị và quyết đoán, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt ấy là sự nhạy cảm, kiên định pha lẫn nỗi niềm khó nói. Mái tóc đen cắt ngắn gọn gàng, để lộ vầng trán rộng, càng tô đậm thêm vẻ kiên cường của một người lính trẻ đầy lý tưởng.

Đồng đội ngưỡng mộ An không chỉ bởi tài năng mà còn bởi tinh thần trách nhiệm và lòng trung thành tuyệt đối. Trong những tình huống cam go nhất, anh luôn là người tiên phong, không ngại đối mặt với hiểm nguy. Anh đã nhanh chóng khẳng định vị trí của mình trong đội ngũ điều tra của Cục An ninh nội địa - là cơ quan đầu ngành tham mưu với Đảng, Nhà nước về công tác đảm bảo an ninh nội địa; chủ động phòng ngừa, phát hiện, đấu tranh với âm mưu, hoạt động xâm phạm an ninh quốc gia của các thế lực thù địch, các cá nhân, tổ chức phản động, khủng bố, các đối tượng chống Đảng, Nhà nước, gây mất an ninh, trật tự... Công việc hiện tại đòi hỏi ở An sự nhạy bén, khả năng phân tích sắc sảo cùng tinh thần thép để đối mặt với những mối nguy hiểm rình rập mỗi ngày. Mỗi ngày làm việc của An là một cuộc đấu trí không ngừng nghỉ, nơi anh phải xâu chuỗi các sự kiện, phát hiện những mối đe dọa tiềm tàng và xử lý chúng trước khi kịp bùng phát.

Dù tuổi đời còn trẻ, An đã nhanh chóng trở thành trụ cột của đội, bởi sự nhạy cảm và quyết đoán - những phẩm chất mà anh đã được thừa hưởng từ bố mình. Đại tá Hoàng Duy Hải, người bố huyền thoại trong lực lượng Công an nhân dân, đã truyền dạy cho An những bài học quý giá về lòng dũng cảm,

sự trung thực và tinh thần không khuất phục trước nghịch cảnh. An luôn cảm nhận sự hiện diện của bố trong từng quyết định của mình, như một ngọn hải đăng dẫn lối giữa biển khơi mịt mù. Mỗi khi nhớ về bố, An lại cảm thấy như mình đang đứng dưới bóng cây cổ thụ già cỗi, nơi cành lá sum suê che chở, bảo vệ anh khỏi những bão tố cuộc đời. Anh biết rằng con đường mình đang đi không dễ dàng, nhưng đó là con đường mà bố anh đã chọn và anh sẽ tiếp tục đi đến tận cùng, không chỉ để hoàn thành trách nhiệm của mình mà còn để giữ trọn vẹn di sản của bố, một chặng đường vẻ vang đáng tự hào.

Giữa bầu trời thu xanh thẳm, An hiểu rằng mình không chỉ là một người lính, mà còn là người mang trong mình trách nhiệm của một di sản vĩ đại. Mỗi bước đi của anh, mỗi quyết định anh đưa ra đều mang theo lời hứa với bố, với chính bản thân mình rằng sẽ luôn chiến đấu vì công lý, vì sự bình yên của người dân và để lại dấu ấn của chính mình trên con đường mà anh đã chọn.

An bước vào khuôn viên trụ sở Bộ Công an với bước chân vững chãi, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ của trái tim, hòa cùng quyết tâm sắt đá đang bùng lên trong lòng. Hôm nay là ngày anh chính thức nhận nhiệm vụ mới, một nhiệm vụ mà anh biết sẽ đưa anh

vào những góc tối nhất của quá khứ và hiện tại. Trên con đường trở lại văn phòng, An không ngừng suy nghĩ về những gì đang chờ đợi mình phía trước.

Khi anh bước vào trụ sở Cục An ninh nội địa, không khí căng thẳng và gấp gáp bao trùm lên mọi thứ. Tiếng điện thoại reo liên tục, tiếng gõ bàn phím lách cách và tiếng bước chân vội vã của đồng nghiệp đi lại giữa các phòng ban, tất cả hòa quyện vào nhau, tạo nên một nhịp điệu gấp gáp, dồn dập. An đi thẳng đến văn phòng của mình, nơi Thiếu tá Trần Lâm Minh đang chờ. Minh là cấp trên, đồng thời cũng là người anh thân thiết từ mái trường Học viện An ninh nhân dân. Thiếu tá Minh, một người đàn ông ngoài ba mươi, với dáng người cao lớn, rắn rỏi, toát lên vẻ cương nghị và điềm tĩnh của một người từng trải qua nhiều năm trong ngành. Làn da rám nắng của anh, dấu vết của những ngày dài dầm mình dưới nắng gió, chỉ thêm phần chứng minh những tháng ngày gian khổ ngoài hiện trường.

Trên cằm Minh có một vết sẹo nhỏ, dấu tích của một cuộc truy đuổi khốc liệt nhiều năm trước - câu chuyện mà anh ít khi kể, nhưng mỗi khi nhắc đến lại khiến đồng đội thêm phần ngưỡng mộ. Bộ quân phục màu xanh đậm được ủi phẳng phiu, trên vai anh là bộ quân hàm Thiếu tá, biểu tượng của cấp bậc và lòng

trung thành với Tổ quốc. Dù mang vẻ ngoài nghiêm nghị, Minh luôn quan tâm đến đồng đội, đặc biệt là An, người bạn thân thiết từ thời ở học viện. Mỗi khi gặp An, đôi mắt Minh thường dịu lại, nở một nụ cười nhẹ trên môi - một nụ cười hiếm hoi nhưng đầy ý nghĩa, thể hiện sự gắn kết và niềm tin tưởng sâu sắc giữa hai người.

- An, cậu đến rồi!

Thiếu tá Minh cất tiếng gọi khi thấy An bước vào, thái độ thân thiện nhưng không giấu được sự lo lắng:

- Chúng ta có nhiều việc phải làm hôm nay. Đã có thêm thông tin mới về tổ chức phản động mà chúng ta đang theo dõi.

An gật đầu, kéo ghế ngồi xuống đối diện Minh, ánh mắt anh nghiêm nghị, chứa đầy sự tập trung:

- Vụ tấn công ở Đắk Lắk dạo gần đây là của chúng, đúng không sếp?

Minh khẽ gật đầu. Anh hơi cúi mặt, giọng nói trầm xuống, nặng nề sau những ngày dài căng thẳng:

- Đúng vậy. Chúng đã thực hiện một loạt các vụ khủng bố tàn bạo. Dân thường vô tội bị bắt cóc và sát hại không thương tiếc, những người già và trẻ em không có cơ hội sống sót. Nhà cửa, trường học, bệnh

viện - những nơi đáng lẽ phải là chỗ an toàn nhất, đều bị phá hủy không chút do dự.

Minh ngừng lại một chút, ánh mắt anh thoáng ánh lên nét mệt mỏi nhưng cũng đầy quyết tâm. Anh hít một hơi sâu, rồi tiếp tục, giọng anh đanh lại:

- Chúng không chỉ giết người mà còn gieo rắc sự hoảng loạn. Cả một vùng giờ đây chìm trong nỗi sợ hãi vô tận. Những vụ nổ, những tiếng khóc thét của những người còn sống sót... tất cả đều là một phần trong kế hoạch nham hiểm của chúng. Chúng muốn tạo ra sự hoảng loạn, làm suy yếu niềm tin của dân chúng vào chính quyền.

Minh siết chặt bàn tay, rồi nhìn thẳng vào An, đôi mắt anh ánh lên sự kiên định và trách nhiệm:

- Đây không chỉ là một hành động khủng bố đơn thuần, mà là một chiến lược có tính toán, đầy nhẫn tâm nhằm đạt được mục đích chính trị bẩn thỉu. Chúng muốn phá hoại sự bình yên của cả một vùng đất. Nếu chúng ta không ngăn chặn kịp thời, hậu quả sẽ còn tồi tệ hơn rất nhiều...

An lặng đi trong giây lát, cảm nhận được sức nặng của tình hình. Những vụ tấn công này không chỉ là sự giết chóc, mà còn là cuộc chiến về niềm tin, về sự sống còn của những giá trị mà họ đang cố gắng bảo vệ. Cơn giận dữ rực cháy trong mắt An, khi hình

dung ra những cảnh tượng kinh hoàng mà Minh vừa miêu tả. Tội ác man rợ của chúng không chỉ phá hủy nhà cửa và giết hại người vô tội, mà còn hủy hoại cả sự bình yên của một cộng đồng, biến những vùng đất từng yên bình thành nơi đầy đau thương và chết chóc.

Không gian trong phòng làm việc của đội công tác ở Cục An ninh nội địa lúc này tràn ngập bầu không khí căng thẳng và áp lực. Ánh sáng từ chiếc đèn bàn hắt lên những chồng tài liệu, tạo ra những bóng đổ trên tường, như những ám ảnh của quá khứ mà An không thể thoát ra được. Bên ngoài, tiếng mưa lộp độp trên mái hiên như đang hòa cùng những suy tư nặng nề trong lòng anh.

An cau mày, một cảm giác bất an len lỏi trong từng suy nghĩ khi Minh đưa ra những thông tin quan trọng. Giọng anh gấp gáp, sự phẫn nộ hiện rõ trong từng lời nói, không thể che giấu:

- Thật kinh khủng! Chúng ta không thể để chúng tiếp tục làm loạn như thế!

Đôi mắt An ánh lên sự căng thẳng pha lẫn giận dữ. Minh không đáp ngay, anh chỉ lặng lẽ mở tập tài liệu dày cộm trước mặt, từng trang giấy chứa đầy những bằng chứng sắc bén và thông tin mật lần lượt hiện ra. Giữa những tấm ảnh chụp hiện trường, những bảng ghi chú chi chít nét chữ và cả những sơ

đồ được đánh dấu cẩn thận, một bức tranh toàn cảnh về kẻ thù dần hiện ra.

Minh bắt đầu nói, giọng anh trầm và điềm tĩnh:

- Đây là những gì chúng ta đã thu thập được... Tổ chức mà chúng ta đang đối mặt tự xưng với nhiều tên gọi. Nhưng dù với bất kỳ danh nghĩa nào, dưới vỏ bọc phong trào dân tộc, chúng thực chất chính là một tổ chức khủng bố.

Minh đẩy tập tài liệu tới gần An hơn, để lộ những bức ảnh ghi lại tàn tích của các cuộc tấn công. Khói lửa, đổ nát, những ánh mắt hoảng loạn của những người còn sống sót - tất cả đều vẽ lên bức tranh tàn khốc về những gì đã xảy ra. An lướt nhanh qua những tấm hình, từng dòng báo cáo, từng dấu vết mà tổ chức này để lại. Sự tàn nhẫn hiển hiện rõ ràng đến mức khiến lòng anh sôi sục.

Minh dừng lại một lúc, đôi mắt anh nhìn thẳng vào An, như thể sắp nói ra một điều nặng nề hơn:

- Điều đáng lo ngại hơn cả là chúng được tài trợ bởi các thế lực ngầm từ nước ngoài, những kẻ đang tìm cách khuấy động tình hình trong nước. Chúng không chỉ muốn phá hoại sự ổn định mà còn muốn gây chia rẽ, làm suy yếu đất nước từ bên trong. Hơn nữa,... tôi không biết có nên nói điều này không, nhưng Tổ chức Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên

có liên quan tới những kẻ đã tham gia vào vụ án của bố cậu hai năm trước.

Nghe đến đây, An cứng người lại, trái tim anh như thắt lại. Cái chết của bố anh hai năm trước vẫn là một vết thương khó lành và giờ đây, khi biết rằng tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" có liên quan đến vụ án đó, cảm xúc của anh như bị đẩy lên đỉnh điểm.

- Anh chắc chứ?

Minh gật đầu, rồi anh chỉ vào một trang tài liệu trong tập hồ sơ. Trên đó là những bức ảnh mờ nhạt, chụp lại từ một cuộc họp bí mật của những kẻ tham gia vào vụ án. Trong đó, có một cái tên mà An không bao giờ quên được, một kẻ đã từng xuất hiện trong những nghi ngờ xung quanh cái chết của bố anh:

- Bọn chúng không chỉ liên quan, mà có thể chính là nguyên nhân đứng sau vụ việc ấy, tất cả đều dẫn về tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên". Và bây giờ, chúng ta có cơ hội để xóa sổ bọn chúng.

An im lặng, đôi tay anh nắm chặt lấy tập tài liệu, đôi mắt đầy quyết tâm và lửa giận. Lời nói của Minh như một mũi dao sắc lẹm xuyên thẳng vào tâm trí An. Anh cảm thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng, những mảnh ký ức rời rạc bỗng nhiên ghép lại thành một bức tranh rõ ràng hơn và nỗi đau mà anh tưởng

chừng đã quên đi, giờ lại trỗi dậy mạnh mẽ. An không thể giữ im lặng nữa, giọng anh trở nên cương quyết, gần như thách thức:

- Chúng ta phải tham gia điều tra tới cùng vụ này. Anh nghĩ sao?

Minh ngẩng lên từ tập tài liệu, ánh mắt anh gặp đôi mắt của An. Trong khoảnh khắc ấy, cả căn phòng như lắng đọng. Tiếng mưa rơi đều đặn bên ngoài cửa sổ tạo nên một bầu không khí lạnh lẽo và căng thẳng. Minh nhìn sâu vào ánh mắt của An, đọc được trong đó sự đau đớn xen lẫn quyết tâm.

Sau một khoảnh khắc im lặng, anh đáp lời với sự trầm tĩnh nhưng cũng đầy sự cân nhắc:

- Anh hiểu điều cậu muốn, An. Nhưng cậu phải nhớ rằng... những kẻ này cực kỳ nguy hiểm. Chúng không chỉ là bọn khủng bố thông thường. Chúng có quyền lực, có tài chính, vũ khí và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để đạt được mục tiêu.

Minh ngừng lại một chút, đôi mắt anh ánh lên vẻ lo lắng nhưng cũng đầy sự tôn trọng dành cho người đồng đội trẻ tuổi:

- Anh sẽ ủng hộ cậu, An, nhưng chúng ta phải thận trọng. Không thể hành động thiếu suy nghĩ. Đây không chỉ là cuộc chiến của cậu, mà còn của tất cả chúng ta.

An hít một hơi sâu, cố gắng trấn tĩnh lại cảm xúc đang bùng lên trong lòng mình. Nhưng ngay cả trong sự kiềm chế đó, quyết tâm của anh vẫn không lay chuyển. Anh đã mất quá nhiều - mất bố, mất đi những năm tháng bình yên - và bây giờ anh sẽ không để sự thật trôi đi mà không có câu trả lời.

- Chúng ta sẽ làm điều này cùng nhau, anh Minh... Em cần phải biết sự thật về cái chết của bố. Và em sẽ không dừng lại cho đến khi tìm ra sự thật mọi thứ. Dù phải đối mặt với bất cứ thứ gì.

Ánh đèn trong phòng hắt lên khuôn mặt An, lộ rõ sự cương nghị và quyết tâm. Đôi mắt sâu thẳm của anh không chỉ phản chiếu nỗi đau và sự mất mát, mà còn chứa đựng lòng kiên định của một người con sẵn sàng đối mặt với mọi khó khăn để khám phá sự thật. Lúc này, An không chỉ là một người lính, mà còn là một người con quyết tâm khám phá sự thật, bất chấp mọi khó khăn phía trước có như thế nào.

Minh quan sát An, rồi khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ lên vai anh.

- Tốt lắm. Cậu sẽ cần một đội để hỗ trợ và tôi nghĩ cậu nên gặp Trung úy Lan - cô ấy là người giỏi nhất của chúng ta về phân tích tình báo và theo dõi. Nếu có ai có thể giúp cậu lần ra dấu vết của bọn chúng, thì đó chính là Hạnh Lan.

Ngay lúc đó, cửa phòng bật mở và một cô gái trẻ bước vào. An ngước mắt nhìn lên và nhận ra. Đó là Hà Hạnh Lan - người đồng nghiệp mà anh đã biết từ trước, một người phụ nữ nhỏ nhắn nhưng luôn tràn đầy sức sống. Lan toát lên vẻ năng động và tự tin, với mái tóc đen dài buộc gọn gàng phía sau, để lộ khuôn mặt trái xoan cùng làn da trắng mịn màng. Đôi mắt Lan to và sáng, ánh lên sự thông minh và quyết đoán, nhưng cũng ẩn chứa một nét nhạy cảm mà An không thể không chú ý. Trong ánh mắt ấy, có một sự chân thành và nhiệt huyết khiến người đối diện dễ dàng bị cuốn hút.

An nhớ lại những lần họ cùng nhau làm việc, sự sắc bén và linh hoạt của Lan luôn khiến anh cảm thấy an tâm. Hôm nay, Lan mặc bộ quân phục chỉnh tề, chiếc áo quân phục an ninh màu xanh ôm vừa vặn, tôn lên dáng vẻ thanh thoát nhưng vẫn đầy mạnh mẽ của cô. Ở Lan, sự dịu dàng nữ tính không hề làm mất đi vẻ cương nghị, mà ngược lại, tạo nên một sự hòa quyện đầy cuốn hút. Cô bước đến với những bước chân nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, mang theo một tập hồ sơ dày cộp, đặt lên bàn với sự tự tin của người đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

- Chào đồng chí! Tôi đã nghe về vụ việc và sẽ hỗ trợ đồng chí trong cuộc điều tra này. Chúng ta có nhiều việc phải làm lắm.

An mỉm cười, cảm thấy lòng mình thêm vững tin khi có Lan bên cạnh:

- Rất vui được làm việc với Lan. Tôi tin rằng chúng ta sẽ phối hợp tốt.

Lan khẽ gật đầu, một nụ cười nhẹ thoáng qua đôi môi. Cô nhanh chóng lật mở tập hồ sơ, lướt qua những hình ảnh và tài liệu trước mặt:

- Đây là những gì chúng ta có về hoạt động của "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên". Mình sẽ bắt đầu từ đây.

Khi Lan nói, An không thể không bị cuốn hút bởi sự chuyên nghiệp và nhiệt huyết trong từng lời cô thốt ra. Dù đây không phải lần đầu tiên họ làm việc cùng nhau, nhưng mỗi lần, An lại càng nhận ra Lan là một cộng sự đáng tin cậy, người luôn biết cách khơi dậy những ý tưởng mới mẻ. Mối quan hệ giữa An và Lan đã dần phát triển qua nhiều nhiệm vụ cùng nhau. Ban đầu chỉ là sự tôn trọng và tin tưởng giữa hai đồng nghiệp, nhưng qua thời gian, An nhận thấy mình bị hấp dẫn bởi Lan không chỉ vì tài năng mà còn bởi sự nhạy cảm và quan tâm mà cô luôn giấu sau vẻ ngoài mạnh mẽ. Những cuộc trò chuyện giữa họ, dù về công việc hay đôi khi là những chia sẻ cá nhân, đã dần làm trái tim An xao động. Cả hai thường trao nhau những ánh mắt đầy ngụ ý, những nụ cười nhẹ nhàng

chỉ có họ mới hiểu. An biết rằng trong những khoảnh khắc ấy, Lan cũng cảm nhận được điều tương tự. Sự đồng điệu trong suy nghĩ và cảm xúc giữa họ như một sợi dây vô hình gắn kết hai người. Dù vẫn giữ khoảng cách cần thiết của hai người đồng nghiệp, An không thể phủ nhận rằng Lan đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của anh. Cô không chỉ là một đồng đội, mà còn là người để anh chia sẻ những lo lắng, hoài nghi và cả những ước mơ chưa từng nói ra. Và giờ đây, khi họ cùng đối mặt với một nhiệm vụ đầy thách thức, An cảm thấy yên tâm hơn khi biết rằng Lan luôn ở bên, hỗ trợ và đồng hành cùng anh.

Cả đội ngồi quanh chiếc bàn lớn trong phòng họp, không gian ngột ngạt dưới ánh sáng trắng của những chiếc đèn neon. Trước mặt họ, những hồ sơ, tài liệu và những bức ảnh chi tiết về hoạt động của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" trải dài, như những mảnh ghép của một bức tranh tội ác. An ngồi ở đầu bàn, mắt chăm chú vào những tấm bản đồ và biểu đồ phức tạp trải rộng trước mặt, trong khi Lan và Minh lần lượt trình bày những thông tin họ đã thu thập.

Thiếu tá Minh lên tiếng, giọng anh trầm lắng nhưng nghiêm trọng, như thể từng từ anh nói ra đều nặng trĩu áp lực:

- "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" không chỉ là một nhóm phản động tự phát, mà là một phần của một mạng lưới lớn hơn, nguy hiểm hơn. Chúng được các tổ chức mẹ ngoài biên giới hỗ trợ, cung cấp tài chính lẫn vũ khí. Cụ thể, chúng được hậu thuẫn bởi một tổ chức tự xưng là chính phủ lưu vong của người Tây Nguyên... Đây có thể là một trong những tổ chức khủng bố nguy hiểm nhất mà chúng ta từng đối mặt.

Lan gật đầu, ánh mắt cô lướt qua từng gương mặt đồng đội, từng câu chữ đầy nghiêm túc:

- Theo những gì chúng ta thu thập được, tổ chức này nhận được sự hậu thuẫn từ một số tổ chức quốc tế có mục đích gây bất ổn và chia rẽ đất nước. Chúng không ngần ngại sử dụng bạo lực cực đoan, tấn công dân thường để đạt được mục đích. Mục tiêu của chúng không chỉ là lật đổ chính quyền nhân dân mà còn tạo ra sự hoảng loạn trên toàn quốc, từ đó kích động những cuộc nổi dậy lớn hơn.

Minh, đứng ở góc bàn, chỉ vào bức ảnh chụp từ vệ tinh, nơi hiện rõ hình ảnh địa hình những khu rừng rậm rạp ở Tây Nguyên:

- Theo nguồn tin tình báo, đây là căn cứ chính của chúng,... Nó nằm sâu trong rừng, được bảo vệ bởi địa hình hiểm trở. Chúng có mạng lưới liên kết chặt

chẽ với các nhóm khủng bố ở các quốc gia lân cận. Những tổ chức mẹ này không chỉ cung cấp tiền bạc và vũ khí mà còn huấn luyện cho các thành viên kỹ năng chiến đấu và phá hoại cực kỳ tinh vi.

Cả đội nhìn chăm chú vào bức ảnh, không khí trong phòng căng thẳng hơn bao giờ hết. An lắng nghe từng lời, từng chi tiết nhỏ được đưa ra. Anh cảm nhận rõ sự nguy hiểm mà họ đang phải đối mặt. Những tổ chức như thế này không chỉ đơn thuần là một nhóm phản động, mà là một phần của âm mưu toàn cầu nhằm phá hoại sự ổn định của đất nước. Áp lực đè lên vai anh càng thêm nặng nề khi nhận ra mức độ nghiêm trọng của nhiệm vụ lần này.

Lan tiếp tục, giọng cô đầy sự thận trọng:

- Tổ chức này đã từng thực hiện nhiều vụ tấn công khủng bố ở các quốc gia khác và chúng ta phải xem xét mọi kịch bản có thể xảy ra. Không loại trừ khả năng chúng đã lên kế hoạch cho một vụ tấn công lớn hơn ngay trên đất nước chúng ta trong thời gian tới.

Một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng An khi Lan đưa ra giả thuyết ấy. Đôi mắt anh khẽ nhắm lại và trong giây lát, những hình ảnh từ quá khứ bất chợt ùa về, xâm chiếm tâm trí anh. Hình ảnh của bố anh - Đại tá Hải, người đã hi sinh trong một nhiệm vụ bí

mật, liên quan đến một tổ chức phản động nguy hiểm tương tự - hiện lên rõ ràng, như một vết sẹo chưa bao giờ liền miệng trong lòng An. Những ký ức ấy trở nên sống động hơn bao giờ hết, khiến anh thêm quyết tâm phải đối mặt với nhiệm vụ lần này, dù biết rằng con đường phía trước đầy rẫy nguy hiểm.

Đó là một đêm mưa nặng hạt, khi An nhận được cuộc gọi báo tin bố anh đã không trở về. Mọi thứ như sụp đổ trước mắt anh. Những hình ảnh về đám tang, lời kể của những đồng đội cũ của bố và cả chiếc công an hiệu cũ kỹ mà bố anh đã giữ chặt đến giây phút cuối cùng - tất cả những ký ức đau thương ấy như sống dậy trong tâm trí An, khiến tim anh đập mạnh hơn, không khí xung quanh dường như cũng nặng nề hơn.

Minh nhận ra sự thay đổi trong sắc mặt của An, anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai An, kéo anh trở về với thực tại:

- An, cậu ổn chứ? Chúng ta cần sự tập trung của cậu lúc này...

An khẽ chớp mắt, hít một hơi thật sâu để xua đi những ký ức đang ám ảnh trong tâm trí. Khi ánh mắt anh chạm vào Minh, sự quyết tâm quen thuộc đã trở lại, thay thế những cảm xúc vừa thoáng qua. Anh gật nhẹ, giọng chắc nịch:

- Em ổn, thưa sếp...

Minh vẫn dõi theo An, ánh mắt anh đượm chút lo lắng. Anh nhìn đồng đội mình kỹ hơn, như muốn chắc chắn rằng An thực sự ổn:

- Tôi thấy cậu có vẻ đang suy nghĩ về điều gì đó?

An im lặng trong chốc lát, rồi thở dài. Giọng anh trầm xuống, mang theo chút day dứt:

- Chỉ là... những gì chúng ta đang đối mặt lần này có quá nhiều điểm tương đồng với nhiệm vụ cuối cùng của bố em. Nhưng em sẽ không để cảm xúc cá nhân chi phối công việc. Chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ này, bằng mọi giá.

Lan đứng lặng một lúc, ánh mắt cô dịu lại, nhìn An với sự cảm thông. Cô bước tới, nhẹ nhàng nói:

- An... Tôi biết việc này không dễ dàng với ông. Nhưng ông không phải đối mặt với nó một mình. Chúng ta là một đội và chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua mọi thử thách, khó khăn.

An khẽ mỉm cười, cảm nhận được sự động viên, ủng hộ từ những đồng đội thân thiết của mình. Những lời của Lan, Minh không chỉ là sự khích lệ mà còn là lời cam kết rằng họ sẽ cùng nhau đối mặt với mọi thử thách. Dù bóng ma quá khứ vẫn lởn vởn trong tâm trí, anh biết rằng mình không thể để nó ảnh

hưởng đến nhiệm vụ. An tự hứa với bản thân rằng, lần này anh sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất, để không phải gánh thêm bất kỳ nỗi đau mất mát nào nữa.

Căn phòng kín như bị nén chặt dưới áp lực của cuộc họp, không khí ngột ngạt bao trùm khi cả đội tập trung cao độ vào từng chi tiết trong những tập hồ sơ dày cộp. Ánh sáng từ đèn trần chiếu xuống, tạo ra những cái bóng mờ đổ dài trên bàn, càng làm tăng thêm sự nghiêm trọng của tình thế.

Lan cẩn thận mở ra một tập tài liệu khác, trong đó chứa đầy hình ảnh và thông tin về một người đàn ông trung niên với gương mặt góc cạnh, đôi mắt lạnh lùng. Lan giới thiệu:

- Đây là Văn Hào...

Lan lên tiếng, ánh mắt cô lướt qua bức ảnh người đàn ông với gương mặt lạnh lùng:

- Hắn từng là một sĩ quan cấp cao trong quân đội, nhưng sau đó bị khai trừ vì những hành vi tham nhũng và bất tuân lệnh. Sau khi rời khỏi quân ngũ, hắn biến mất một thời gian dài, nhưng theo những gì chúng tôi thu thập được, hắn đã thành lập và lãnh đạo tổ chức này từ trong bóng tối.

Minh gật đầu, bổ sung thêm thông tin:

- Văn Hào không chỉ có kinh nghiệm quân sự, mà còn có mối quan hệ sâu rộng với các tổ chức ngầm quốc tế. Hắn đã tận dụng những mối quan hệ đó để củng cố quyền lực và tầm ảnh hưởng của mình. Hắn không phải kẻ hành động một mình, mà là một mắt xích quan trọng trong một mạng lưới rộng lớn.

An ngả người ra ghế, đôi mắt anh tối lại khi suy nghĩ về những thông tin vừa được cung cấp:

- Hắn thực sự là một kẻ nguy hiểm, khó lường. Nếu chúng ta không thận trọng, hắn có thể lật ngược tình thế bất cứ lúc nào. Việc cần làm bây giờ là điều tra sâu hơn về các mối quan hệ của hắn, đặc biệt là những kẻ đứng sau lưng hắn, những người tài trợ và bảo vệ hắn từ trong bóng tối.

Cả phòng chìm vào im lặng một lúc, sự căng thẳng bao trùm khi họ nhận thức được mức độ nguy hiểm của Văn Hào. Lan tiếp tục lật từng trang tài liệu, chỉ vào một sơ đồ phức tạp với những đường liên kết chằng chịt.

- Đây là các tổ chức khủng bố quốc tế đang chống lưng cho Văn Hào... Chúng bao gồm một số tổ chức khủng bố và nhóm cực đoan quốc tế, chủ yếu hoạt động ở Đông Nam Á và Trung Đông. Những tổ chức

này không chỉ cung cấp tài chính, vũ khí, mà còn cả nhân lực cho Hào.

Minh gật đầu, ánh mắt anh lướt qua những thông tin trước mặt, rồi bổ sung:

- Đổi lại, Văn Hào thực hiện các nhiệm vụ phá hoại và gây rối trong và ngoài nước, nhằm làm suy yếu chính quyền và tạo ra sự bất ổn, đặc biệt là khi các đoàn cấp cao của nước Bạn đến Việt Nam. Đây là một phần của kế hoạch lớn hơn, phục vụ cho mục tiêu chính trị của chúng. Mỗi lần chúng ra tay, đều nhằm đánh mạnh vào niềm tin của dân chúng và gây ảnh hưởng quan hệ đối ngoại giữa ta và nước Bạn.

An siết chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt sắc lạnh:

- Tức là, bọn chúng không chỉ muốn lật đổ một chính quyền địa phương, mà còn nhằm vào sự ổn định của cả quốc gia. Chúng ta không thể để cho chúng tiếp tục thực hiện những kế hoạch tàn bạo này.

Cả đội cảm nhận được áp lực đè nặng lên vai mình. Cuộc chiến mà họ đang tham gia không chỉ đơn thuần là ngăn chặn một kẻ phản bội, mà còn là một trận chiến với mạng lưới khủng bố quốc tế nguy hiểm. Không gian trong phòng càng thêm căng thẳng khi những sự thật khủng khiếp dần được hé lộ. Mỗi lời nói, mỗi thông tin được đưa ra đều như một mũi kim nhọn đâm vào bầu không khí ngột ngạt, làm hiện

rõ mức độ nghiêm trọng của nhiệm vụ mà họ đang phải đối mặt. Trong đầu An, những mảnh ghép từ quá khứ và hiện tại bắt đầu kết nối, vẽ nên một bức tranh rõ ràng nhưng đầy u ám về cuộc chiến mà họ sắp bước vào. Những mối đe dọa không chỉ đến từ phía trước, mà còn như đang dần siết chặt vòng vây quanh họ từ mọi phía.

Khi cả đội đang tập trung thảo luận, cửa phòng bất ngờ bật mở, thu hút ánh nhìn của mọi người. Một người đàn ông trẻ tuổi, trông hơi luộm thuộm, vội vã bước vào. Đó là Trung úy Bùi Tùng Nam - thành viên mới của đội, tốt nghiệp loại xuất sắc Khoa Phản gián của Học viện An ninh nhân dân. Nam nổi tiếng với sự nhiệt tình và kỹ năng công nghệ xuất chúng, dù đôi khi có phần vụng về. Nói về những chiến công, Nam được mệnh danh là "sát thủ của những hacker" nhờ khả năng phá giải các hệ thống bảo mật phức tạp và truy lùng những kẻ tấn công mạng. Những cuộc tấn công mạng tinh vi từng khiến nhiều người phải bó tay, nhưng Nam luôn có cách đột phá, lật ngược tình thế. Anh đã góp phần quan trọng trong việc triệt phá nhiều đường dây tội phạm công nghệ cao, khiến không ít hacker khét tiếng phải khiếp sợ.

Nam bước vào phòng, trên tay ôm một chồng tài liệu dày cộp. Vừa đặt chân đến bàn, cậu đặt mạnh

xuống, ánh mắt lấp lánh sự phấn khích nhưng vẫn không giấu được chút lúng túng:

- Xin lỗi mọi người, em đến muộn ạ!

An khẽ nhíu mày, nhưng giọng anh vẫn giữ vẻ điềm tĩnh:

- Không sao, Nam. Cậu cứ ngồi xuống và tham gia cùng chúng tôi.

Nam vội đặt chồng tài liệu xuống bàn, nhưng trong khoảnh khắc không cẩn thận, cốc nước trên bàn bị va phải, đổ nhào. Nước chảy tràn lên bàn, ướt đẫm những tài liệu mà cả đội đang nghiên cứu. Gương mặt Nam lập tức tái đi, đôi lông mày nhíu lại, hoảng hốt lộ rõ trong ánh mắt.

Minh và Lan lập tức đứng bật dậy, cố cứu lấy những trang giấy khỏi bị hư hỏng. Minh nhăn mặt, không giấu nổi sự bực bội:

- Trời ơi, Nam! Cẩn thận một chút chứ!!!

Nam cuống cuồng tìm khăn lau, giọng lắp bắp đầy hối lỗi:

- Em... em thật sự xin lỗi! Để em lau ngay ạ!

An thở dài, cố giữ bình tĩnh để xoa dịu bầu không khí căng thẳng:

- Không sao đâu, Nam... Nhưng cậu phải cẩn thận hơn trong những tình huống như thế này.

Những tài liệu này rất quan trọng, không thể để chúng bị hư hỏng được.

Nam gật đầu liên tục, tay run rẩy khi vội lau chỗ nước đổ. Nhưng trong lúc luống cuống, anh vô tình làm rơi một tập hồ sơ xuống sàn, giấy tờ vương vãi. Lan khẽ lắc đầu, không nói gì, chỉ cúi xuống nhặt từng trang tài liệu, giấu đi vẻ bực bội. Minh thở dài, vỗ nhẹ vai Nam trấn an. Nam lặng lẽ gật đầu, cố lấy lại bình tĩnh dù vẫn còn lúng túng. Khi mọi thứ được dọn dẹp xong, cả đội tiếp tục làm việc, nhưng không khí đã trở nên căng thẳng hơn.

An chỉnh lại xấp tài liệu trước mặt, một vài trang đã thấm nước nhưng vẫn có thể đọc được. Anh nhanh chóng đưa cuộc thảo luận trở lại trọng tâm:

- Có một điểm quan trọng mà chúng ta cần tập trung. Đối tượng Văn Hào không phải là một kẻ đơn giản. Hắn có sự hậu thuẫn mạnh mẽ từ các tổ chức quốc tế và chúng ta cần phải hành động thận trọng. Nếu muốn triệt hạ tổ chức này, chúng ta phải hiểu rõ về tất cả các mắt xích liên quan.

Lan gật đầu, giọng cô chắc chắn:

- Đúng vậy, An. Chúng ta cần truy vết từng nguồn tài chính và vũ khí của chúng. Nếu có thể cắt đứt những nguồn cung cấp này, chúng ta sẽ làm suy yếu tổ chức của Hào đáng kể.

Nam vẫn còn chút ngượng ngùng sau sự cố đổ nước, cẩn thận lật mở những tài liệu mà anh mang theo. Giọng anh trầm xuống, nhưng ánh mắt đầy quyết tâm:

- Em đã hack vào hệ thống và thu thập được một số dữ liệu về các giao dịch tài chính của Văn Hào. Có vẻ như hắn đang rót một khoản tiền khổng lồ vào một dự án bí mật thông qua mạng lưới tổ chức ngầm. Nếu phân tích kỹ, chúng ta sẽ thấy dòng tiền này không chỉ đơn thuần là rửa tiền hay đầu tư trá hình - hắn đang tài trợ cho việc nghiên cứu một loại hợp chất nào đó. Thứ này có thể là chìa khóa cho toàn bộ kế hoạch của hắn.

An lặng lẽ gật đầu, cảm thấy sự lo lắng đang dần lan tỏa trong tâm trí mình. Hình ảnh của bố anh lại một lần nữa hiện lên, hình ảnh bố luôn dõi theo anh trong mỗi bước đi. Văn Hào, với tất cả những gì hắn đại diện, gợi nhớ đến kẻ thù mà bố anh đã đối đầu - một kẻ thù không chỉ nguy hiểm vì sức mạnh, mà còn vì sự tinh vi và tàn nhẫn. Nhưng lần này, An biết mình không đơn độc. Anh có Lan, Minh và cả Nam - dù hơi vụng về nhưng vẫn là một phần quan trọng của đội. Cả đội đã sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách và anh sẽ không để bất kỳ bóng ma quá khứ nào làm lung lay quyết tâm của mình.

Sau khi tổng hợp các thông tin ban đầu, Minh nhanh chóng đưa ra chỉ đạo đến mọi người:

- Được rồi. Chúng ta sẽ tiếp tục điều tra sâu hơn về Văn Hào và các mối quan hệ của hắn. Không được bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Chúng ta phải làm sáng tỏ tất cả trước khi hành động và lần này, chúng ta sẽ không để hắn thoát.

An nhìn sâu vào tập hồ sơ trước mặt, những tài liệu đã được giải cứu khỏi sự cố với cốc nước vẫn còn hơi ẩm ướt, nhưng những thông tin bên trong chúng mới thực sự khiến anh chú ý. Đôi mắt anh lướt qua những dòng chữ, những bức ảnh và các sơ đồ phức tạp liên quan đến mạng lưới của Văn Hào. Nhưng rồi, một chi tiết nhỏ, một cái tên xuất hiện trong tài liệu, khiến An cảm thấy như thời gian chậm lại. Trần Khải - một trong những cộng sự thân cận nhất của Văn Hào, được đề cập đến trong một đoạn ghi chú ngắn. An nhìn chằm chằm vào cái tên đó, cảm giác như có một cơn gió lạnh thổi qua người. Cái tên ấy không lạ lẫm gì với anh. Đó chính là người mà bố anh từng đề cập đến trong những lần hiếm hoi ông chia sẻ về công việc của mình.

An nhớ lại một đêm mùa đông cách đây ba năm. Bố anh về nhà muộn, trên khuôn mặt ông là vẻ căng thẳng mà An chưa từng thấy trước đó. Ông đã ngồi

xuống đối diện với mẹ và anh, khuôn mặt nghiêm nghị, đôi mắt trầm tư nhìn xa xăm.

"An, có những việc bố không thể nói với con", ông nói, giọng trầm đục, *"nhưng con cần biết rằng có những người, dù đứng cùng phía với chúng ta, nhưng không phải ai cũng đáng tin. Trần Khải là một người như thế. Ông ta là một mắt xích quan trọng trong vụ án mà bố đang điều tra, nhưng bố không chắc liệu ông ta có thực sự đứng về phía chúng ta hay không..."*.

Những lời nói ấy đã khắc sâu vào tâm trí An, nhưng rồi cuộc sống tiếp diễn và An chưa bao giờ có cơ hội tìm hiểu thêm về vụ án đó. Cho đến khi bố anh đột ngột qua đời trong một nhiệm vụ, tất cả những manh mối dẫn đến cái chết của ông đều mờ nhạt, như bị xóa sạch bởi một bàn tay vô hình. Và giờ đây, cái tên ấy - Trần Khải - lại xuất hiện một lần nữa, nhưng lần này là trong tập hồ sơ về đối tượng Văn Hào.

An cảm thấy tim mình đập mạnh hơn khi lật giở từng trang tài liệu. Sự liên kết giữa Khải và Hào dường như rất sâu sắc. Có những đoạn báo cáo ghi rõ rằng Khải đã làm việc như một tay sai đắc lực của Hào trong nhiều năm, tham gia vào các hoạt động bí mật và đóng vai trò quan trọng trong việc tạo lập các mối quan hệ ngầm với các tổ chức quốc tế. Chính

Khải là người đã giúp Hào mở rộng mạng lưới của mình, từ một nhóm nhỏ thành một tổ chức phản động quy mô lớn.

Lan nhận thấy sự căng thẳng trong ánh mắt An khi anh đọc tài liệu, cô nhẹ nhàng hỏi chuyện:

- Có chuyện gì sao? Trông ông có vẻ lo lắng.

An hít một hơi sâu, cố gắng kiểm soát cảm xúc đang dâng trào:

- Tôi vừa tìm thấy một manh mối quan trọng. Trần Khải, người được nhắc đến trong tập hồ sơ này, từng là đối tượng điều tra của bố tôi trước khi ông mất.

Minh cau mày, ngả người ra sau ghế, đôi mắt đầy suy tư:

- Nếu Khải thực sự có liên quan đến cái chết của bố cậu, thì đây có thể là cơ hội để chúng ta lật tẩy toàn bộ âm mưu này. Cậu có nghĩ rằng việc điều tra của bố cậu đã dẫn ông đến quá gần sự thật và đó là lý do khiến ông bị hại?

An gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi tập hồ sơ:

- Có thể. Bố em luôn cảnh giác với những kẻ như Khải. Nhưng nếu Khải đã hợp tác với Văn Hào từ những ngày đầu, thì rất có thể ông ấy đã bị họ phát hiện và thủ tiêu để bịt đầu mối?!

Lan trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tôi nghĩ điều này có thể giúp chúng ta đi sâu hơn vào mạng lưới của Hào. Nếu chúng ta có thể lần theo các mối liên hệ của Khải, có thể phát hiện ra những thông tin mà bố ông đã cố gắng tìm kiếm trước khi ông bị sát hại.

An siết chặt nắm tay, sự tức giận và quyết tâm pha lẫn trong lòng, mắt anh ánh lên tia lửa căm phẫn:

- Chúng ta không thể để mất cơ hội này. Tôi muốn biết tất cả những gì liên quan đến Khải và Hào. Chúng ta cần tìm ra những gì bố tôi đã phát hiện và vạch trần tất cả những kẻ đứng sau vụ án này.

Nam, ngồi bên cạnh, vẫn còn chút ngượng ngùng sau sự cố trước đó, cố gắng lắng nghe và ghi chép lại các thông tin quan trọng. Dù có phần hậu đậu, nhưng ánh mắt Nam toát lên sự nhiệt tình và quyết tâm:

- Em sẽ tìm thêm thông tin về các giao dịch tài chính và mối liên hệ của Khải với các tổ chức khác. Có lẽ chúng ta có thể lần theo dấu vết tiền bạc để tìm ra những đầu mối mới.

An nhìn Nam, cảm nhận được sự quyết tâm trong đôi mắt của cậu ta. Một nụ cười nhẹ thoáng qua trên môi anh:

- Tốt lắm, Nam. Hãy tìm mọi thứ có thể về Khải. Chúng ta cần lật lại từng mảnh ghép của vụ án này, để đảm bảo không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào...

Lan nhẹ nhàng vỗ lên vai An, ánh mắt cô dịu lại:

- Chúng ta sẽ cùng nhau làm sáng tỏ mọi chuyện. Đây không chỉ là việc phá vỡ tổ chức của Hào, mà còn là việc mang lại công lý cho bố ông và những gì ông ấy đã hy sinh. Tôi sẽ luôn bên cạnh ông.

An gật đầu, ánh mắt anh trở nên kiên định hơn bao giờ hết:

- Cảm ơn mọi người. Chúng ta sẽ không dừng lại cho đến khi mọi sự thật được phơi bày... Văn Hào, Khải và tất cả những kẻ đứng sau sẽ phải trả giá cho những gì chúng đã làm. Chắc chắn là như vậy...

CHƯƠNG 2

Mặt trận ngầm

[00h30, Thứ Ba ngày 18 tháng 6 năm ...]

Trên vùng đất hoang vu ở Tây Nguyên, tại một làng nhỏ gần biên giới Buôn Ma Thuột, đêm đen phủ xuống tựa tấm màn dày, che lấp những bí mật ẩn sâu trong lòng núi rừng. Cơn mưa như trút nước đổ xuống, tiếng sấm sét giật đùng đoàng liên tục vang vọng giữa không gian u tối. Giữa bầu trời đầy giận dữ ấy, một bóng người lặng lẽ len lỏi qua những con đường bùn lầy, bước đi cẩn trọng dưới mái hiên cũ kỹ.

Đó là Trần, một cán bộ tình báo đã thâm nhập vào tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" để moi tin. Trần biết rõ rằng, từng phút từng giây anh ở đây đều có thể là giây phút cuối cùng. Đôi tay anh run run khi mở chiếc điện thoại cũ, nhập vội những

dòng tin nhắn mật báo. Mọi thứ phải được chuyển đi trước khi quá muộn.

- Có chuyện gì mà mày lại lén lút thế kia?

Tiếng ai đó lạnh lùng vang lên từ phía sau, khiến Trần giật mình, đôi mắt anh khẽ đảo qua chiếc điện thoại. Nhưng tất cả đã quá trễ, bóng người kia đã thấy hết.

- Tao hỏi lại, mày đang làm cái quái gì vậy, Trần?

Giọng người đàn ông vang lên đầy nghi ngờ, mắt nheo lại trong cơn mưa. Trần cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng giọng anh run lên trong làn mưa tầm tã:

- Tôi chỉ kiểm tra một số thông tin cho nhiệm vụ.

Người đàn ông bước tới gần hơn, ánh mắt sắc lạnh:

- Kiểm tra thông tin? Ở nơi này à? Giữa đêm mưa? Mày nghĩ tao ngu sao? Đưa đây! Mày đang giấu gì sau lưng?

Trần không trả lời, ánh mắt anh lóe lên. Những bước chân của người đàn ông đang tiến đến gần hơn. Không còn lựa chọn nào khác, Trần nhanh chóng tắt điện thoại và lao mình ra khỏi nơi ẩn nấp, đôi chân lấm bùn, mưa xối xả vào mặt anh như những lưỡi dao.

- Đứng lại! Chúng mày, bắt lấy nó!

Tiếng hô vang vọng trong cơn mưa.

Trần biến mất vào bóng tối rừng già, chạy thục mạng. Nước mưa cuốn trôi mọi dấu chân, nhưng anh biết rõ mình không thể trốn thoát dễ dàng. Những kẻ săn lùng đang đuổi theo anh, tiếng bước chân vang lên trong con đường lầy lội, mỗi bước đều đầy đe dọa.

Con đường hẹp dần, dẫn Trần vào một hẻm núi tối tăm, vách đá cao vây quanh như một cái bẫy. Anh quay lại, đôi mắt sáng lên trong bóng đêm, nhìn thẳng vào kẻ đuổi theo. Anh biết mình đã bị dồn đến đường cùng.

- Mày nghĩ mày có thể trốn thoát sao, Trần?

Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông vang lên từ phía xa, mang theo sự chế giễu. Trần không trả lời, chỉ còn lại sự im lặng nặng nề trong tiếng mưa. Một tiếng súng vang lên, chát chúa xé toang màn đêm và Trần đổ gục xuống, máu hòa lẫn với nước mưa chảy thành dòng.

Cảnh tượng ấy như dừng lại trong phút chốc, nhưng tiếng mưa vẫn tiếp tục rơi, không ngừng, không dứt. Bóng đen từ núi rừng Tây Nguyên dần nhòa đi, hòa quyện vào cơn mưa đang tàn phá thành phố, nơi mà Thượng úy An và đồng đội đang miệt mài điều tra về tổ chức khủng bố. Trong căn phòng nhỏ tại Cục An ninh nội địa, mưa rơi lộp độp trên cửa kính, những giọt nước nhỏ xuống như đếm từng khoảnh khắc căng thẳng, dồn nén. An cúi đầu, mắt

chăm chú vào những tập hồ sơ dày cộp trước mặt, nhưng tâm trí anh như bị kéo về phía xa, nơi mà một người đồng nghiệp đã hy sinh trong đêm mưa bão ấy. Cả đội tiếp tục cuộc họp, nhưng không khí dường như đã trầm lắng hơn, bởi sự thật tàn khốc về những gì đang xảy ra nơi vùng đất Tây Nguyên hẻo lánh...

***

[8:30, Thứ Ba ngày 18 tháng 6 ... tại trụ sở Cục An ninh nội địa]

Lan mở một tập tài liệu mới, bên trong là những tin mật báo mà Trần đã mạo hiểm mạng sống để gửi về trước khi bị phát hiện.

Cô đọc lớn từng dòng:

- Có thông tin về một cuộc giao dịch lớn sắp diễn ra giữa tổ chức này và một nhóm khủng bố quốc tế. Địa điểm dự kiến là một khu vực hẻo lánh gần biên giới, thời gian chính xác chưa được xác định, nhưng chắc chắn là trong vài ngày tới.

Minh gật đầu, khuôn mặt anh lộ rõ sự lo lắng:

- Đây có thể là cơ hội duy nhất để chúng ta đột nhập vào mạng lưới của chúng và phá vỡ kế hoạch trước khi nó kịp thực hiện.

An chăm chú lắng nghe, đôi mắt anh lóe lên sự quyết tâm:

- Chúng ta phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng. Đây không chỉ là một cuộc giao dịch, mà có thể là bước đầu tiên của chúng trong một âm mưu lớn hơn. Nếu không ngăn chặn kịp thời, hậu quả sẽ khôn lường.

Lan tiếp tục phân tích những thông tin mà Trần để lại, cô chỉ vào tấm bản đồ trên bàn, nơi nhiều điểm đánh dấu rải rác:

- Đây là những địa điểm mà chúng ta nghi ngờ có liên quan đến cuộc giao dịch. Chúng ta cần xác minh từng điểm một và theo dõi sát sao những kẻ có liên quan để đảm bảo không bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

Minh ngẩng lên từ tập tài liệu, đôi mắt anh ánh lên sự quyết đoán:

- Tôi sẽ liên hệ với các đơn vị địa phương để tăng cường giám sát các khu vực này. Chúng ta cần phối hợp chặt chẽ, không được để lộ bất kỳ dấu vết nào.

An nhìn quanh đội ngũ của mình, thấy rõ sự căng thẳng nhưng cũng là quyết tâm trong ánh mắt từng người. Họ biết nhiệm vụ này không chỉ là ngăn chặn một cuộc giao dịch, mà còn là bảo vệ an toàn cho cả đất nước khỏi âm mưu lớn hơn.

Bất chợt, giọng Nam vang lên từ phía sau, mang theo sự gấp gáp lẫn một chút tự hào:

- Mọi người ơi, em nghĩ em vừa phát hiện ra một

điều gì đó liên quan đến các giao dịch tài chính mà chị Lan vừa nhắc đến.

An lập tức quay lại, ánh mắt anh đầy kỳ vọng:

- Cậu phát hiện ra gì vậy, Nam?

Nam hít một hơi sâu, cố giữ bình tĩnh trước ánh nhìn của cả đội:

- Em đã truy vết một loạt giao dịch liên quan đến một tài khoản ẩn danh mà chúng ta chưa xác định được. Tài khoản này liên tục nhận những khoản tiền lớn từ nhiều nguồn khác nhau trong vài tuần qua. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là, sau khi phân tích sâu hơn, em nhận thấy những giao dịch này không chỉ dừng lại ở tài khoản đó. Chúng đã được chuyển tiếp qua nhiều tài khoản trung gian, mỗi tài khoản chỉ giữ tiền trong vài giờ trước khi chuyển đi tiếp.

Lan khẽ nhíu mày, cố hình dung chuỗi giao dịch phức tạp mà Nam vừa mô tả:

- Ý cậu là chúng đang cố gắng làm cho tiền khó bị theo dõi?

Nam trả lời, giọng anh đầy nghiêm túc:

- Đúng vậy. Đây là một phương thức rửa tiền phức tạp mà bọn chúng đang sử dụng để che giấu nguồn gốc và đích đến cuối cùng của số tiền. Nhưng điều đặc biệt là một trong những tài khoản trung gian

cuối cùng có liên hệ trực tiếp với một công ty ở Tây Nguyên. Công ty này lại có mối quan hệ mờ ám với tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên".

Cả đội im lặng trong giây lát, ánh mắt họ giao nhau, nhận thức rõ rằng họ đang nắm giữ một manh mối quan trọng để bóc trần âm mưu phức tạp này.

Minh ngồi thẳng dậy, giọng anh trầm hẳn:

- Cậu chắc chắn chứ, Nam? Nếu đây là sự thật, chúng ta có thể xác định được đầu mối quan trọng để truy lùng đường dây tài chính của chúng.

Nam kiên định gật đầu, ánh mắt lộ rõ quyết tâm:

- Em đã kiểm tra kỹ lưỡng. Đây là một mắt xích quan trọng trong chuỗi tài chính của chúng. Nếu chúng ta có thể theo dõi tiếp những giao dịch từ tài khoản này, có thể chúng ta sẽ phát hiện được mục tiêu tiếp theo của bọn chúng.

Minh đứng im sau lời xác nhận của Nam, thoáng chút lo lắng nhưng trong mắt anh cũng hiện lên quyết tâm.

Anh nhìn quanh cả đội, giọng chắc nịch:

- Chúng ta không thể chần chừ nữa. Tôi sẽ báo cáo cấp trên ngay để xin chỉ đạo và điều phối một chuyến công tác đến Tây Nguyên.

Lan đan tay trước ngực, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, giọng cô có chút lo lắng, hoang mang:

- Nhưng... trước khi đi, tôi có nghe về những vụ mất tích bí ẩn tại một ngôi làng gần khu vực giao dịch. Người dân nói rằng vào ban đêm, có người đã bị lôi đi mà không để lại dấu vết nào.

An sững người trước thông tin ấy, cảm nhận rõ sự bất ổn đang bao trùm. Đôi lông mày anh cau lại, ánh mắt sắc lạnh:

- Điều đó chứng tỏ bọn chúng đang tìm mọi cách để bảo vệ bí mật. Chúng ta không thể để bọn chúng tiếp tục như vậy.

Nam trầm ngâm một lát, rồi lên tiếng, giọng anh chùng xuống:

- Nhưng điều này cũng có nghĩa là bọn chúng đã chuẩn bị kỹ lưỡng. Nếu chúng ta không cẩn thận, có thể sẽ rơi vào bẫy.

Minh khoanh tay, ánh mắt đăm chiêu, suy nghĩ về những điều Nam vừa nói. Anh gật đầu chậm rãi:

- Tôi đồng ý. Những vụ mất tích có thể là cảnh báo rằng bọn chúng đã phát hiện ra có người theo dõi. Chúng ta cần lên kế hoạch chi tiết hơn. Đây không còn là một cuộc điều tra thông thường nữa rồi.

Lan nhíu mày, sự lo âu hiện rõ trên gương mặt:

- Vậy kế hoạch cụ thể là gì? Chúng ta có nên tiếp tục khi biết rõ có nguy hiểm rình rập như vậy không?

An thở dài, bàn tay siết chặt như thể đang cố kìm nén những lo lắng trong lòng:

- Chúng ta không thể lùi bước. Dù nguy hiểm thế nào, đây có thể là cơ hội duy nhất để tiếp cận tổ chức. Nhưng chúng ta phải chuẩn bị kỹ lưỡng hơn bao giờ hết.

Minh vỗ nhẹ lên vai An, đôi mắt anh sáng lên sự tin tưởng:

- Được rồi, tôi sẽ báo cáo chi tiết mọi thứ. Nhưng nhớ rằng, chuyến công tác này không chỉ là điều tra, mà còn là cuộc đối đầu trực tiếp với những kẻ sẵn sàng làm bất cứ điều gì để che giấu sự thật.

Sau khi Minh báo cáo lên cấp trên và nhận được lệnh chuẩn bị khẩn cấp, cả đội nhanh chóng thu xếp cho chuyến công tác đến Tây Nguyên sắp tới. An không giấu được sự căng thẳng, nhưng trong lòng anh biết rằng đây là cơ hội duy nhất để vén màn bí mật về tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên".

Minh đứng trước cả đội, giọng anh trầm và đầy cảnh báo:

- Chuyến này không dễ đâu, các cậu phải chuẩn bị tinh thần, cả về thể chất lẫn tâm lý. Địa hình thì hiểm trở, thời tiết khắc nghiệt và không chỉ thế, bọn

chúng luôn sẵn sàng hành động nếu phát hiện ra chúng ta.

An gật đầu, đầu óc anh xoáy quanh những suy nghĩ về vụ mất tích mà Lan nhắc đến trước đó:

- Chúng ta sẽ có phương án dự phòng nếu tình hình xấu đi. Nhưng phải cẩn thận, đây có thể là cơ hội cuối cùng để lần ra dấu vết của chúng.

Lan trải rộng tấm bản đồ trên bàn, ngón tay cô lướt qua một khu vực rừng rậm ở Tây Nguyên rồi dừng lại:

- Theo thông tin Nam cung cấp, bọn chúng đã sử dụng khu vực này làm căn cứ trong suốt thời gian qua. Nếu chúng ta không hành động kịp thời, mọi dấu vết sẽ bị xóa sạch.

Minh nhìn chằm chằm vào bản đồ, ánh mắt sắc bén. Anh gật đầu chắc nịch:

- Chúng ta cần phối hợp với lực lượng địa phương và bắt đầu theo dõi ngay từ lúc đặt chân tới đó. Cuộc giao dịch này có thể là mắt xích cuối cùng giúp ta phá vỡ toàn bộ mạng lưới của chúng.

Không khí trong phòng trở nên căng thẳng. Ai cũng hiểu rằng chuyến đi lần này không chỉ đơn thuần là điều tra, mà còn là một cuộc đối đầu sống còn.

Bên ngoài, trời bắt đầu đổ mưa, những hạt mưa

nặng nề rơi xuống, như báo hiệu một cơn bão lớn đang đến gần.

***

Tối hôm đó, sau khi rời khỏi văn phòng, An trở về nhà. Không khí trong nhà ấm cúng, nhưng trong lòng anh vẫn không yên khi nghĩ về chuyến đi sắp tới. Mẹ anh, bà Lan Anh, đã chuẩn bị sẵn bữa tối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ, An biết bà đã cảm nhận được điều gì đó.

Trong bữa ăn, mẹ An khẽ hỏi, giọng bà trầm xuống hẳn:

- Con sắp có chuyến công tác phải không? Nguy hiểm lắm phải không An?

An lặng người trong giây lát, rồi nhẹ nhàng đặt đôi đũa xuống bàn, thở dài:

- Vâng ạ. Đây là nhiệm vụ đặc biệt và rất quan trọng, có thể là cơ hội cuối cùng để lần ra dấu vết của tổ chức phản động. Con biết mẹ lo lắng, nhưng con phải đi, đây là trách nhiệm của con...

Bà Lan Anh không nói gì ngay. Đôi mắt bà dần trở nên mờ nhòe dưới ánh đèn. Những nếp nhăn trên gương mặt bà hằn sâu hơn khi đôi tay run rẩy buông xuống. Một lúc sau, bà khẽ lên tiếng, giọng nói lẫn vào hơi thở nghèn nghẹn:

- Mẹ không ngăn cản con đâu, An. Mẹ chỉ sợ... những gì đã xảy ra với bố con... Mẹ không muốn mất con nữa.

Câu nói của mẹ khiến lòng An nhói lên. Anh siết chặt bàn tay bà, giọng anh trầm nhưng đầy kiên định:

- Mẹ à... Con hiểu nỗi lo của mẹ, nhưng con không thể lùi bước. Đây là con đường con đã chọn, cũng là con đường mà bố đã đi. Con hứa với mẹ, con sẽ cẩn thận. Con sẽ trở về an toàn với mẹ.

Bà Lan Anh cố gắng mỉm cười, dù trong ánh mắt vẫn chất chứa đầy nỗi lo lắng:

- Con là niềm tự hào lớn nhất của mẹ. Nhưng nhớ rằng, cuộc đời không chỉ có công việc, mà còn có gia đình đang đợi con trở về.

An nhìn mẹ, lòng nặng trĩu với những trăn trở không thể thốt ra thành lời. Bàn tay bà vẫn nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, đôi mắt đượm nỗi lo âu sâu sắc. Bà hiểu rõ những nguy hiểm mà An sắp đối mặt, nhưng cũng biết rằng bà không thể ngăn cản con mình mãi được.

- Con đã lớn rồi, mẹ không còn quyền cản trở con nữa. Mẹ chỉ mong con cẩn trọng, đừng để bản thân rơi vào nguy hiểm quá lớn...

Mẹ anh nói giọng đầy xúc động nhưng bà vẫn cố giữ bình tĩnh.

An siết chặt lấy tay mẹ, lòng đầy thương cảm. Anh biết bà đã quá đau lòng từ ngày bố anh ra đi, nhưng nhiệm vụ của một chiến sĩ công an và là một người con trai không cho phép anh lùi bước.

- Con biết mẹ lo lắng, nhưng lần này chúng con đã có kế hoạch kỹ lưỡng. Con sẽ không để chuyện gì xảy ra, con hứa với mẹ. Con sẽ trở về, an toàn.

Mẹ An thở dài, đôi mắt bà thoáng lên sự xúc động. Những nếp nhăn trên gương mặt đã hằn sâu hơn theo thời gian, nhưng tình yêu thương dành cho con vẫn không hề thay đổi. Bà khẽ gật đầu, nở một nụ cười yếu ớt:

- Con là niềm tự hào duy nhất còn lại của mẹ. Mẹ tin con, nhưng hãy nhớ rằng, gia đình luôn là nơi con thuộc về.

Hai mẹ con ngồi im lặng bên nhau, trong khoảnh khắc đó, không gian như ngưng đọng lại. An biết chuyến đi này sẽ rất nguy hiểm, nhưng lời hứa với mẹ đã trở thành động lực mạnh mẽ thúc đẩy anh.

Mẹ An khẽ đứng dậy, rời khỏi bàn ăn và đi lên phòng. Một lát sau, bà trở lại, trên tay là một chiếc nhẫn bạc. Đôi mắt bà long lanh, ánh lên sự xúc động

khi bà mở lòng bàn tay ra, để lộ "chiếc bùa hộ mệnh" mà An đã từng thấy nhiều lần, nhưng hôm nay, nó dường như chứa đựng nhiều ý nghĩa hơn bao giờ hết. Chiếc nhẫn này được làm từ bạc nguyên chất, bề mặt có những vết xước nhỏ do năm tháng mài mòn, nhưng vẫn toát lên vẻ sáng bóng đặc trưng. Ở trung tâm của mặt nhẫn, được gắn một viên hổ phách hình ô-liu, có khắc ký tự chữ nôm "安 (An)".

Mẹ anh nhẹ nhàng nói, đôi tay run run khi đeo chiếc nhẫn bạc vào tay An:

- Đây là kỷ vật giữa mẹ và bố con... Chiếc nhẫn này đã từng bảo vệ bố con trong nhiều nhiệm vụ nguy hiểm. Mẹ tin rằng nó sẽ bảo vệ con, đưa con trở về an toàn.

An cúi đầu, cảm nhận được sự nặng nề của chiếc nhẫn nhưng cũng là sức mạnh vô hình mà nó mang lại. Anh nắm lấy tay mẹ, cảm giác yêu thương sâu sắc trào dâng trong lòng. Chiếc nhẫn không chỉ là một kỷ vật, mà còn như một sự kết nối tinh thần với người bố đã khuất của anh.

- Con sẽ giữ gìn nó, mẹ. Con sẽ không để mẹ phải lo lắng nữa...

An thì thầm, đôi mắt anh sáng lên trong ánh đèn mờ của căn phòng, mang theo lời hứa sẽ trở về an toàn. Mẹ anh nở một nụ cười nhẹ, nhưng trong đôi

mắt bà vẫn thoáng chút lo âu không giấu nổi. Hai mẹ con ôm nhau trong khoảnh khắc yên lặng, chiếc nhẫn như trở thành sợi dây vô hình kết nối giữa quá khứ và tương lai, giữa tình yêu thương và trách nhiệm.

Sáng hôm sau, khi ánh nắng vàng nhạt xuyên qua khe cửa, An thức dậy với một cảm giác quyết tâm mãnh liệt. Trước khi rời khỏi nhà, anh nhìn lại chiếc nhẫn bạc trên tay mình - kỷ vật mà mẹ đã trao cho anh tối qua. Sự ấm áp từ lời chúc phúc của mẹ vẫn còn vương vấn, giúp anh củng cố tinh thần, sẵn sàng đối mặt với nhiệm vụ sắp tới.

***

[9:00, Thứ Tư ngày 19 tháng 6 năm ..., tại sân bay Nội Bài]

Minh, Lan và Nam đã có mặt, chuẩn bị cho chuyến bay đến mảnh đất Tây Nguyên. Minh, với vẻ nghiêm nghị thường ngày, trao đổi nhanh những thông tin cuối cùng về nhiệm vụ với An:

- Chúng ta đã nhận được sự hỗ trợ từ lực lượng địa phương, nhưng vẫn phải cẩn thận, bọn chúng rất tinh vi!

Lan đứng cạnh, mặc bộ trang phục tác chiến gọn gàng, ánh mắt cô đầy quyết tâm. Cô đưa cho An tấm bản đồ đã được đánh dấu kỹ lưỡng những khu vực cần điều tra:

- Tôi đã chuẩn bị tất cả thông tin chi tiết về địa điểm giao dịch. Theo thông tin thu thập được, đây là khu vực rất hiểm trở, nằm sâu trong rừng. Chúng ta phải đề phòng những tình huống bất ngờ, đặc biệt là các vụ mất tích gần đây.

Nam, như mọi khi, đứng bên cạnh với gương mặt căng thẳng, nhưng lần này có chút tự tin trong ánh mắt:

- Em cũng đã sẵn sàng theo dõi các tín hiệu kỹ thuật từ xa, nhưng chúng ta vẫn cần chú ý từng chi tiết nhỏ nhất. Nếu có bất kỳ sai sót nào, chúng có thể xóa sạch mọi dấu vết ngay lập tức.

An nhìn xung quanh, cảm nhận sự căng thẳng bao trùm nhưng cũng nhận thấy tinh thần kiên định của đội ngũ:

- Chúng ta sẽ không để xảy ra sai sót nào. Đây có thể là cơ hội duy nhất để bóc trần mạng lưới của chúng. Tất cả phải cẩn trọng và phối hợp nhịp nhàng.

An gật đầu, ánh mắt ánh lên sự quyết tâm. Họ cùng bước lên máy bay, để lại bầu trời Hà Nội phía sau. Động cơ gầm rú, xé toạc sự tĩnh lặng, như một lời nhắc nhở về hành trình đầy thử thách đang chờ phía trước. Những đám mây dày đặc vần vũ ngoài ô cửa sổ, phủ lên bầu trời một màu xám u ám, phản chiếu những suy tư nặng trĩu trong lòng mỗi người.

An tựa đầu vào ghế, để mặc cho âm thanh rền rĩ của động cơ hòa vào dòng suy nghĩ đang cuộn trào trong tâm trí. Dần dần, tiếng ồn ấy nhạt nhòa, nhường chỗ cho những ký ức cũ ùa về, rõ nét như một thước phim quay chậm. Anh nhắm mắt và hình ảnh bố anh hiện lên - một người đàn ông với dáng vẻ trầm ổn, ánh mắt cương nghị nhưng luôn ấm áp.

Nhớ lại những buổi chiều nhuộm sắc hoàng hôn năm nào, An vẫn thấy mình là cậu bé, ríu rít bước theo bố dọc con đường nhỏ trong vườn sau nhà. Đại tá Hải, trong bộ quân phục thẳng nếp, luôn mang theo hương thơm nhè nhẹ của vải bông giặt sạch, ngồi xuống chiếc băng ghế gỗ cũ dưới gốc cây bàng già, rồi vỗ nhẹ lên khoảng trống bên cạnh, ra hiệu cho An ngồi xuống. Khi ấy, ông không giảng giải bằng những lời hoa mỹ, chỉ nhẹ nhàng kể những câu chuyện về lòng trung thành, về danh dự, về trách nhiệm mà một người chiến sĩ phải mang theo suốt đời. Và những lời nói ấy, dù giản dị, vẫn khắc sâu vào tâm trí An, trở thành kim chỉ nam dẫn lối cho anh trên con đường đã chọn.

"An", ông nói, giọng ông trầm ấm nhưng nghiêm nghị, *"Con biết vì sao bố lựa chọn con đường trở thành một chiến sĩ công an không?"*.

An khi ấy chỉ là một cậu bé, đôi mắt ngây thơ nhìn bố với sự tò mò: "*Vì bố muốn bảo vệ mọi người, phải không bố?*"

Đại tá Hải mỉm cười: *"Đúng vậy, con trai à. Nhưng không chỉ vậy. Bố chọn con đường này vì bố tin rằng có những giá trị cần phải được bảo vệ, dù cho cái giá phải trả có đắt đến đâu. Và một khi đã chọn, phải đi đến cùng, không được từ bỏ..."*.

An nhớ rõ từng lời nói của bố, như thể nó được khắc sâu vào tâm trí anh: *"Nhưng bố, nếu con sợ thì sao? Con có thể từ bỏ được không?"*.

Đại tá Hải khẽ lắc đầu, ánh mắt ông nghiêm nghị nhưng cũng đầy yêu thương: *"Sợ hãi là điều tự nhiên, An à. Nhưng lòng can đảm không phải là không biết sợ, mà là dám đối mặt với nỗi sợ đó. Bố luôn muốn con hiểu rằng, không có gì quý giá hơn lòng trung thành và trách nhiệm. Khi con nhận lãnh trách nhiệm, con không chỉ gánh vác cho riêng mình, mà còn cho những người con yêu thương, cho cả đất nước mà con phục vụ..."*.

An vẫn nhớ cảm giác ấm áp khi bố đặt tay lên vai anh, đôi bàn tay mạnh mẽ nhưng đầy dịu dàng: "*Một ngày nào đó, con sẽ phải đưa ra những quyết định khó khăn, An. Bố không thể ở bên con mãi, nhưng bố tin con sẽ làm điều đúng đắn. Hãy luôn nhớ rằng, con không chiến đấu chỉ vì bản thân, mà vì tất cả những gì con tin tưởng...*".

Những lời nói ấy vẫn vang vọng trong tâm trí An, đặc biệt là trong những lúc anh đối mặt với khó khăn và thử thách. Anh biết rằng, dù bố không còn bên cạnh, nhưng những bài học và di sản của ông vẫn sẽ mãi là kim chỉ nam dẫn đường cho anh.

Trở lại với hiện tại, An mở mắt, nhìn ra bầu trời trong xanh qua ô cửa sổ. Ánh nắng trải dài trên những tầng mây, nhưng trong lòng anh, một cơn bão vẫn đang cuộn trào. Những thử thách phía trước có thể gian nan, nhưng anh biết mình không đơn độc. Những lời bố dạy luôn nhắc nhở anh về sự trung thành, lòng can đảm, trách nhiệm và quyết tâm không từ bỏ. Đó là những giá trị anh đã thấm nhuần từ khi còn nhỏ và giờ đây, chúng trở thành động lực mạnh mẽ để anh tiếp tục tiến bước.

Khi máy bay đạt đến độ cao ổn định, tiếng động cơ đều đặn hòa vào sự tĩnh lặng trong khoang. An dựa lưng vào ghế, mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ. Bên dưới, Tây Nguyên hiện ra trong tầm mắt, những cánh rừng bạt ngàn nối tiếp nhau, những cung đường mờ ảo vắt qua triền núi. Ánh mặt trời phản chiếu trên dòng sông uốn lượn, vẽ nên một khung cảnh yên bình đến lạ, trái ngược hoàn toàn với những gì đang chờ đợi anh phía trước.

Lan ngồi ở ghế bên cạnh, cô cũng im lặng, đôi mắt hướng về phía An, như muốn hiểu rõ hơn những

gì đang diễn ra trong tâm trí anh. Cô đã làm việc cùng anh đủ lâu để nhận ra những lúc An chìm sâu trong suy nghĩ, những lúc mà sự lo lắng và trách nhiệm hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Sau một lúc, Lan quyết định phá vỡ sự im lặng bằng một câu hỏi ngập ngừng:

- Này, ông có bao giờ tự hỏi liệu tất cả những gì chúng ta đang làm có thực sự đáng không? Hy sinh, mất mát... liệu có đáng để mình tiếp tục không?

An quay sang, ngạc nhiên trước câu hỏi. Anh nhìn thẳng vào mắt Lan, trả lời:

- Ừ, tôi nghĩ về điều đó mỗi ngày. Chúng ta chiến đấu vì sự an toàn của đất nước, vì bình yên và hạnh phúc cho mọi người. Nhưng đôi lúc, tôi cũng tự hỏi... liệu chúng ta có đang đánh đổi quá nhiều không.

Lan khẽ gật đầu, ánh mắt cô dõi về một khoảng không vô định, như đang nhìn vào ký ức của chính mình:

- Tôi cũng nghĩ vậy. Đã có quá nhiều người phải trả giá. Đồng đội, người dân vô tội... Tôi biết những gì chúng ta làm là đúng, nhưng cái giá phải trả có lúc... quá lớn. Ông có bao giờ thấy vậy không?

An thở dài, trăn trở:

- Có chứ. Đôi khi tôi cũng tự hỏi liệu có con đường nào khác, ít đau thương hơn không. Nhưng rồi tôi lại nghĩ về bố tôi, về những gì ông ấy đã hi sinh. Nếu mình bỏ cuộc, thì tất cả những gì ông ấy đã làm sẽ trở nên vô nghĩa.

Lan quay sang nhìn An, giọng cô dịu lại, xen chút thấu hiểu:

- Tôi hiểu. Ông lúc nào cũng mang theo gánh nặng của bố mình, đúng không? Nhưng ông biết không, chúng ta không chỉ chiến đấu vì quá khứ, mà còn vì tương lai. Tương lai của những người chúng ta yêu thương, của cả đất nước này.

An khẽ gật đầu:

- Bà nói đúng. Chúng ta chiến đấu vì Tổ quốc, vì tương lai. Nhưng tôi cũng nhận ra, mình phải tỉnh táo hơn. Không chỉ lao vào mà không suy nghĩ, phải tìm cách tốt nhất để bảo vệ mọi thứ chúng ta cố gắng gìn giữ.

Lan mỉm cười nhẹ nhàng:

- Phải, chúng ta cần cả sức mạnh lẫn sự tỉnh táo. Mọi sai lầm đều có thể trả giá đắt, nhưng tôi tin, với quyết tâm của ông, chúng ta sẽ vượt qua được.

An nhìn Lan, khẽ cười:

- Tôi biết, vì chúng ta là một đội. Không ai trong chúng ta sẽ gục ngã khi còn đồng đội bên cạnh.

Lan nhìn anh, nụ cười vẫn nở trên môi, nhưng trong ánh mắt cô vẫn còn chút lo lắng:

- Chúng ta sẽ vượt qua hết, An à...

An im lặng nhìn ra cửa sổ máy bay, dõi theo những đám mây trắng lững lờ trôi qua, trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ. Cuộc trò chuyện với Lan vừa rồi như đánh thức trong anh một sức mạnh mới, nhưng đồng thời, cũng làm trỗi dậy những lo lắng không thể nói thành lời. Anh biết rằng mỗi bước đi sắp tới sẽ là một sự đánh đổi, một sự lựa chọn giữa lý trí và tình cảm. Bên ngoài cửa sổ máy bay, bầu trời Tây Nguyên hiện ra, xanh thẳm và mênh mông, nhưng ẩn chứa những đám mây đen nặng nề, như dự báo một cơn bão đang đến gần. Những ngọn núi trập trùng nối tiếp nhau, những cánh rừng rậm rạp như một tấm thảm xanh trải dài vô tận. Cảnh vật dần trở nên rõ nét khi máy bay bắt đầu hạ thấp độ cao.

Một cú xóc mạnh làm Minh và Nam ngồi phía sau giật mình tỉnh giấc. Minh vội vuốt mặt, mắt còn lờ đờ nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại khi nhận ra máy bay đang chuẩn bị hạ cánh. Nam khẽ nhăn mặt, cố gắng điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái hơn.

- Xóc quá, không ngủ nổi - Minh càu nhàu, nhìn ra ngoài cửa sổ - Tây Nguyên đấy, chuẩn bị cho cái gì khó nhằn hơn cả cú xóc này đi!

Nam cười nhẹ, nhưng đôi mắt vẫn lộ vẻ căng thẳng. Anh không nói gì, chỉ liếc nhìn An rồi thở dài.

An quay lại nhìn Minh và Nam, nhận thấy họ cũng đã bắt đầu cảm nhận được áp lực của nhiệm vụ sắp tới. Anh gật đầu, ra hiệu cho cả đội chuẩn bị sẵn sàng khi máy bay đang dần hạ cánh xuống một sân bay nhỏ giữa vùng cao nguyên hoang vu.

Máy bay dần hạ cánh xuống sân bay Buôn Ma Thuột, khung cảnh hùng vĩ của núi rừng Tây Nguyên hiện ra rõ nét dưới ánh nắng trưa rực rỡ. Những dãy núi trập trùng uốn lượn trên nền trời xanh trong vắt, phủ đầy rừng cây rậm rạp, trải dài đến tận chân trời. Ánh mặt trời chói chang đổ xuống mặt đất, phản chiếu lấp lánh trên dòng sông Sêrêpôk, khiến con sông như một dải lụa bạc uốn mình giữa cánh rừng già nguyên sơ. Bên dưới, những rừng cao su hiện lên với những hàng cây thẳng tắp, thân cao vút, tán lá xanh mướt xòe rộng, che phủ một vùng rộng lớn. Mặt đất đỏ bazan rắn rỏi, điểm xuyết những rễ cây cổ thụ ngoằn ngoèo trồi lên, càng tôn lên vẻ hoang sơ và bí ẩn đặc trưng của vùng cao nguyên. Dọc con đường dẫn vào thành phố, những mái nhà sàn của người Ê Đê thấp thoáng sau những tán cây, ẩn mình trong khung cảnh thiên nhiên xanh thẳm. Mái lá đơn sơ, những cột gỗ vững chãi, tất cả hòa quyện vào không gian mênh

mông của đại ngàn, tạo nên một bức tranh vừa hoang dã, vừa bình yên.

An hít một hơi thật sâu, cảm nhận không khí núi rừng trong lành và mạnh mẽ. Bên cạnh anh, Minh và Nam cũng không giấu được vẻ ngạc nhiên trước sự hùng vĩ của vùng đất này. Dù vậy, họ biết rằng dưới vẻ đẹp nguyên sơ ấy, những bí mật đen tối vẫn đang chờ đợi được khám phá và nhiệm vụ của họ mới chỉ vừa bắt đầu.

***

[11:30, Thứ Tư ngày 19 tháng 6 năm ..., Tại sân bay Buôn Ma Thuột]

Chiếc máy bay vừa hạ cánh, gió thổi mạnh mang theo hơi thở lạnh lẽo của vùng cao nguyên. Minh, Nam, An và Lan nhanh chóng bước xuống máy bay, ánh mắt họ lộ rõ sự tập trung cao độ. Cả đội được đón tiếp bởi hai chiến sĩ lực lượng địa phương, những người đã chờ sẵn với vẻ nghiêm nghị.

Một người đàn ông cao lớn, dáng người rắn rỏi tiến tới bắt tay An, giọng ông trầm và mạnh mẽ:

- Chào các đồng chí, tôi là Xuân Vốn, chỉ huy đội điều tra tại địa bàn Tây Nguyên.

- Còn tôi là Mai Hồng, chúng tôi đã theo dõi vụ mất tích ở bản làng gần đây. Những gì chúng tôi phát

hiện có thể sẽ hỗ trợ rất nhiều cho cuộc điều tra của các đồng chí.

Minh gật đầu, cảm nhận rõ sự quyết tâm và kinh nghiệm từ Vốn và Hồng. Cả hai đều là những chiến sĩ dày dạn, không ngại khó khăn.

Minh đáp lại:

- Cảm ơn các đồng chí. Chúng tôi cần nắm rõ tình hình ở đây và những manh mối liên quan đến tổ chức mà chúng ta đang truy lùng. Vụ mất tích có liên quan gì đến các giao dịch mà chúng tôi đang theo dõi không?

Vốn và Hồng trao đổi ánh mắt với nhau, rồi Vốn lên tiếng:

- Chúng tôi nghi ngờ rằng các vụ mất tích có liên hệ trực tiếp với tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên". Nhiều dấu hiệu cho thấy chúng đang sử dụng dân làng như một phần trong mạng lưới ngầm, có thể là để che giấu các hoạt động bất hợp pháp. Trong khoảng một tháng trở lại đây, đã có mười lăm người mất tích trên địa bàn chúng tôi quản lý và hai người đã được xác định là tử vong.

Hồng tiếp lời, giọng cô chùng xuống nhưng càng thêm phần nghiêm trọng:

- Điểm kỳ lạ là hai người mất tích và tử vong này đều được phát hiện trong tình trạng không mảnh vải

che thân. Trên thân thể họ xuất hiện nhiều dấu vết bị bạo hành và tra tấn kinh khủng.

An nhíu mày, cảm nhận rõ sự phức tạp và nguy hiểm của nhiệm vụ. Họ không chỉ đối mặt với một tổ chức nguy hiểm mà còn phải tìm cách bảo vệ dân làng khỏi những âm mưu đen tối.

Anh quay sang Minh, ánh mắt kiên định:

- Chúng ta cần lên kế hoạch chi tiết cho từng bước đi. Mỗi hành động cần được tính toán cẩn thận.

Hồng gật đầu, rồi mở bản đồ ra trước mặt mọi người:

- Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn bản đồ chi tiết về khu vực nghi ngờ có căn cứ của bọn chúng. Chúng ta có thể bắt đầu từ đó.

Không gian trở nên căng thẳng khi mọi người nhìn chằm chằm vào bản đồ, suy tính từng bước đi trong kế hoạch, hiểu rằng mỗi sai lầm đều có thể phải trả giá bằng mạng sống. Cả đội lập tức di chuyển về đơn vị để thảo luận kế hoạch chi tiết, chuẩn bị đối mặt với những thử thách mới ở vùng đất bí ẩn này.

Trên đường di chuyển tới đơn vị, cả đội đột nhiên phát hiện một đám đông lớn đang tụ tập ở mé sông, tiếng xôn xao vọng lên từ xa. Họ nhanh chóng tiến lại gần và ngay lập tức cảm nhận được mùi hôi thối bốc lên từ một xác chết, chỉ mặc một chiếc quần rách và

đang trong giai đoạn phân hủy. Khuôn mặt của Lan và Hồng tái mét, ánh mắt đầy sợ hãi. Cả hai phải quay đi, gần như không thể chịu nổi cảnh tượng khủng khiếp trước mặt.

- Lùi lại! Tất cả đứng ra xa!!!

Minh ra lệnh, giọng anh sắc lạnh, khiến đám đông xung quanh ngay lập tức lui ra, tránh xa hiện trường.

Nam bước lên trước, sự bình tĩnh khó tin của anh khiến mọi người xung quanh ngạc nhiên. An tiến lại gần, đôi mắt anh đầy cảnh giác khi cúi xuống kiểm tra thi thể. Anh đeo găng tay, cẩn thận xem xét từng vết thương trên cơ thể nạn nhân. Thi thể đã phân hủy, chứng tỏ người này đã chết từ vài ngày trước, nhưng những dấu hiệu tra tấn rõ ràng trên da thịt vẫn còn.

Giọng An trầm và chắc nịch, không để lộ chút hoang mang nào:

- Chúng ta phải phong tỏa hiện trường ngay lập tức!

Minh gật đầu, đôi mắt anh lướt qua từng khuôn mặt trong đám đông, cố gắng tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu bất thường nào. Đám đông vẫn đứng quan sát từ xa, nhưng không ai nói gì, chỉ có những cái nhìn lo lắng.

Lan đứng bên cạnh, gương mặt tái nhợt nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Dù trong lòng dấy lên cảm

giác bất an, cô vẫn kiên quyết không để nỗi sợ chi phối lý trí. Cô lên tiếng:

- Đây có thể là một trong những người mất tích mà chúng ta đã nghe nói đến. Nhưng tại sao lại xuất hiện ở đây? Rõ ràng không phải là một vụ án ngẫu nhiên.

An khẽ nhíu mày, suy nghĩ xoay chuyển trong đầu anh:

- Chắc chắn có điều gì đó đằng sau. Chúng ta phải tìm hiểu kỹ càng hơn. Không thể để bất kỳ manh mối nào bị bỏ sót.

Không khí căng thẳng bao trùm hiện trường và cả đội biết rằng đây chỉ mới là bắt đầu của một âm mưu phức tạp. Những người dân quanh đây xì xào khi thấy lực lượng Công an điều tra cái xác, mọi ánh mắt đổ dồn về phía An và đồng đội. Sự bất an lan tỏa khắp không khí, tiếng thì thầm nhỏ dần nhưng không thể che giấu được sự hoang mang. Minh nhanh chóng ra lệnh bảo vệ hiện trường, chỉ đạo mọi người giữ khoảng cách trong khi chờ đội pháp y và các cơ quan chức năng đến.

Minh nhanh chóng chỉ đạo, giọng anh dứt khoát:

- Chúng ta cần phong tỏa hiện trường, không để ai lại gần thêm. Không thể để bất kỳ ai tiếp cận cho đến khi đội pháp y đến nơi.

Trong khi Lan và Hồng cố gắng giữ trật tự và yêu cầu đám đông giải tán, An đứng lặng nhìn mọi thứ, mắt anh không ngừng quan sát xung quanh. Bỗng nhiên một người đàn bà dân tộc với khuôn mặt hốc hác xô đẩy đám người phía trước, lao đến gần thi thể. Tiếng khóc thét xé lòng của bà vang lên giữa không gian ngột ngạt, gọi tên ai đó trong cơn đau đớn tột cùng:

- Ôi Yàng ơi! Chồng của tôi!

Bà quỳ gục xuống cạnh cái xác, nức nở như thể thế giới quanh bà đã sụp đổ. Hồng tiến tới, cố gắng trấn an và cố đưa bà ra xa khỏi cái xác, nhưng bà vẫn bất lực trong nỗi đau, hoàn toàn gục ngã trước sự thật khủng khiếp. Khi người đàn bà dân tộc gục xuống bên thi thể, khóc lóc đau đớn, An không thể ngăn mình cảm thấy một điều gì đó không đúng. Tiếng khóc của bà vang vọng, như muốn làm mờ đi sự tập trung của những người xung quanh. Tuy nhiên, dưới lớp đau thương ấy, hành động của bà có vẻ như không chỉ đơn thuần là đau đớn vì mất mát. An nhận thấy đôi tay bà, thay vì run rẩy lại đang cố gắng với ra lén lút tìm kiếm gì đó trên cơ thể nạn nhân. Cảm giác nghi ngờ trỗi dậy, An bước lại gần hơn, mắt anh không rời khỏi bàn tay của bà. Bà giật mình khi thấy An tiến tới, cố gắng che giấu hành động vừa rồi, nhưng ánh mắt bà lộ rõ

sự căng thẳng. Hai tay của người đàn bà đưa ra đằng sau lưng một cách vội vã.

Thấy vậy, An hỏi người đàn bà với thái độ bình tĩnh:

- Bà đang tìm gì trên người nạn nhân?

Người đàn bà ngước lên, nước mắt vẫn chảy dài, nhưng trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của bà không thể giấu được sự hoảng loạn. Bà run rẩy, cố nói lơ lớ tiếng Kinh:

- Tôi chỉ... chỉ muốn chạm vào chồng tôi lần cuối, sao các ông không để tôi yên?

Giọng bà bỗng trở nên to hơn, bù lu bù loa, cố gắng thu hút sự chú ý của đám đông đang đứng quanh. Ánh mắt bà đảo liên tục, như tìm cách thoát khỏi ánh nhìn nghi ngờ của An. Đám đông bắt đầu xì xào, một vài người tỏ ra bức xúc trước cảnh bà bị chất vấn, trong khi bà gào thét như thể bị oan ức:

- Yàng ơi, mọi người ơi! Họ không cho tôi chạm vào chồng! - Bà hét lên, giọng lạc đi trong tiếng nức nở.

Lan dõng dạc lên tiếng:

- Chúng tôi cần bảo vệ hiện trường. Đề nghị bà tuân thủ để cơ quan chức năng làm việc.

Minh và Hồng nhanh chóng bước lên trấn an đám đông, đồng thời kéo người đàn bà ra khỏi thi

thể và đưa đến ngồi một ghế đá gần đó đợi cơ quan chức năng đến. Trong lúc đó, An không ngừng suy nghĩ về hành vi của bà. Có điều gì đó không ổn, nhưng anh không thể dồn bà ta vào thế bí trước mặt bao người.

Một lúc sau, lực lượng chức năng và đội pháp y đã đến để xử lý hiện trường và đưa thi thể về trụ sở điều tra. Vốn nhanh chóng làm việc với lực lượng chức năng và tường thuật lại sự việc vừa xảy ra. Khi đội khiêng xác lên cáng, An chú ý thấy bàn tay của nạn nhân vẫn nắm chặt. Bản năng của anh mách bảo có điều gì quan trọng trong tay người đã khuất. Anh tiến đến gần hơn. Đôi bàn tay chai sạn của anh khẽ chạm vào bàn tay lạnh ngắt kia, cố gắng mở nhẹ từng ngón tay cứng đơ. Những ngón tay đã khép kín theo dòng chảy của cái chết, giờ đây từ từ tách ra dưới sức nặng của thời gian và bàn tay khéo léo của An. Giữa những ngón tay là một mảnh giấy nhỏ, nhàu nát, ướt sũng bởi cơn mưa và thời gian. Đôi mắt An dừng lại, chăm chú vào từng chi tiết nhỏ xíu như để tìm kiếm một dấu vết, một manh mối mà người đã khuất có thể để lại.

Lan bước tới, ánh mắt sắc bén lướt qua mảnh giấy nhàu nát trong tay An. Cô cau mày, giọng trầm xuống:

- Mảnh giấy gì vậy? Nó nằm trong người của thi thể kia à?

An gật đầu, tay anh siết chặt tờ giấy cũ kỹ, những nếp gấp nhăn nhúm cho thấy nó đã bị cất giấu trong một thời gian dài. Anh hạ giọng, ánh mắt đầy suy tư:

- Có lẽ đây là lý do người đàn bà đó cố tìm trên người nạn nhân,...

An cẩn thận xoay mảnh giấy dưới ánh sáng mờ nhạt. Những ký tự tượng hình hiện ra mờ ảo trên bề mặt giấy nhàu nát, trông giống như những hình ảnh thô sơ được vẽ nguệch ngoạc bằng mực đen. Mảnh giấy chứa một chuỗi ký hiệu lạ mắt: một nét bút ngoằn ngoèo, ba hình tam giác xếp cạnh, chồng lớp lên nhau và những gợn sóng cắt ngang. Giữa các biểu tượng đó, có một ký hiệu nổi bật, giống như một hình tam giác bị vỡ ra, chỉ về một hướng cụ thể. Bên dưới, một vài ký tự giống như những dấu mốc được vẽ bằng nét mảnh, mô tả vị trí của một khu rừng sâu, nơi nạn nhân có lẽ đã tìm đến. An biết rằng mình đang cầm trong tay một mảnh ghép quan trọng dẫn tới sự thật, nhưng còn nhiều thứ cần phải giải mã trước khi có thể hiểu rõ toàn bộ câu chuyện.

Lúc này, trời đã bắt đầu sẩm tối, không khí buốt lạnh dần thấm vào xương thịt. Người đàn bà vẫn đang ngồi trên chiếc ghế, nơi Lan và Hồng đang cố trấn an bà. An lặng lẽ đến trước mặt họ. Người đàn bà vẫn đang ngồi, hai tay chéo nhau đặt

lên đùi, ánh mắt trầm mặc hướng về khoảng không trước mặt. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với người đàn bà. Hơi thở của bà vẫn đều đều, nhưng An có thể nhận ra sự căng thẳng đang dồn nén trong từng cử chỉ.

An nhìn sâu vào đôi mắt người đàn bà, giọng anh trầm nhưng sắc lạnh:

- Bà biết chúng tôi đã tìm thấy thứ gì trên thi thể chồng bà không?

Người đàn bà không đáp, ánh mắt cố gắng né tránh, nhưng sự lo lắng đã thoáng hiện trên gương mặt hốc hác của bà.

An nghiêng người về phía trước, giọng anh thấp xuống, chậm rãi như muốn dò xét từng phản ứng nhỏ nhất:

- Một mảnh giấy... với những ký hiệu kỳ lạ. Chúng tôi đã tìm thấy nó khi khám nghiệm hiện trường.

Nghe đến từ "mảnh giấy có ký hiệu kỳ lạ", người đàn bà khẽ giật mình, đôi tay bà run rẩy, nắm chặt lại như để giữ bình tĩnh. Bà quay đầu, nhìn thẳng vào An, đôi mắt mở to, sự sợ hãi hiện rõ trên gương mặt. An biết mình đã chạm đúng điểm yếu của bà ta.

Anh tiếp tục, giọng điềm tĩnh nhưng mang theo sự sắc bén:

- Bà biết nó là gì, đúng không? Mảnh giấy đó có gì đặc biệt? Nó liên quan đến bà như thế nào?

Người đàn bà cố tránh ánh mắt của An, nhưng vẻ hoảng loạn trong bà không thể giấu nổi. Đột nhiên, bà đứng bật dậy, đôi tay run rẩy túm lấy cánh tay An, giọng khản đặc:

- Nó đâu rồi? Đưa tao mảnh giấy đó! Nó rất quan trọng! Tao không thể để bọn chúng có được!

An giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng, anh biết mình đã nắm được một phần của câu chuyện. Anh khẽ nghiêng người về phía trước, giọng anh trầm nhưng vẫn tinh tế:

- Bà đang nói đến mảnh giấy với những ký hiệu đặc biệt, đúng không? Đó có phải là thứ bà đang tìm kiếm?

Người đàn bà tái mặt, đôi mắt mở to như thể bị bắt quả tang. Bà lắc đầu lia lịa, nhưng ánh mắt lo lắng không thể giấu được.

- Mày... mày không hiểu gì đâu! Nó rất quan trọng! Nếu mày không đưa cho tao, chúng sẽ giết tao! Mày phải đưa cho tao ngay!

Người đàn bà dân tộc hét lên, giọng run rẩy đầy sợ hãi. An giữ chặt lấy tay bà, giọng anh trở nên cứng rắn nhưng vẫn mềm mỏng:

- Bà sẽ được giúp đỡ. Nếu bà nói cho chúng tôi biết sự thật về mảnh giấy này, chúng tôi có thể bảo vệ tính mạng của bà.

Người đàn bà chững lại, như nhận ra mình đã nói quá nhiều. Bà lùi lại, nhìn An với ánh mắt đầy sợ hãi, miệng mấp máy nhưng không thốt ra lời nào. Đúng lúc đó, một chiến sĩ đi cùng với Vốn tiến đến, yêu cầu đưa bà ta về trụ sở để làm các thủ tục nhận thi thể chồng.

Người đàn bà nắm chặt lấy tay An, như không muốn bị kéo đi. Đôi môi bà run run, rồi cuối cùng, giọng bà hạ thấp, gần như thì thầm:

- Tao không thể nói ở đây... Nếu bọn chúng biết tao đã nói... chúng sẽ giết tao...

Chưa kịp nói thêm, người đàn bà đã bị đưa lên xe về trụ sở. Gương mặt khắc khổ của bà quay lại nhìn An với ánh mắt như đang cầu xin sự giúp đỡ. An nhìn theo, trong lòng đầy suy tư. Bà ta chắc chắn không chỉ là một người ngoài cuộc. Còn điều gì đó lớn hơn và mảnh giấy kia có thể chính là chìa khóa giải mã bí mật mà cả đội đang tìm kiếm.

Minh bước đến bên cạnh, khẽ hỏi:

- Bà ta nói gì với em vậy?

An im lặng, trầm ngâm suy nghĩ. Cả đội đứng quanh An, ánh mắt mỗi người đều chứa đầy những câu hỏi chưa được giải đáp, nhưng không ai lên tiếng. Họ đều hiểu, mảnh giấy kia là một manh mối quan trọng và lời nói của người đàn bà vừa hé mở một bí mật nào đó lớn hơn những gì họ từng tưởng tượng. Vốn, sau khi trao đổi ngắn gọn với An, quyết định quay trở về trụ sở để tiếp tục công việc thẩm vấn và bảo vệ người đàn bà kia. Anh biết rõ tầm quan trọng của việc giữ an toàn cho bà ta sẽ giúp ích trong công cuộc điều tra của cả đội. Trước khi rời đi, anh quay lại dặn dò:

- Nếu bà ta gặp chuyện gì bất trắc, chúng ta sẽ mất đi manh mối lớn nhất... Các cậu nên đến gặp già làng. Ông ấy sống ở đây từ rất lâu và được coi là người có uy tín. Chắc chắn ông ấy sẽ giúp các cậu giải được mật mã trên mảnh giấy này.

An gật đầu, dõi theo bóng Vốn khuất dần rồi quay lại với đồng đội. Minh đứng bên cạnh, thở dài:

- Nếu những gì bà ta nói là sự thật, thì mảnh giấy đó có thể dẫn đến điều gì đó kinh hoàng. Chúng ta không thể để nó rơi vào tay kẻ khác.

An nhìn Minh, gật đầu, giọng anh trầm nhưng đầy quyết đoán:

- Chính xác. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra bí mật này. Mảnh giấy có thể chứa manh mối về địa

điểm quan trọng mà chỉ già làng biết. Vốn sẽ quay về trụ sở để bảo vệ người đàn bà và điều tra thêm. Còn chúng ta sẽ tiến về ngôi làng ngay lập tức.

Lan, Nam, Hồng và Minh nhanh chóng chuẩn bị hành trang. Ai cũng hiểu rằng đêm nay sẽ không dễ dàng. Trời đã tối đen như mực, gió thổi lạnh buốt như báo hiệu một hành trình đầy hiểm nguy phía trước. Cả đội không còn nhiều thời gian. Mỗi phút trôi qua đều là cơ hội để kẻ địch tiêu hủy mọi dấu vết.

Họ lên xe, lặng lẽ hướng về ngôi làng hoang vu mà người đàn bà đã nhắc đến. Những hàng cây cao vút hai bên đường che khuất bầu trời, chỉ còn lại chút ánh sáng yếu ớt của trăng ẩn sau những đám mây dày. Con đường dốc và quanh co, đầy ổ gà, khiến tốc độ di chuyển chậm hơn dự tính.

***

[19:00, Thứ Tư ngày 19 tháng 6 năm ...,]

Ngồi ở ghế sau, Nam chăm chú nhìn vào bản đồ, ngón tay anh lần theo từng địa danh, cố tìm ra điểm trùng khớp với thực địa. Đôi mắt anh nheo lại, giọng chắc nịch:

- Chúng ta sắp đến rồi! Theo thông tin tôi tra được, ngôi làng này từng là nơi diễn ra các nghi lễ cổ

xưa. Nhưng giờ thì hầu như chẳng còn mấy người sinh sống ở đó.

Lan ngả người về phía trước, giọng cô thấp và đầy tò mò:

- Còn già làng mà bà ta nhắc đến thì sao?

Hồng chậm rãi lên tiếng, giọng cô pha lẫn suy tư:

- Theo những gì tôi tìm hiểu, già làng này có thể là người cuối cùng của ngôi làng, người duy nhất còn sống biết rõ về những bí mật ẩn giấu.

Minh nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt anh trầm ngâm:

- Nếu vậy, chúng ta cần phải thận trọng khi tiếp cận ông ta... Không ai biết liệu già làng có liên quan đến tổ chức phản động hay không. Ông ta có thể là đồng minh, nhưng cũng có thể là kẻ thù.

An ngồi ở ghế trước, tay siết chặt vô lăng, gương mặt anh đầy sự tập trung. Những lời của Hồng vẫn vang vọng trong tâm trí anh, khiến sự nghi ngờ và lo lắng cứ chồng chất lên. Cả đội hiểu rõ rằng điều mà họ đang tìm kiếm có thể là một thứ gì đó kinh hoàng và cực kỳ nguy hiểm.

Sau vài giây im lặng, anh lên tiếng, giọng dứt khoát nhưng vẫn mang theo sự phân tích sắc bén:

- Chúng ta không còn nhiều thời gian. Nếu bà ta nói đúng và nếu kẻ thù đã biết chúng ta đang đến gần, rất có thể chúng sẽ hành động trước.

Minh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng tối dày đặc bao phủ hai bên đường khiến không khí trở nên ngột ngạt. Anh khẽ thì thầm:

- Tôi không thích cảm giác này chút nào. Cứ như chúng ta đang bị theo dõi vậy.

Lan, ngồi bên cạnh Nam, cầm chiếc đèn pin nhỏ, thỉnh thoảng lia ánh sáng lên tấm bản đồ. Cô chậm rãi nói:

- Nếu già làng thực sự biết về những ký hiệu kỳ lạ này, ông ấy có thể là chìa khóa cho tất cả. Chúng ta cần tiếp cận ông ta một cách khéo léo. Mảnh giấy với những ký hiệu có thể không chỉ là bản đồ, mà còn là manh mối dẫn đến bí mật nào đó mà chúng ta chưa hiểu hết.

Hồng, ngồi cạnh Lan, lặng lẽ quan sát từng cử chỉ của đồng đội, ánh mắt cô trầm ngâm. Sau một lúc suy tư, cô khẽ nói:

- Nếu chúng ta gặp già làng, tôi nghĩ ông ta sẽ không dễ dàng tiết lộ tất cả đâu. Những người như vậy luôn giữ bí mật rất kỹ.

An nhìn vào gương chiếu hậu, bắt gặp ánh mắt Lan. Một nụ cười thoáng lướt qua môi anh, rồi anh trầm giọng nói:

- Chúng ta sẽ không ép buộc ông ta. Nhưng tôi tin rằng, già làng có lý do để bảo vệ bí mật này. Có thể ông ấy sẽ giúp chúng ta, nếu ông ấy biết chúng ta đang tìm kiếm điều gì.

Xe chầm chậm dừng lại trước một con dốc lớn, phía trước là ngôi làng mà họ đã tìm kiếm. Những ngôi nhà thấp thoáng ẩn hiện trong bóng đêm và tiếng gió rít qua những hàng cây cao vút càng làm không khí thêm phần lạnh lẽo. Không một ánh đèn, không một tiếng động. Mọi thứ yên ắng đến kỳ lạ. Nơi đây nằm ẩn mình giữa những dãy núi trùng điệp, khung cảnh hoang vu và tiêu điều như bị lãng quên từ thế kỷ trước. Những ngôi nhà gỗ mục nát, cánh cổng gãy vụn và những con đường mòn phủ đầy lá khô tạo nên một bầu không khí bí ẩn và đáng sợ. An dẫn đầu, tay cầm đèn pin quét dọc theo con đường nhỏ. Không một tiếng động nào vang lên, chỉ có tiếng gió thổi qua những tán cây khô cằn. Cả đội di chuyển chậm rãi, ánh mắt họ không ngừng quét tìm bất cứ dấu vết nào có thể dẫn đến bí mật mà họ đang tìm kiếm.

Hồng đứng trước căn nhà lớn nhất làng, ánh mắt cô thoáng chút đăm chiêu trước khi quay lại nhìn đồng đội:

- Nhà già làng có thể ở cuối con đường này.

An gật đầu, cả đội tiếp tục tiến về phía trước, lòng họ nặng trĩu bởi sự bất định. Khi cả đội bước vào ngôi làng, không gian tĩnh lặng đến mức chỉ nghe rõ tiếng bước chân lạo xạo trên lớp lá khô rơi rụng. Mùi ẩm mốc của đất bốc lên sau cơn mưa chiều khiến không khí trở nên nặng nề. Ánh đèn từ nhà già làng le lói trong bóng tối, nhưng nó không đủ để xua đi cảm giác bất an đang bao trùm. Cửa nhà già làng khẽ mở khi An gõ nhẹ. Một người đàn ông trung niên với khuôn mặt trầm ngâm bước ra, đôi mắt ẩn chứa sự lo lắng. Hồng tiến lên chào hỏi, giọng cô điềm tĩnh nhưng nghiêm nghị. Cô mở ví lấy ra tấm thẻ ngành ghi tên tuổi và chức vụ của cô.

Cả đội bước vào căn nhà đơn sơ của già làng, ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn dầu trên bàn hắt lên những bóng đen chập chờn trên tường. Không gian im lặng, chỉ có tiếng gió rít qua khe cửa, khiến bầu không khí càng trở nên nặng nề. Hồng mở lời giới thiệu:

- Chào ông, tôi là Hồng, thuộc tổ điều tra của Công an địa phương. Đây là đồng nghiệp của tôi. Chúng tôi cần nói chuyện với ông về một số sự việc xảy ra gần đây.

Người đàn ông nhìn họ một lúc lâu, rồi bất ngờ cất giọng trầm tĩnh:

- Xin chào... Tôi cũng đang đợi các vị đến đây.

Già làng nói, đôi mắt nhìn chăm chú vào Hồng. Lời nói của ông khiến cả đội hơi ngạc nhiên, nhưng tất cả nhanh chóng kìm lại sự nghi ngờ trong lòng.

Minh, Hồng, Lan, An và Nam ngồi xuống ghế, đưa mắt quan sát căn phòng. Dù là nhà của một già làng, nhưng dường như mọi thứ có chút khác biệt so với những gì họ mong đợi. Căn nhà trông sạch sẽ, nhưng có phần gọn gàng quá mức cần thiết. Điều đặc biệt hơn cả là già làng trước mặt họ trông có vẻ trẻ trung hơn nhiều so với những gì họ nghe kể.

Hồng nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống, giữ nguyên sự lịch sự:

- Chúng tôi nghe nói trong làng có những hoạt động bất thường gần đây, ông có thể chia sẻ cho chúng tôi biết điều gì đang diễn ra không?

Già làng thở dài, nhưng đôi mắt ông vẫn không hề lộ rõ sự lo lắng như người khác khi nhắc về chuyện bất thường. Thay vào đó, ánh mắt ông dường như nhìn vào một khoảng không xa xăm, như thể đang nhớ lại điều gì.

- Không giấu gì các cậu... Gần đây, có một nhóm người lạ mặt xuất hiện trong làng. Họ thường tụ tập vào ban đêm, thì thầm to nhỏ và làm những việc không ai hiểu được.

Minh nhanh chóng hỏi tiếp, đôi mắt anh chăm chú nhìn vào già làng để tìm kiếm bất kỳ biểu hiện lạ nào:

- Ông có biết họ là ai không?

Già làng lắc đầu chậm rãi:

- Không rõ lắm. Nhưng tôi nghe nói họ đang tìm kiếm thứ gì đó. Người dân trong làng rất lo lắng, nhưng không ai dám lên tiếng.

An ngồi lặng lẽ từ nãy giờ, nhưng đôi mắt anh không rời khỏi già làng. Có gì đó không ổn. Một cảm giác khó chịu khiến anh cảm thấy bất an. Già làng không hề ngạc nhiên khi họ đến đây và câu trả lời của ông ta, dù có vẻ thẳng thắn, nhưng lại không có một dấu vết của sự hoang mang hay sợ hãi nào. An quyết định hành động.

Anh lôi từ trong túi ra mảnh giấy có những biểu tượng kỳ lạ mà họ đã tìm thấy trước đó, đưa nó về phía già làng:

- Ông đã từng thấy những ký hiệu này chưa?

Già làng cầm mảnh giấy lên, ánh mắt ông đăm chiêu quan sát từng ký hiệu lạ. Ông lướt tay qua từng nét vẽ, sự hoảng hốt trong đôi mắt lúc đầu giờ đã biến thành sự trầm ngâm, như thể ông đang cố kết nối những ký ức mờ nhạt về các biểu tượng này. Không khí trong căn nhà trở nên căng thẳng hơn và cả đội cảm nhận được sự nghiêm trọng của tình hình.

Ông bắt đầu nói, giọng trầm và đầy sự suy tư:

- Những ký hiệu này đều là hình tượng cổ xưa, thuộc về một giáo phái từng tồn tại ở đây, trong ngôi làng của chúng tôi. Những nét ngoằn ngoèo ở đây... chúng đại diện cho con đường uốn lượn dẫn tới một nghi lễ đặc biệt. Con đường này không chỉ là một lối đi vật lý, mà còn mang ý nghĩa tinh thần, nơi những ai tham gia nghi lễ phải vượt qua để tìm kiếm sự khai sáng.

Già làng ngừng lại, đôi mắt ông vẫn nhìn chăm chú vào mảnh giấy, như đang hồi tưởng về những điều đã xảy ra rất lâu rồi:

- Ba hình tam giác chồng lên nhau mà các cậu thấy... đây là biểu tượng cho sự hợp nhất của ba quyền lực tối thượng mà giáo phái này thờ phụng: Sự sống, cái chết và sự tái sinh. Những người thuộc giáo phái tin rằng việc hợp nhất ba quyền lực này sẽ đem lại cho họ sức mạnh vượt qua mọi giới hạn của con người, kiểm soát cả sự sống và cái chết. Những nghi lễ của họ thường liên quan đến linh hồn và quyền lực, điều mà người bình thường không bao giờ có thể hiểu nổi. Giáo phái này đã tồn tại từ rất lâu, nhưng mọi hoạt động đều được giữ kín, chỉ có những thành viên trung thành mới biết đến sự tồn tại của nó.

Ông chỉ tay vào những gợn sóng cắt ngang trên mảnh giấy:

- Còn đây... đây là dấu hiệu của sự phân tán. Điều này cho thấy giáo phái từng có một thời kỳ phát triển mạnh mẽ, nhưng rồi nó đã sụp đổ, bị chia cắt. Có thể vì những tranh chấp nội bộ, hoặc vì lý do nào đó, giáo phái không còn tồn tại nguyên vẹn như trước.

Già làng dừng lại, đôi tay run run chỉ vào hình tam giác bị vỡ ra:

- Nhưng điều đáng lo ngại nhất chính là ký hiệu này. Hình tam giác bị vỡ ra, chỉ về một hướng cụ thể. Nó cho thấy rằng dù giáo phái có bị phân tán, thì vẫn có một mục tiêu duy nhất mà họ luôn hướng tới. Một con đường cuối cùng, một nghi lễ tối thượng mà họ tin sẽ mang lại quyền lực vô biên.

Cả đội lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau. Những gì già làng vừa kể giống như một câu chuyện hư cấu, nhưng từng chi tiết lại trùng khớp với những gì họ đã phát hiện ra từ trước.

An chăm chú quan sát từng biểu cảm trên gương mặt già làng, cố gắng nhận ra liệu ông ta đang giấu điều gì. Giọng anh trầm xuống, mang theo sự dò xét:

- Vậy bây giờ, mục tiêu của họ là gì, thưa ông?

Già làng không trả lời ngay. Ông lặng lẽ nhìn mảnh giấy trong tay, ánh mắt trở nên mờ mịt như

đang cố che giấu điều gì đó. Cuối cùng, ông ngước lên, giọng chậm rãi nhưng đầy ẩn ý:

- Điều đó... tôi không thể nói trước được. Nhưng chắc chắn, thứ mà giáo phái đang tìm kiếm liên quan đến sự tái sinh và quyền lực. Nếu họ đạt được mục tiêu cuối cùng... hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

An nhíu mày, trao đổi ánh mắt với Minh, Lan và Nam. Rõ ràng ai cũng nhận ra điều kỳ lạ. Già làng, người đáng ra phải lớn tuổi và có sự am hiểu sâu rộng, lại có vẻ trẻ trung hơn và quá bình tĩnh. Hơn nữa, khi thấy mảnh giấy có ký hiệu bí ẩn, ông ta dường như không hề ngạc nhiên, mà thậm chí còn nói như thể đã biết trước câu chuyện này.

Minh nghiêng người, hạ giọng thì thầm bên tai An:

- Có gì đó không đúng. Ông ta biết quá nhiều nhưng lại chẳng hề ngạc nhiên gì cả.

An khẽ gật đầu, trong đầu anh bỗng thoáng qua một suy nghĩ. Có khi nào, người đàn ông trước mặt không phải là người mà họ đang tìm kiếm...?

Anh đổi hướng câu hỏi, giọng điềm đạm nhưng sắc bén hơn:

- Thưa ông, ngoài những nghi lễ cổ xưa và các biểu tượng này, chúng tôi còn nhận được thông tin

về một số giao dịch đáng ngờ gần đây trong khu vực này... Ông có biết gì về điều này không?

Già làng im lặng một lúc, ánh mắt ông vẫn dán chặt vào mảnh giấy trên tay, như thể không nghe thấy câu hỏi. Sự im lặng kéo dài khiến bầu không khí trong căn nhà nhỏ trở nên nặng nề. Cuối cùng, ông khẽ lắc đầu, đôi mắt nhìn vào những ngọn đèn dầu nhảy múa trên tường. Ông nói chậm rãi, giọng ông có vẻ mệt mỏi:

- Những gì các cậu đang hỏi... không liên quan đến những gì tôi biết. "Giao dịch" gì đó, tôi không rõ. Nhưng điều tôi biết, là sức mạnh của thần linh. Những ai chạm vào những bí mật này mà không có lòng thành kính... họ sẽ gặp phải tai họa không lường trước được. Sự phẫn nộ của thần linh là thứ không ai có thể trốn tránh.

An trao đổi ánh mắt với Minh và Nam, rõ ràng có điều gì đó mà già làng không muốn tiết lộ. Câu trả lời mơ hồ về "sức mạnh thần linh" và "tai họa" dường như là một cách để lờ đi câu hỏi về các giao dịch.

Lan lên tiếng, cố giữ giọng điềm tĩnh nhưng kiên nhẫn:

- Ông có thể giải thích thêm về "sự phẫn nộ của thần linh" mà ông vừa nhắc tới không?

Già làng nhắm mắt lại trong giây lát, như thể đang lắng nghe những ký ức vọng về từ quá khứ xa xôi. Khi ông mở mắt ra, giọng nói của ông trầm xuống, chậm rãi như kể lại một truyền thuyết cổ xưa:

- Tổ tiên chúng tôi tin rằng mỗi nghi lễ, mỗi hành động đều cần có sự đồng ý của các thần linh. Họ là những người ban phước lành, nhưng cũng là những người trừng phạt không thương tiếc những kẻ dám xúc phạm. Nếu những người đó cố gắng đánh thức các linh hồn quyền lực mà không có sự chấp thuận, hậu quả sẽ khôn lường.

An khẽ cau mày, nhận ra rằng già làng đang tránh né việc nói thẳng về các giao dịch mà anh vừa nhắc đến. Sự liên kết giữa giáo phái cổ xưa và những hành động hiện tại của tổ chức phản động có vẻ ngày càng rõ ràng, nhưng họ cần thêm bằng chứng.

An giữ giọng điệu bình tĩnh, cố gắng không tạo áp lực quá lớn, hy vọng có thể khiến già làng mở lòng hơn:

- Vậy những nghi lễ này... có phải đang được thực hiện lại?

Già làng im lặng, ánh mắt ông trầm xuống khi nhìn An. Thay vì trả lời thẳng vào câu hỏi, ông tiếp tục nói về quyền năng của thần linh và niềm tin của những kẻ thực hiện nghi lễ.

- Những người tham gia vào nghi lễ này, họ tin rằng mình đang làm điều đúng đắn, rằng các thần linh sẽ ban phước cho họ sức mạnh để vượt qua giới hạn của con người. Nhưng đó chỉ là niềm tin mù quáng. Những linh hồn không dễ bị đánh thức và nếu chúng bị đánh thức sai cách... tất cả sẽ bị hủy diệt.

Minh nhìn thẳng vào ông, ánh mắt anh sắc lạnh hơn:

- Ông nói đúng, chúng tôi không thể hiểu hết về những nghi lễ này. Nhưng chúng tôi cần ông giúp. Nếu ông biết điều gì về những người đang tiếp tục những nghi lễ này, xin hãy nói cho chúng tôi biết.

Già làng nhìn Minh, rồi lại nhìn xuống mảnh giấy trong tay, như đang cân nhắc điều gì đó. Một lúc sau, ông đứng dậy, đi đến một góc nhà, lấy ra một cuốn sách cũ kỹ, rách nát. Ông lật giở vài trang, rồi dừng lại ở một đoạn văn bằng chữ cổ, chỉ tay vào đó:

- Đây là những lời cầu nguyện cổ của giáo phái. Chỉ những người được chọn mới biết cách đọc chúng. Chúng đã bị lãng quên trong nhiều thế kỷ... nhưng tôi e rằng có người đang cố gắng khôi phục lại. Còn về những giao dịch mà các cậu nhắc đến... tôi không biết và cũng không muốn biết.

Cả đội đều nhận ra rằng già làng đang cố tình lờ đi những thông tin về các hoạt động ngầm. Sự nhấn

mạnh về "sức mạnh thần linh" và "lời cầu nguyện cổ" có vẻ chỉ là một cách để che đậy điều gì đó. Tuy nhiên, những gì ông vừa nói cũng đủ để khơi dậy thêm nhiều nghi ngờ.

An nhìn thẳng vào ông, vẫn điềm tĩnh nhưng ẩn chứa sự cương quyết:

- Chúng tôi cảm ơn ông đã chia sẻ... Nhưng chúng tôi sẽ không dừng lại ở đây. Chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra và nếu cần thiết, chúng tôi sẽ quay lại để hỏi thêm.

Già làng không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu, đôi mắt già nua thoáng hiện lên vẻ mệt mỏi, nhưng cũng có chút gì đó lẩn khuất như đang giấu giếm một bí mật nào đó.

Lan đứng gần bàn, ánh mắt cô dán chặt vào tấm bản đồ cũ trải rộng trước mặt. Giọng cô trầm xuống, từng lời nói ra đều chắc chắn:

- Dù liên quan hay không thì chúng ta không thể để họ tiếp tục những hoạt động này. Chắc chắn chúng đang lên kế hoạch gì đó, chúng ta cần phải ngăn chặn ngay lập tức. Nếu không, sẽ có rất nhiều người dân vô tội phải chết.

An gật đầu, trong mắt anh ánh lên sự kiên quyết. Anh nghiêng người về phía Lan:

- Chúng ta sẽ đến "Điểm Tập Kết", điều tra xem

chuyện gì đang xảy ra. Có thể đây là địa điểm giao dịch của tổ chức "Thiêng Đàng Tây Nguyên". Bọn chúng chỉ che đậy bằng những giáo lý tà đạo vớ vẩn thôi...

Già làng nhìn An, ánh mắt thoáng hiện lên sự lo lắng. Ông khẽ lắc đầu như đang cân nhắc điều gì đó vô cùng nghiêm trọng:

- Các anh chị phải cẩn thận. Những gì các anh sắp đối mặt không chỉ là con người. Những thứ mà giáo phái này thờ cúng... có thể còn nguy hiểm hơn những gì chúng ta tưởng.

Căn phòng chìm vào im lặng. Không khí nặng nề bao trùm, như thể mọi người đều cảm nhận được một cơn bão đang chờ đợi phía trước. Nhưng An không hề dao động. Anh nhìn thẳng vào già làng:

- Cảm ơn ông đã cảnh báo. Nhưng dù là gì đi nữa, chúng tôi cũng phải tìm ra sự thật.

Lan và Minh trao đổi ánh mắt, không cần nói ra họ cũng hiểu nhiệm vụ lần này có thể không đơn thuần chỉ là một vụ án. Đâu đó ẩn sau lớp vỏ bọc của những nghi lễ kỳ lạ và những lời rỉ tai về thần linh có thể là một bí mật còn đen tối hơn, một thứ mà họ chưa từng đối mặt. Nhưng dù điều gì đang chờ đợi phía trước, không ai trong đội có ý định lùi bước.

Cả nhóm lặng lẽ kiểm tra lại hành lý, rà soát vũ khí và thiết bị, từng động tác đều dứt khoát và cẩn trọng. Bên ngoài, những cơn gió lạnh từ núi rừng Tây Nguyên rít qua khe cửa, mang theo hơi thở của bóng tối và những dự cảm chẳng lành. Không ai lên tiếng, nhưng trong ánh mắt họ, sự quyết tâm hiện rõ hơn bao giờ hết.

An nhìn từng thành viên trong đội. Họ không chỉ là đồng đội, mà còn là những người đã cùng nhau trải qua bao hiểm nguy. Và giờ đây, một hành trình mới sắp bắt đầu - đến "Điểm Tập Kết", nơi có thể cất giấu manh mối về tổ chức phản động mà họ đang truy lùng, hoặc thậm chí là một mặt trận ngầm đã tồn tại từ rất lâu mà không ai hay biết.

Bất kể sự thật là gì, họ biết rằng cái giá để chạm tay vào nó có thể sẽ rất đắt... Nhưng dù thế nào đi nữa, họ cũng không có đường lui.

CHƯƠNG 3

Điểm Tập Kết

[20:30, Thứ Tư ngày 19 tháng 6 năm ...,]

Gió rít mạnh qua những tán cây, mang theo cái lạnh buốt giá của màn đêm nơi rừng sâu. Cả đội đã tiến sát đến tọa độ khu vực được đánh dấu trên bản đồ - "Điểm Tập Kết". Ánh sáng yếu ớt từ đèn pin của họ chỉ đủ soi rọi con đường mòn hẹp và ẩm ướt phía trước, nơi từng cành cây trơ trọi, từng bụi rậm như ẩn chứa những cặp mắt rình rập.

Rừng núi Tây Nguyên hiện lên trong vẻ hoang vu, huyền bí và đầy hùng vĩ. Những thân cây cổ thụ cao lớn vươn mình lên bầu trời, rễ cây ngoằn ngoèo nổi lên trên mặt đất như những con rắn khổng lồ, quấn lấy mọi thứ xung quanh. Các tán lá dày đặc đan xen vào nhau, che khuất ánh trăng mờ nhạt, tạo nên một bức màn u tối bao trùm lấy khu rừng. Tiếng gió

thổi qua kẽ lá, hòa cùng tiếng rì rào của những con suối xa xa, tạo nên một bản nhạc u tịch, như thể rừng núi đang thì thầm với nhau về những bí mật đã bị lãng quên từ lâu. Dưới chân họ, mặt đất phủ đầy lá khô và rêu phong, từng bước chân vang lên tiếng lạo xạo, như thể đang làm phiền giấc ngủ ngàn đời của vùng đất này. Những tảng đá lớn, phủ kín rêu xanh nằm rải rác khắp nơi, như những chứng nhân thầm lặng của thời gian, trải qua bao mưa nắng và bão tố. Xa xa, những dãy núi đen tuyền hiện lên mờ ảo trong màn đêm, trông như những con rồng khổng lồ đang say ngủ, canh giữ cho vùng đất thiêng liêng này.

Không khí trở nên lạnh buốt hơn khi cả đội tiến sâu vào khu rừng, hơi thở họ gần như đông cứng trong làn không khí giá lạnh. Tiếng chim lợn kêu xa xa vọng lại, tựa như một lời cảnh báo vô hình về những nguy hiểm đang rình rập phía trước. An đi đầu, tay nắm chặt báng khẩu súng bên hông, đôi mắt không ngừng quét qua từng góc khuất để đảm bảo không có cạm bẫy nào bất ngờ xuất hiện. Minh theo sát phía sau, một tay cầm mảnh giấy chứa những ký hiệu bí ẩn, tay còn lại đặt chắc lên khẩu súng, sẵn sàng đối phó với bất kỳ tình huống nào xảy ra. Hồng, Lan và Nam đi bọc hậu, sự căng thẳng hiện rõ trên gương mặt từng người.

An hạ giọng, thì thầm với cả đội, từng lời nói ra chậm rãi nhưng sắc lạnh:

- Tất cả chú ý, chúng ta đã gần đến khu vực dự kiến. Không được chủ quan. Đây có thể là nơi diễn ra cuộc giao dịch giữa tổ chức phản động và các nhóm phản động quốc tế.

Lan khẽ cau mày, ánh mắt cô quét nhanh qua những tán cây rậm rạp phía xa. Bóng tối dày đặc như nuốt chửng cả khu rừng, khiến mọi thứ trở nên mờ ảo và đáng ngờ:

- Chúng ta vẫn chưa biết chính xác ai sẽ tham gia, nhưng nếu đúng là tổ chức mà chúng ta đang theo dõi, chúng sẽ không dễ dàng để lộ bất cứ điều gì.

Minh cẩn thận lật mảnh giấy trên tay, đôi mắt anh lướt nhanh qua những ký hiệu kỳ lạ. Giọng anh trầm xuống, căng thẳng nhưng vẫn đều đặn:

- Theo những gì tôi phân tích từ mảnh giấy này, cuộc giao dịch sắp diễn ra có thể không chỉ là việc trao đổi thông thường. Những ký hiệu này gợi ý rằng chúng đang tìm cách củng cố một liên minh giữa các tổ chức ngầm. Chúng tin rằng việc kiểm soát khu vực này sẽ mang lại cho chúng quyền lực, vũ khí và cả sự hậu thuẫn quốc tế.

An nhìn thẳng vào Minh, ánh mắt đầy quyết đoán:

- Chúng ta không được để bọn chúng thực hiện giao dịch thành công. Một khi có đủ tài chính và vũ khí, chúng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, không dễ để kiểm soát.

Hồng, người đang quan sát tình hình từ phía sau, lên tiếng:

- Chúng ta có tin tình báo nói về việc tổ chức phản động này nhận được nguồn tài trợ lớn từ các nhóm cực đoan. Nếu chúng đang tổ chức giao dịch, chắc chắn sẽ có lực lượng bảo vệ khu vực. Chúng ta cần phải hết sức cẩn trọng.

Nam khẽ gật đầu, giữ chặt chiếc balo chứa thiết bị theo dõi. Anh không nói gì, nhưng sự lo lắng trong mắt anh hiện rõ, hiểu rằng nhiệm vụ lần này có thể rất nguy hiểm.

Cả đội tiếp tục tiến bước, ánh sáng từ đèn pin yếu ớt rọi trên con đường gồ ghề trước mặt. Dần dần, một ngôi đền cổ hiện ra trước mắt, chìm khuất giữa những dãy núi trùng điệp. Ngôi đền như một bóng ma giữa rừng sâu, với những bức tường đá phủ đầy rêu xanh, vết nứt nẻ hằn rõ dấu ấn thời gian càng khiến nơi đây trở nên u ám hơn. An dừng lại trước cổng đền, mắt anh quét nhanh khắp khu vực xung quanh, nhưng không có dấu hiệu của bất kỳ ai. Điều này chỉ khiến anh thêm phần cảnh giác. Cả đội chia nhau ra để tìm

kiếm manh mối xung quanh ngôi đền cổ. Không khí nặng nề, từng làn gió lạnh lùa qua, như nhắc nhở rằng thời gian của họ đang dần cạn kiệt. Họ đi từng bước, chậm rãi nhưng cẩn trọng.

An thì thầm chỉ dẫn cho từng người. Minh cẩn thận kiểm tra các dấu hiệu trên những bức tường, Lan và Hồng rà quét khu vực xung quanh ngôi đền. Nam bước đi phía sau, mắt anh không ngừng dò xét từng góc khuất, hy vọng tìm thấy thứ gì đó có thể tiết lộ thêm về cuộc giao dịch hay nghi lễ mà già làng có nhắc đến được thực hiện ở đây.

Khi cả đội đến gần khu vực phía sau ngôi đền, Nam bất ngờ vấp phải một vật gì đó. Anh cúi xuống, dùng đèn pin rọi vào, phát hiện một nắp giếng cổ đã bị che phủ bởi bụi và lá khô qua nhiều năm. Bằng một linh cảm kỳ lạ, anh rút dao ra cậy lớp đất phủ trên nắp giếng, rồi gọi cả đội lại:

- Ở đây có một cái giếng!

An và Minh tiến lại gần, An soi đèn pin xuống lòng giếng. Bên dưới, bóng tối sâu thẳm bao phủ, không thể nhìn thấy đáy. Minh cau mày, tay anh chạm vào mép giếng, bề mặt đá lạnh toát và trơn nhẵn, nhưng đã bị nước bào mòn qua năm tháng.

An nheo mắt, cảnh giác nhắc nhở:

- Mọi người cẩn thận đấy!

Không chần chừ, Nam cúi xuống, thả sợi dây thừng xuống để kiểm tra độ sâu. Nhưng ngay khoảnh khắc đó, mặt đất dưới chân anh bất ngờ rung chuyển. Một tiếng rắc khô khốc vang lên, rồi nền đất nứt ra dưới sức nặng của anh.

- Nam!!!!

Lan hét lên, cố gắng với tay nhưng không kịp.

Nam trượt ngã và rơi thẳng xuống giếng, cú va đập mạnh khiến toàn thân anh đau nhói. Dù choáng váng, anh vẫn cố gắng mở mắt ra. Đèn pin vẫn sáng, chiếu lên những bức tường giếng ẩm ướt và lạnh lẽo. Khi ánh sáng rọi xuống đất, Nam hít một hơi thật sâu, cố nén lại cảm giác hoảng sợ.

- AAAAAA!!!

Nam hét lên từ đáy giếng. Tiếng vang vọng khắp không gian lạnh lẽo khiến giọng anh nghe càng xa lạ hơn. An, Minh và Lan lập tức quay lại phía miệng giếng, căng thẳng lắng nghe. Giọng của Nam vọng lên:

- Có... có rất nhiều... nhiều bộ xương khô dưới này!!!

Tiếng hét kinh hoàng của Nam vọng lên từ đáy giếng, khiến Lan và Minh sững sờ. An lập tức cúi xuống, hét lớn:

- Nam, cậu có sao không? Có chuyện gì xảy ra?

Nam hít một hơi sâu, cố gắng trấn tĩnh. Anh liếc nhìn xung quanh, những bộ xương khô rải rác chồng chất quanh anh. Xác chết, chỉ còn là những bộ xương, nằm bất động dưới đáy giếng, phủ đầy bụi và ẩm mốc, tạo ra một cảnh tượng rùng rợn. Đèn pin của Nam chiếu vào những hốc mắt trống rỗng, những hàm răng vẫn còn nhô ra, như muốn kể về những cái chết kinh hoàng từ nhiều thập kỷ trước.

- Em ổn! Nhưng dưới này... có rất nhiều xác chết, những bộ xương nằm la liệt!

Lan quay sang An, ánh mắt nghiêm trọng:

- Chúng ta phải kéo cậu ấy lên ngay...

Lan chưa dứt lời, An giọng đầy quyết đoán hét lớn về phía Nam:

- Đợi đó, tôi sẽ xuống ngay!

Nam đứng trước miệng giếng, ánh sáng yếu ớt từ đèn pin của anh chỉ vừa đủ để soi rõ một phần bề mặt rộng lớn phía dưới. Giếng này không chỉ là một cấu trúc cổ xưa đơn thuần, nó to và sâu hơn anh từng tưởng tượng. Ánh đèn lướt qua những bức tường ẩm ướt và lạnh lẽo, ánh sáng dừng lại ở một vết nứt lớn nằm trên thành giếng. Vết nứt đó giống như một vết thương cổ đại, gợi mở về một thứ gì đó tăm tối đang chờ đợi. Bên trong vết nứt là một đường hầm bí ẩn,

rộng đủ để một người có thể chui qua mà không quá khó khăn.

Nam cẩn trọng tiến lại gần, bàn tay vẫn nắm chặt đèn pin, soi kỹ vào những gì hiện ra trước mắt. Các bức tường của đường hầm phủ đầy bụi bặm và ẩm mốc, nhưng anh có thể nhận ra những hình vẽ kỳ lạ, như thể chúng đã bị che giấu qua nhiều thế kỷ. Hình tượng tượng hình mờ nhạt hiện ra dưới ánh sáng - những biểu tượng lạ lùng mà Nam chỉ mới thấy một lần, trên mảnh giấy mà đội đã tìm được trước đó.

Anh rùng mình, khi nhận ra sự trùng khớp đáng sợ giữa các ký hiệu này và những gì họ đã giải mã. Các biểu tượng này là một phần của tổ chức mà họ đang lần theo. Những hình người với cánh tay giơ lên, những hình tam giác bị vỡ và những nét vẽ uốn lượn như làn sóng bao quanh các ký tự, tất cả đều ánh lên sự huyền bí và đen tối.

Ngay lúc ấy, một âm thanh vang vọng từ sâu trong đường hầm. Nam khựng lại, trái tim anh đập mạnh. Tiếng động lạo xạo, như thể có ai đó hoặc thứ gì đó đang di chuyển bên trong bóng tối. Anh lập tức lùi lại, ánh mắt dán chặt vào bóng tối mịt mù trước mặt. Bóng tối dày đặc bao phủ mọi thứ, chỉ có ánh sáng yếu ớt của đèn pin chiếu rọi nhưng không thể xua tan được nỗi lo lắng đang dâng lên trong lòng anh.

Nam cảm thấy một đôi bàn tay lạnh lẽo nắm chặt lấy vai mình. Anh giật mình, trái tim đập loạn nhịp, đèn pin lắc lư trong tay khi anh quay phắt lại. Nhưng ngay sau đó, Nam thở phào khi nhận ra đó là An. An đã xuống đến nơi, đôi mắt bình tĩnh nhưng cảnh giác.

- Là anh đây!

An thì thầm, đôi mắt quét nhanh xung quanh để đảm bảo không có nguy hiểm. Nam hít một hơi sâu, trấn tĩnh lại bản thân. Nhưng tiếng động lạo xạo vừa rồi vẫn còn vang vọng trong đầu anh, như một lời cảnh báo ẩn chứa điều gì đó đáng sợ đang đợi sẵn.

Anh nắm chặt tay áo An, giọng thấp xuống nhưng không giấu được sự lo lắng:

- Anh An, anh có nghĩ rằng già làng đã nói đúng không? Liệu đây có thực sự là nơi thực hiện nghi lễ của giáo phái cổ xưa không?

An trầm ngâm nhìn quanh, ánh đèn pin lướt dọc theo bức tường đá thô ráp, nơi những ký hiệu lạ được khắc chi chít. Giọng anh chậm rãi:

- Chúng ta chưa thể khẳng định bất cứ điều gì, Nam. Có thể già làng đã nói sự thật về những nghi lễ cổ xưa, nhưng chúng ta cũng không thể loại trừ khả năng đây chỉ là vỏ bọc để tổ chức thực hiện những giao dịch ngầm và hoạt động phi pháp.

Nam cắn môi, mắt vẫn hướng vào khoảng tối mịt mù phía trước. Sự bất an trong giọng nói của anh càng rõ hơn:

- Em có cảm giác như chúng ta đang bước vào một cái bẫy. Nếu đây thực sự là nơi giáo phái từng tồn tại, thì tất cả những biểu tượng này... chúng có ý nghĩa gì? Tại sao lại xuất hiện ở đây và vì sao tổ chức lại chọn nơi này để hoạt động?

An đặt tay lên vai Nam, như để trấn an:

- Anh hiểu cảm giác của cậu, Nam. Những gì chúng ta đang đối mặt không dễ giải thích. Nhưng dù giáo phái này từng tồn tại hay không, mục tiêu chính của chúng ta vẫn là ngăn chặn tổ chức phản động. Chúng đang lợi dụng những truyền thuyết và tôn giáo cổ để che giấu hành vi của mình. Dù chúng ta có đối mặt với giáo phái hay không, chúng ta vẫn phải tìm ra sự thật và đưa mọi thứ ra ánh sáng.

Khi trấn tĩnh được Nam, An hướng mặt lên miệng giếng, nói vọng lên cho Minh và đồng đội nghe:

- Chúng em đã phát hiện ra ở dưới giếng có một đường hầm. Nam và em sẽ đi sâu vào trong đó để tìm hiểu. Còn anh, Lan và Hồng hãy nhanh chóng kiểm tra phần còn lại của ngôi đền, tìm bất kỳ manh mối nào mà chúng có thể để lại.

Minh lập tức phản ứng, giọng anh căng thẳng qua bộ đàm:

- Nhưng nếu hai người gặp nguy hiểm thì sao?

An bình tĩnh, trong lời nói có sự cương quyết:

- Nếu sau hai tiếng, chúng em không trở lại, hãy lập tức gọi hỗ trợ. Chúng em sẽ cố gắng quay lại trước thời gian đó. Nhưng chúng ta cần phải hành động nhanh, trước khi bọn chúng làm được điều gì.

Bên trên, Minh nhìn xuống miệng giếng, nơi ánh sáng từ đèn pin của An và Nam dần bị bóng tối nuốt chửng. Anh siết chặt bộ đàm, rồi hạ giọng dặn dò:

- Được, nhưng hãy cẩn thận. Nếu có bất kỳ dấu hiệu nào bất thường, các cậu phải rút lui ngay lập tức.

- Đã rõ!

An bước đến bên cạnh Nam, ánh sáng từ đèn pin của họ lướt qua những hình vẽ khắc trên tường đá ẩm ướt. Các biểu tượng cổ xưa hiện ra mờ nhạt, đầy bí ẩn và ám ảnh. Những đường nét kỳ lạ không đơn thuần là trang trí; chúng giống như những mảnh ghép của một câu đố về một nghi lễ cổ đại đã bị lãng quên từ lâu. An đưa tay lướt qua một hình tam giác với con mắt bị che khuất ở trung tâm, xung quanh là những đường xoắn ốc và các ký hiệu lạ lùng, sắp xếp một cách có chủ ý như một bản đồ dẫn lối. Nam đứng bên

cạnh, quan sát kỹ những ký tự tinh tế hơn phía dưới bức tường. Những ký hiệu nhỏ nhắn nhưng mang sức mạnh biểu trưng rõ ràng - ám chỉ sự thờ phụng các thực thể quyền lực với niềm tin dị giáo vào sự tái sinh và bất tử. Nam cảm nhận được sự u ám bao trùm, như thể những nghi lễ này không chỉ đơn thuần là thờ cúng mà là một nỗ lực để gọi về những thế lực đen tối. Cả hai tiếp tục lặng lẽ di chuyển qua những bức tường đá, nơi các biểu tượng nối liền thành một chuỗi dài, dẫn dắt họ đi sâu hơn vào bí mật của tổ chức. Đường hầm càng đi càng hẹp, không khí ẩm ướt và lạnh lẽo, như thể đã bị bỏ quên từ lâu. Họ cẩn thận từng bước, ánh đèn pin chiếu sáng từng đoạn đường hầm u ám. Tiếng bước chân vang vọng trong không gian chật hẹp, xen lẫn với sự tĩnh lặng đáng sợ xung quanh. Càng đi sâu, bức tường hai bên bắt đầu thay đổi. Những hình vẽ tượng hình trở nên rõ ràng hơn, các biểu tượng kỳ lạ diễn tả một nghi lễ và lễ hiến tế cổ xưa hiện ra dưới ánh sáng đèn pin. Đây không còn là một đường hầm bỏ hoang, mà giống như một lối dẫn tới những gì mà giáo phái đã giấu kín suốt nhiều năm. Đột nhiên, họ dừng lại khi phát hiện một cánh cửa đá nhỏ bị phủ kín bởi bụi và mạng nhện.

Nam cúi xuống kiểm tra kỹ hơn, ánh mắt anh sáng lên:

- Anh An, đây có thể là nơi chúng cất giấu tài liệu hoặc những bằng chứng bí mật mà tổ chức không muốn cho chúng ta xem?!

Nam đầy hy vọng khi nhìn vào cánh cửa. An thở nhẹ, gật đầu đồng tình. Cánh cửa nặng nề phát ra tiếng kêu cót két vang vọng khắp đường hầm. Phía sau cánh cửa, một căn phòng nhỏ hiện ra, ánh đèn pin của họ chiếu sáng những tủ hồ sơ đầy bụi, những tập tài liệu rơi rớt khắp nơi. Sách vở và đồ vật vỡ vụn rải rác khắp sàn nhà, tất cả cho thấy nơi này từng là căn cứ bí mật của một tổ chức nào đó, giờ đã bị bỏ hoang. An và Nam nhanh chóng lục tìm những manh mối, không còn dấu vết của nghi lễ hay tín ngưỡng cổ xưa nào. Những gì ở đây cho thấy có một kế hoạch lớn hơn... không hề liên quan đến tôn giáo.

Nam và An lật qua từng tập tài liệu cũ kỹ, ánh đèn pin soi rọi những trang giấy với những sơ đồ, bản đồ và các ghi chép liên quan đến chiến lược quân sự. Càng lật qua, họ càng phát hiện ra những tài liệu chi tiết về việc huấn luyện quân sự, không hề dính líu gì đến nghi lễ hay tín ngưỡng. Đây rõ ràng là một căn cứ huấn luyện của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên", dùng để đào tạo những kẻ tham gia vào cuộc khủng bố ở Đắk Lắk trước đây.

Nam cầm lên một tập tài liệu dày, trên đó ghi chú tỉ mỉ từng giai đoạn của quá trình huấn luyện: từ cách

tuyển dụng, đào tạo chiến đấu, tới phương pháp tấn công chiến thuật. Bên cạnh đó là bản đồ các địa điểm ở Tây Nguyên, nơi tổ chức đã xây dựng mạng lưới liên kết với các nhóm phản động khác.

Giọng Nam đầy căng thẳng khi giơ tập tài liệu lên:

- Nhìn này, anh! Đây không phải là về nghi lễ gì cả. Chúng đang huấn luyện quân sự ở đây. Đây là một căn cứ bí mật để tập huấn những người dân trong bản thành chiến binh cho các cuộc tấn công như vụ khủng bố ở Đắk Lắk lần trước. Chúng có mối liên kết chặt chẽ với Finnlor và được tài trợ tài chính cũng như vũ khí từ Finnlor. Có thể chúng đã thâm nhập vào các cơ quan chính phủ, quân đội, chính quyền địa phương và thậm chí là các tập đoàn lớn.

An gật đầu, đôi mắt anh lướt qua những bản đồ chi tiết về khu vực Tây Nguyên, trong đó có những ghi chú về các điểm tập huấn và kế hoạch tấn công. Tài liệu chỉ rõ cách tổ chức lôi kéo người dân bản địa tham gia vào các hoạt động khủng bố và bạo loạn, dưới vỏ bọc của một phong trào dân tộc.

- Chúng ta phải mang những tài liệu này về ngay. Đây là bằng chứng quan trọng cho thấy tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" không chỉ dừng lại ở việc kêu gọi dân tộc mà còn trực tiếp tiến hành huấn luyện và chỉ đạo các cuộc tấn công khủng bố!

Nam tiếp tục tìm kiếm, anh phát hiện ra nhiều ghi chú chi tiết về các cuộc tấn công trong tương lai. Những kế hoạch này được chia thành từng giai đoạn, từ cách tuyển mộ người dân đến việc huấn luyện sử dụng vũ khí, thậm chí có cả hướng dẫn cách chế tạo các loại thiết bị nổ tự chế. Những ghi chép này cho thấy đây là một phần trong kế hoạch tổng thể nhằm khuấy động bạo loạn, lật đổ chính quyền địa phương và gây rối loạn trên diện rộng.

- Tất cả đều được ghi chép rất rõ ràng. Chúng không chỉ dừng lại ở cuộc tấn công lần trước. Họ đang lên kế hoạch cho những cuộc tấn công lớn hơn, với quy mô rộng khắp Tây Nguyên. Chúng ta phải ngăn chặn trước khi chúng kịp hành động.

An gật đầu, họ nhanh chóng thu thập những tài liệu quan trọng, cảm nhận được rằng nơi này chính là căn cứ mà tổ chức phản động đã sử dụng để huấn luyện những kẻ khủng bố. Không có dấu hiệu của bất kỳ nghi lễ cổ xưa nào, mà chỉ có những bản kế hoạch tỉ mỉ và chi tiết về các cuộc tấn công trong tương lai. Bỗng nhiên, An phát hiện một hình ảnh trong đống tài liệu đập vào mắt anh, khiến anh dừng lại một lúc. Nam thì thầm, đẩy một tập tài liệu về phía An:

- Anh An, nhìn này! Đây là bản đồ các địa điểm tập kết mà chúng từng sử dụng. Hình như còn có

những nơi mà giáo phái vẫn đang hoạt động ngầm, thậm chí ở một số quốc gia khác.

An cúi xuống, mắt anh nheo lại khi xem xét kỹ lưỡng danh sách các địa điểm. Những địa điểm này không chỉ nằm trong nước mà còn trải rộng khắp nơi, từ châu Âu, châu Mỹ đến châu Phi, nơi tổ chức đã lẩn trốn và tái sinh qua nhiều thế hệ.

Trong lúc hai người tiếp tục lật giở những tài liệu trong căn phòng ẩm ướt dưới lòng đất, không khí xung quanh dường như nặng nề bởi những bí mật đen tối của tổ chức phản động. Tiếng nước nhỏ giọt từ trần hang đá hòa lẫn với tiếng lật từng trang giấy của họ. Nam chăm chú đọc qua một tài liệu, rồi khẽ thở dài, ngẩng đầu lên nhìn An.

- Anh An... anh có nghĩ chúng ta sẽ đủ sức ngăn chặn hết những tổ chức như "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" và "Finnlor" không? Chúng đã có mặt ở quá nhiều nơi và hoạt động của chúng quá tinh vi.

An chăm chú xem xét tấm bản đồ vẽ tay, những ký hiệu nguệch ngoạc trên đó gợi lên một cảm giác bí ẩn. Khi ngẩng đầu lên, ánh mắt anh đầy kiên định:

- Nam, đừng quên rằng đây không chỉ là nhiệm vụ của riêng chúng ta. Bộ Công an, cùng với sự chỉ đạo của Đảng và Nhà nước, đã và đang đấu tranh rất

quyết liệt với những thế lực phản động này. Chúng ta chỉ là một phần trong cuộc chiến lớn hơn, nhưng đất nước mình đã chuẩn bị từ lâu để đối phó với những âm mưu phá hoại.

Nam gật đầu, nhưng nét mặt vẫn chưa hết căng thẳng:

- Nhưng em lo rằng những tổ chức như "Finnlor", với sự hỗ trợ cả về tài chính lẫn vũ khí từ bên ngoài, sẽ còn tồn tại lâu dài. Nó không chỉ hoạt động ngầm mà còn tìm cách thâm nhập vào chính phủ, cơ quan nhà nước và quân đội của chúng ta.

An mỉm cười, lật sang một trang tài liệu khác, ánh mắt lóe lên sự tin tưởng:

- Đúng là chúng rất nguy hiểm, nhưng hãy nghĩ về những gì chúng ta đã đạt được. Nhờ vào sự lãnh đạo sáng suốt của Đảng và những nỗ lực không ngừng nghỉ của Bộ Công an, chúng ta đã kịp thời phát hiện và triệt phá nhiều âm mưu, thủ đoạn chống phá lớn của các thế lực thù địch. Các tình báo viên của ta đã thâm nhập thành công vào nhiều tổ chức khủng bố, phản động. Thông tin mà họ thu thập được là vô giá, nó cho phép chúng ta hành động trước khi những kẻ đó có thể ra tay.

Nam khẽ gật đầu, đôi mắt dần ánh lên niềm tin:

- Em hiểu rồi. Những thành công mà chúng ta có được, tất cả là nhờ vào sự phối hợp nhịp nhàng và hiệu quả của các cơ quan chức năng, đặc biệt là lực lượng an ninh.

An nhìn Nam, giọng anh trầm ấm nhưng đầy quyết tâm:

- Phải, Bộ Công an luôn là lực lượng nòng cốt trong cuộc chiến chống lại các tổ chức phản động và khủng bố. Chúng ta không chỉ đối phó với các cuộc tấn công công khai, mà còn âm thầm sử dụng tình báo, thu thập thông tin từ những tổ chức như "Finnlor" và "Phong Trào Thiêng Đàng Tây Nguyên". Từng bước một, chúng ta đã phá vỡ các mạng lưới, cắt đứt nguồn tài trợ của chúng và bóc trần các âm mưu đen tối.

Nam cảm nhận rõ ràng sự tự hào trong An, điều đó khiến anh cảm thấy vững tâm hơn:

- Em nghĩ, nếu không có Đảng và Nhà nước chỉ đạo từ sớm, chúng ta có lẽ đã không thể giữ vững sự ổn định như hiện tại, cuộc chiến này vẫn còn dài, nhưng với sự đoàn kết và chiến lược đúng đắn, chúng ta sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

An vỗ nhẹ vai Nam, nở một nụ cười nhẹ nhưng đầy khích lệ:

- Đúng thế. Chúng ta chỉ cần tiếp tục làm việc với sự tận tâm và tin tưởng vào sức mạnh của Đảng, Nhà

nước và lực lượng an ninh. Mọi âm mưu của những kẻ phản động cuối cùng sẽ bị dập tắt. Hãy nhớ rằng chúng ta không bao giờ đơn phương độc mã chiến đấu một mình.

Nam hít một hơi sâu, rồi chậm rãi nói:

- Vâng. Em nghĩ chúng ta cần mang những bằng chứng này về, tìm cách thoát khỏi đây và báo lại với cả đội!

An gật đầu:

- Đi thôi, chúng ta không thể lãng phí thêm thời gian. Những tài liệu này rất quan trọng, chúng có thể là bằng chứng giúp chúng ta vạch trần toàn bộ âm mưu của tổ chức. Chúng ta phải thoát ra an toàn trước khi có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Nam và An nhanh chóng thu dọn các tài liệu quan trọng, bỏ chúng vào ba lô. Bầu không khí trong căn phòng nhỏ hẹp càng trở nên ngột ngạt hơn khi họ cảm nhận rõ rằng thời gian không còn nhiều. Cả hai di chuyển nhanh chóng về phía lối ra, sẵn sàng đối mặt với bất cứ điều gì đang chờ đợi ngoài kia.

Nam khẽ thở phào, sự lo lắng trong lòng anh dần tan biến khi nhìn vào sự tự tin và quyết tâm trong ánh mắt của An:

- Chúng ta cần rời khỏi đây ngay và báo cáo cho cấp trên. Phải đưa tất cả những bằng chứng quan trọng về Nhà!

An và Nam đứng chôn chân trong giây lát, bất giác lắng nghe âm thanh lạ vang lên từ dưới lòng đất. Tiếng nước chảy róc rách, nhịp điệu đều đặn và lạ thường, dường như phát ra từ mạch nước ngầm sâu bên dưới, nhưng âm thanh này không giống với tiếng nước chảy thông thường. Nó tạo nên một cảm giác rùng rợn, như thể có thứ gì đó bị chôn vùi dưới lòng đất đang di chuyển.

An căng thẳng quan sát bóng tối phía cuối đường hầm, giọng anh khẽ nhưng rõ ràng:

- Cậu nghe thấy tiếng gì không?

Nam khẽ gật đầu, ánh mắt chăm chú dõi theo khoảng không tĩnh lặng trước mặt. Đôi mày anh nhíu lại, vẻ nghi hoặc:

- Có vẻ như là mạch nước ngầm... nhưng âm thanh này lạ lắm!

Bất chợt, một âm thanh rào rào vang lên từ đâu đó trong căn phòng, khiến cả hai giật mình. Âm thanh như thể có thứ gì đó đang khuấy động mạnh mẽ trong lòng đất, tiếng nước đột nhiên trở nên dồn dập hơn, mạnh mẽ hơn, giống như áp lực của dòng nước đang tăng lên nhanh chóng.

Nam thì thầm, ánh mắt quét nhanh qua căn phòng, cố tìm nguồn gốc của âm thanh:

- Anh nghe thấy gì không? -

An gật đầu, mặt anh căng thẳng:

- Có thể là cơ chế nào đó đang kích hoạt... Nơi này có vẻ sắp sụp đổ.

An và Nam đứng yên như hóa đá khi tiếng rào rào của nước vang lên mỗi lúc một lớn hơn. Không khí trong căn phòng đột ngột trở nên ngột ngạt, đầy lo lắng và áp lực. Họ quay lại, ánh đèn pin của Nam chớp loáng lướt qua các góc tường, cố tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào của cơ chế gây ra sự thay đổi đột ngột này. Bỗng nhiên, từ góc tối phía xa của căn phòng, cả hai nhìn thấy một bóng người thoáng qua. Một bóng đen mờ mịt, di chuyển nhanh như một cơn gió, lướt qua không gian nhỏ bé này.

Chỉ thoáng qua trong chớp mắt nhưng đủ để Nam cảm thấy cả sống lưng lạnh buốt:

- Ai đó?

Nam hét lên, giọng anh vang vọng trong không gian kín, nhưng chỉ nhận lại sự im lặng ghê rợn. An lập tức xoay người, tay giữ chặt báng súng bên hông, mắt đảo nhanh để nhận diện bất kỳ mối đe dọa nào. Nhưng trước khi họ kịp hành động thêm, cánh cửa đá nặng nề sau lưng đột ngột đóng sầm lại với tiếng

"Ầm" vang rền, ngăn đứt lối thoát duy nhất ra khỏi căn phòng.

Cả hai ngỡ ngàng quay lại, ánh đèn pin của họ chiếu vào cánh cửa đóng kín, không có cách nào thoát ra. An nghiến răng, tiến lại gần cửa, cố gắng dùng lực đẩy nhưng vô ích. Cánh cửa đá nặng trịch đã khóa kín, như thể bị khóa bởi một cơ chế bí mật từ phía bên ngoài.

Nam nhìn An, đôi mắt anh đầy lo lắng:

- Chúng ta bị kẹt rồi... Làm sao bây giờ?

An cố gắng giữ bình tĩnh, giọng anh thấp nhưng chắc chắn:

- Chúng ta phải tìm cách mở lại cánh cửa này. Trước tiên, hãy kiểm tra xung quanh xem có cơ chế nào không.

Bỗng dưng, một tiếng rào rào vọng lên từ đâu đó trong phòng, làm cả hai giật mình. Âm thanh như thể có thứ gì đó đang di chuyển dưới lòng đất. Tiếng nước chảy mạnh mẽ hơn, dường như áp lực đã tăng lên đột ngột. An quay phắt lại, ánh đèn pin chiếu rọi một dòng nước nhỏ đang chảy ra từ một vết nứt trên tường. Vết nứt đó bắt đầu mở rộng ra nhanh chóng và nước không ngừng chảy vào căn phòng với tốc độ ngày càng tăng.

Nam lùi lại, mắt mở to trong sự bàng hoàng:

- Nước! Nó đang ngập dần lên!

An liếc nhanh xung quanh, tìm kiếm bất kỳ thứ gì có thể giúp họ thoát khỏi tình thế nguy cấp này. Nhưng căn phòng kín mít, không có lối thoát nào khác ngoài cánh cửa đá đã đóng kín. Nước bắt đầu dâng lên tới mắt cá chân và trong vòng vài phút, cả căn phòng có thể ngập đầy nước.

Nam thở hổn hển, cố gắng giữ bình tĩnh:

- Chúng ta phải nghĩ ra cách khác, không thì chết đuối mất...

An đánh giá tình hình nhanh chóng. Căn phòng quá nhỏ và kín. Nếu nước tiếp tục chảy vào với tốc độ này, họ sẽ không còn cơ hội thoát ra. Anh bước nhanh tới bên tường, nơi có những vết nứt ngày càng rõ hơn.

- Có thể... còn một lối thoát. Những vết nứt này... có lẽ chúng nối liền với hệ thống mạch nước ngầm.

Nam cau mày:

- Ý anh là... Anh đang nói rằng chúng ta phải đi qua vết nứt này?

An gật đầu, ánh mắt kiên định:

- Không còn lựa chọn nào khác. Nếu ở lại đây, chúng ta sẽ chết chìm. Nhưng nếu có thể tìm ra lối thoát trong vết nứt này, có lẽ chúng ta sẽ sống sót!

Nước đã dâng đến đầu gối. Không còn thời gian để do dự. An và Nam vội vã tìm cách phá thêm phần tường gần vết nứt. Dùng sức, họ liên tục đập vào phần yếu nhất của tường bằng bất kỳ vật dụng nào có thể tìm thấy trong căn phòng. Sau một hồi cố gắng, tường bắt đầu nhượng bộ, vết nứt mở rộng ra, tạo ra một khoảng trống nhỏ vừa đủ để chui qua.

Nước đã dâng đến đầu gối, không còn thời gian để do dự.

- Đi thôi!

Không chần chừ, cả hai lần lượt chui qua lối đi nhỏ hẹp ấy. Họ chui vào trong đường hầm ngập nước và ngay lập tức bị cuốn theo dòng nước mạnh mẽ của mạch nước ngầm bên dưới. Bóng tối dày đặc bao trùm khi cả hai bị cuốn trôi qua những dòng nước xoáy mạnh. Họ cố gắng giữ bình tĩnh và kiểm soát hơi thở, tìm cách mò theo dòng chảy để thoát khỏi mê cung dưới lòng đất này.

***

[22:35, Thứ Tư ngày 19 tháng 6 năm ...]

Phía trên bề mặt, Minh, Hồng và Lan đứng bên miệng giếng, vẻ mặt đầy lo lắng. Họ nhìn xuống lòng giếng sâu thẳm, nơi An và Nam đã biến mất trong bóng tối. Đã hơn nửa giờ trôi qua, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy hai người sẽ quay trở lại.

Minh bước tới gần miệng giếng, ánh mắt vẫn hướng về phía dưới. Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng, anh liếc nhìn đồng hồ trên tay rồi nhíu mày:

- Đã hơn hai tiếng trôi qua rồi. Chúng ta phải làm gì bây giờ? Nếu họ không lên ngay, có nên gọi đội cứu hộ không? Đáng lẽ tôi không nên đồng ý với ý tưởng điên rồ của hai người đó.

Hồng cắn môi, ánh mắt lộ rõ sự lo lắng:

- Họ đã đi quá lâu... Em lo rằng có chuyện không hay đã xảy ra với An và Nam.

Lan, cố giữ vẻ bình tĩnh bên ngoài, nhưng đôi mắt cũng không giấu được sự lo âu:

- Đừng lo, tôi đã làm việc với họ rất lâu rồi. An và Nam rất giỏi, họ biết cách đối phó với tình huống nguy hiểm. Nhưng... đúng là thời gian đã quá lâu. Có lẽ chúng ta nên gọi cứu hộ... hoặc tự xuống đó tìm họ.

Khi cả ba còn đang thảo luận, bỗng nhiên, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ phía sau khiến họ giật mình. Cả ba quay lại và thấy già làng - người họ đã gặp trước đó - đang tiến tới. Dáng ông còng và chậm chạp, nhưng ánh mắt lại sắc bén hơn bao giờ hết. Ông bước đi lặng lẽ, gần như vô hình trong bóng tối.

- Các người còn ở đây à?

Giọng già làng khàn khàn vang lên rõ ràng. Ông dừng lại cách nhóm Minh một khoảng, đôi mắt già nua nhìn chằm chằm vào miệng giếng.

- Những ai đã xuống chiếc giếng này... không bao giờ trở lại.

Câu nói của già làng vang vọng trong không gian tĩnh lặng, làm không khí xung quanh càng thêm căng thẳng.

Minh, Hồng và Lan trao đổi ánh mắt lo lắng. Hồng khẽ hỏi:

- Ông nói gì cơ? Không thể trở về sao?

Già làng bước tới gần hơn, đôi mắt ông ánh lên vẻ thâm trầm, như hồi tưởng về một quá khứ u ám. Ông chậm rãi đáp:

- Chiếc giếng này... không chỉ là giếng nước thông thường. Nó là nơi dẫn lối đến những điều mà không ai muốn khám phá. Từ nhiều năm trước, những kẻ đã xuống đó không bao giờ trở lại. Họ bị nuốt chửng bởi bí mật, bóng tối và nước ngầm bên dưới. Không ai trong làng dám đến gần giếng này từ khi giáo phái cổ xưa từng sử dụng nó trong những nghi lễ của chúng.

Minh bước lên, cố gắng giữ bình tĩnh dù tim anh đập mạnh:

- Ông nói có nghĩa là gì? An và Nam đã xuống dưới đó... Họ có thể gặp nguy hiểm đấy. Ông biết điều đó không?

Già làng chậm rãi lắc đầu:

- Ta đã cảnh báo các cậu từ trước, nhưng các cậu vẫn cố tìm hiểu những thứ mà lẽ ra không nên biết. Chiếc giếng này là nơi từng diễn ra những nghi lễ hiến tế. Những linh hồn bị hiến tế vẫn còn vương vất dưới lòng giếng và bất kỳ ai xuống đó đều không thể thoát khỏi bàn tay của chúng.

Lan nắm chặt lấy cánh tay của Hồng, cố gắng kìm nén nỗi lo lắng đang dâng trào trong lòng cô:

- Vậy thì làm sao để chúng tôi có thể đưa họ trở về? Có cách nào không?

Già làng im lặng một lúc, đôi mắt ông chăm chú nhìn vào miệng giếng, như thể đang suy tính điều gì đó. Cuối cùng, ông thở dài, giọng ông trầm xuống:

- Có thể... có một cách. Nhưng nó không dễ dàng. Các cậu sẽ phải đối mặt với những gì mà các linh hồn kia không muốn để lộ ra. Nếu các cậu đủ dũng cảm, ta có thể chỉ cho các cậu lối vào khác dẫn xuống lòng giếng... Nhưng hãy nhớ, khi các cậu đã bước vào, sẽ không có đường quay lại.

Minh nghiến răng, ánh mắt anh rực lên sự kiên định:

- Dù có chuyện gì xảy ra, chúng tôi phải đưa An và Nam trở lại. Ông hãy chỉ cho chúng tôi cách xuống đó.

Già làng nhìn Minh một hồi lâu, rồi gật đầu. Ông ra hiệu cho cả ba theo sau mình, bước đi chậm rãi nhưng chắc chắn qua những tán cây rậm rạp. Họ bước vào một con đường nhỏ dẫn sâu vào khu rừng, nơi ánh sáng hầu như không thể xuyên qua những tán cây dày đặc. Không ai biết điều gì đang chờ đợi phía trước, nhưng một điều rõ ràng - thời gian của An và Nam đang cạn dần và nếu họ không hành động kịp thời, có lẽ hai người kia sẽ không bao giờ trở lại.

Trong đầu Minh, một suy nghĩ lẩn quẩn: chiếc giếng không chỉ là lối vào lòng đất, mà còn là cửa ngõ dẫn tới bóng tối sâu thẳm của quá khứ, nơi mà những bí mật kinh hoàng nhất của giáo phái cổ xưa vẫn đang chờ đợi họ khám phá.

Minh, Hồng và Lan lặng lẽ bước theo già làng, mỗi bước chân đưa họ càng sâu vào khu rừng tối tăm và bí ẩn. Cả ba giữ khoảng cách cẩn thận với ông ta, không ai nói lời nào, nhưng trong lòng đều dâng lên sự lo lắng. Dưới tán cây dày đặc, ánh sáng yếu ớt từ mặt trăng gần như không thể lọt qua, tạo nên bầu không khí ngột ngạt và bí hiểm.

Minh không ngừng suy nghĩ về những lời của già làng: *"Chiếc giếng không chỉ là một con đường xuống lòng đất mà còn là một cửa ngõ dẫn đến những điều kinh hoàng từ quá khứ..."*. Có điều gì đó không ổn, nhưng anh chưa thể chỉ ra chính xác.

Càng tiến sâu vào rừng, Minh bắt đầu để ý thấy thái độ của già làng dần trở nên căng thẳng. Bước chân của ông trở nên nhanh hơn và có lúc ông ta còn liếc nhìn ra sau, như thể đang kiểm tra xem họ có theo kịp không. Lan đi phía sau, nhận ra sự thay đổi và trao đổi ánh mắt đầy cảnh giác với Minh.

Bất ngờ, một tiếng động nhẹ vang lên từ xa, phá vỡ không gian im lặng của khu rừng. Cả ba dừng lại, ánh mắt lo lắng. Già làng cũng dừng bước, ánh mắt ông trở nên căng thẳng hơn, nhưng ngay lập tức ông quay lại, ra hiệu tiếp tục đi. Tuy nhiên, Minh cảm nhận được điều gì đó rất sai lạ.

Minh nói khẽ với Hồng và Lan:

- Chúng ta không nên tiếp tục đi theo... Có gì đó không ổn với ông ta. Tôi không tin ông ta.

Hồng nhíu mày, còn Lan cũng gật đầu đồng ý. Trước khi kịp hành động, bỗng nhiên từ trong bóng tối, hai bóng người xuất hiện bất ngờ, chạy nhanh về phía họ. Minh ngay lập tức rút vũ khí, nhưng rồi anh chợt nhận ra đó chính là An và Nam.

An hét lớn, giọng anh đầy sự quyết đoán và cảnh báo:

- Dừng lại! Đừng đi theo ông ta!

Minh, Lan và Hồng giật mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn An và Nam - hai người mà họ cứ nghĩ đã mất tích dưới lòng giếng...

***

30 phút trước, tại hang động.

Trong hang động tối tăm, An và Nam cố gắng điều chỉnh nhịp thở sau khi thoát hiểm. Không khí trong hang đặc quánh mùi ẩm mốc, lạnh lẽo và những giọt nước từ trần nhỏ xuống, hòa cùng âm vang của không gian trống trải, khiến mọi thứ trở nên rùng rợn.

Nam thở dốc, mắt anh quét qua không gian rộng lớn trước mặt:

- Đây là đâu, thiên đường hay địa ngục vậy?

An nhắm mắt lại, hít một hơi sâu, rồi chậm rãi đáp:

- Chúng ta đã thoát, nhưng vẫn chưa ra khỏi căn cứ này đâu. Có thể nơi này vẫn thuộc hệ thống ngầm của bọn chúng. Chúng ta phải tìm đường thoát và mang tài liệu này về.

Nam gật đầu, gắng gượng đứng dậy dù đôi chân còn run rẩy sau cuộc trốn chạy. Cả hai đứng giữa hang

động tối om, nước còn rỉ ra từ bộ đồ ướt đẫm, cảm nhận rõ cái lạnh xuyên thấu da thịt.

An nhìn quanh một lượt, ánh mắt cảnh giác. Giọng anh dứt khoát nhưng thấp giọng để tránh gây chú ý:

- Đi thôi! Phải ra khỏi đây trước khi chúng phát hiện.

Nam gật đầu, nhanh chóng lia đèn pin về phía trước, ánh sáng vàng yếu ớt xé qua màn đêm, dẫn đường cho họ tiến sâu vào bóng tối hun hút. Hai người cẩn trọng từng bước, tránh tạo ra bất kỳ tiếng động nào có thể đánh động kẻ khác. Càng đi sâu vào hang động, không gian càng trở nên rợn ngợp. Bức tường đá xung quanh trở nên thô ráp hơn, nền đất dưới chân trơn trượt và lấm lem bùn đất.

Bất chợt, một âm thanh nhẹ từ phía trước vang lên.

Nam lập tức dừng lại, bàn tay theo phản xạ giữ lấy cánh tay An, thì thầm:

- Anh có nghe thấy gì không?

An khẽ gật đầu, mắt sắc lạnh. Anh giơ tay ra hiệu cho Nam giữ im lặng.

Tiếng động vẫn tiếp tục, khe khẽ nhưng rõ ràng. Một thứ gì đó... hoặc ai đó... đang di chuyển trong bóng tối, từng bước chậm rãi nhưng đều đặn.

An căng thẳng quan sát hướng phát ra âm thanh, thì thầm:

- Có ai đó ở đây!

Họ trao đổi ánh mắt, rồi tiếp tục di chuyển một cách thận trọng, tránh gây ra bất kỳ tiếng động nào. Càng đi sâu, tiếng bước chân kia càng rõ hơn - những tiếng lạo xạo trên nền đất ẩm, xen lẫn một nhịp thở nặng nề, như thể ai đó đang cố len lỏi qua không gian chật hẹp này.

Rồi đột ngột ánh sáng đèn pin của Nam quét qua một bóng người. Cả An và Nam đứng khựng lại. Người đàn ông xuất hiện từ bóng tối khoác một chiếc áo choàng đen sẫm, mũ trùm kín mặt, chỉ để lộ đôi mắt sâu thẳm đầy bí ẩn.

An đặt tay lên báng súng, mắt không rời khỏi người đàn ông, sẵn sàng cho bất kỳ hành động nguy hiểm nào. Người đàn ông bí ẩn dừng lại, đôi mắt lóe lên dưới chiếc mũ trùm, nhưng anh ta không tỏ ra đe dọa hay hung hãn. Trong giọng nói của anh ta có chút thân quen khiến An thoáng ngạc nhiên.

- Các cậu... không nên ở đây!

Người đàn ông nói bằng giọng trầm, rõ ràng, mang theo chút cảnh báo nhưng không có vẻ thù địch.

Nam cau mày, cố nén sự tò mò đang dâng lên trong lòng:

- Ông là ai? Tại sao lại biết chúng tôi sẽ ở đây?

Người đàn ông giữ im lặng một lúc, ánh mắt vẫn dán chặt vào hai người như muốn dò xét điều gì:

- Tôi biết rõ nơi này và cũng biết lý do các cậu đến. Nhưng chỗ này không dành cho người ngoài. Mỗi bước các cậu tiến sâu vào chỉ đưa các cậu tới gần hơn cái chết.

An vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nhưng không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào trong lời nói của người đàn ông:

- Ông muốn gì? Và tại sao lại cảnh báo chúng tôi?

Người đàn ông im lặng trong giây lát, rồi hạ giọng, như thể muốn tránh sự chú ý của bất kỳ ai khác có thể đang ở gần:

- Tôi cũng có lý do để không muốn ai tiếp tục đi sâu vào hệ thống này. Những gì các cậu đang nắm giữ... có thể là chiếc chìa khóa dẫn đến sự sụp đổ của tổ chức. Nhưng nếu không thoát ra nhanh, các cậu sẽ không bao giờ có cơ hội sử dụng nó.

Nam nhìn An, rồi quay sang người đàn ông, nghi hoặc:

- Ông đang nói chúng tôi phải tin lời ông sao? Chúng tôi không biết ông là ai và càng không biết ông có thực sự muốn giúp đỡ hay không.

Người đàn ông chỉ nhếch môi, trong đôi mắt vẫn toát lên vẻ bí ẩn:

- Tin hay không là tùy các cậu. Nhưng tôi nói thật đấy, nếu còn muốn sống và đưa những tài liệu đó ra khỏi đây, các cậu nên nhanh chóng rời đi qua lối ngầm phía sau. Đi theo tôi, tôi sẽ dẫn đường.

An và Nam trao đổi ánh mắt. Dù biết có thể đây là một cái bẫy, nhưng họ cũng không có nhiều lựa chọn. Tiếng nước phía sau vẫn rì rầm như muốn thúc giục và cánh cửa đá vừa bị khóa chặt, không để lại đường lui.

An gật đầu chấp nhận rủi ro, quyết định theo người đàn ông bí ẩn kia:

- Được rồi, dẫn đường đi! Nhưng nếu ông giở trò gì, chúng tôi sẽ không để yên đâu...

Người đàn ông chỉ khẽ gật đầu, quay người bước vào bóng tối phía trước. An và Nam nhanh chóng theo sau, tay vẫn giữ chắc súng, mắt cảnh giác dò xét từng bước đi của ông ta.

Ánh sáng từ đèn pin của Nam chiếu rọi vào con đường hẹp mà người đàn ông bí ẩn chỉ dẫn. Không gian quanh họ vẫn tối tăm và ngột ngạt, mùi ẩm mốc của đá lạnh, tiếng nước nhỏ giọt lẫn trong âm thanh vang vọng của hang động làm tăng thêm cảm giác nặng nề và căng thẳng.

Người đàn ông quay lại, ra hiệu cho An và Nam theo sau:

- Đi theo tôi, nhanh lên!

Giọng ông ta khàn đặc, có vẻ như đang cố giấu sự gấp gáp. An và Nam bám sát theo người đàn ông. Mỗi bước đi của họ đều cẩn trọng, tiếng chân lạo xạo vang vọng trong hang động tối đen.

Người đàn ông vừa đi vừa nói, giọng ông trầm và đượm vẻ buồn bã:

- Tôi biết các cậu có nhiều câu hỏi. Tôi cũng từng như các cậu... cũng đã từng tin rằng có thể thoát khỏi giáo phái này. Nhưng đó là một con đường không lối thoát.

Nam nhíu mày, mắt anh dán chặt vào bóng lưng gầy gò trước mặt:

- Vậy tại sao ông lại giúp chúng tôi? Nếu ông đã từng là một phần của giáo phái, ông đáng ra phải cản trở chúng tôi chứ.

Người đàn ông chậm rãi quay lại, ánh mắt đượm nỗi đau và mệt mỏi:

- Vì tôi đã thấy quá nhiều điều tồi tệ!

Người đàn ông thở dài, giọng ông gần như thì thầm:

- Tổ chức này không phải là những gì mọi người nghĩ. Nó không chỉ là một nhóm tín ngưỡng cuồng tín, mà là một tổ chức ngầm liên kết với các thế lực lớn hơn, những kẻ không ngần ngại làm bất cứ điều

gì để đạt được mục đích. Tôi không muốn bất kỳ ai khác phải trải qua những gì tôi đã trải qua.

An giữ im lặng, nhưng ánh mắt anh không rời khỏi người đàn ông. Từng lời nói của ông ta đều chứa đựng sự thật khó chịu mà anh vẫn chưa nắm bắt hết.

Người đàn ông vừa dẫn đường cho An và Nam, vừa tiếp tục nói về tổ chức:

- Già làng Y Man... hắn không phải người mà các cậu nên coi thường. Hắn là một trong những người giữ quyền lực trong tổ chức, là cánh tay đắc lực của Văn Hào. Hắn sẵn sàng liên kết với những thế lực ngầm để thực hiện những âm mưu tàn bạo. Và các cậu chỉ mới thấy một phần nhỏ của toàn bộ kế hoạch mà chúng đã sắp xếp từ lâu.

Nam nắm chặt đèn pin trong tay, cố gắng kiềm chế sự lo lắng:

- Ông nói thật chứ? Chúng tôi đã thu thập tài liệu về tổ chức, nhưng không ngờ quy mô của chúng lại lớn như vậy.

Người đàn ông cười khẽ, một nụ cười nhạt nhòa đầy đau khổ:

- Các cậu không biết hết đâu. Văn Hào và Y Man không chỉ xây dựng "giáo phái" này, mà còn tạo ra cả

một mạng lưới kết nối với nhiều tổ chức ngầm khác. Chúng lợi dụng lòng tin của người dân, huấn luyện họ như những công cụ sống để thực hiện âm mưu.

An gật đầu, nắm chặt tay, ánh mắt anh lóe lên sự kiên định:

- Chúng tôi sẽ không để chúng tiếp tục... Nếu có cách nào để ngăn chặn bọn chúng, chúng tôi sẽ làm mọi thứ có thể.

Người đàn ông dừng bước, quay lại đối diện với An và Nam. Ông ta nhìn họ một lúc lâu, ánh mắt chứa đựng sự thấu hiểu và niềm tiếc nuối:

- Các cậu là những người có dũng khí. Nhưng hãy nhớ rằng... lòng dũng cảm không phải lúc nào cũng đủ. Nếu muốn chiến thắng chúng, các cậu phải thật thận trọng và thông minh. Đừng để lòng tin của các cậu bị lợi dụng.

Ông ta vén một lớp rêu phủ trên bức tường đá, để lộ một lối đi hẹp được giấu kín phía sau:

- Lối này sẽ dẫn các cậu ra khỏi hang động an toàn. Đây là con đường mà giáo phái hiếm khi sử dụng. Nhưng khi đã bước vào, đừng quay lại. Các cậu không biết thứ gì có thể chờ đợi ở phía sau.

Nam chiếu đèn pin vào lối đi, ánh sáng chiếu rọi những bậc đá gồ ghề chìm trong bóng tối. Anh ngẩng

đầu nhìn người đàn ông, trong lòng vẫn còn nhiều nghi vấn:

- Ông không đi cùng chúng tôi sao?

Người đàn ông chỉ khẽ lắc đầu:

- Tôi đã chọn ở lại, nhưng các cậu thì không. Các cậu có thể thoát ra và mang theo sự thật về tổ chức này để đưa nó ra ánh sáng. Đó là cách duy nhất để ngăn chặn chúng. Tôi sẽ tiếp tục theo dõi hành động của hắn. Có thể chúng ta sẽ gặp lại... hoặc có thể không. Nhưng hãy nhớ rằng, già làng Y Man và Văn Hào không phải là những kẻ dễ đối phó. Chúng sẽ không dừng lại cho đến khi đạt được mục tiêu.

An đứng yên lặng một lát, ánh mắt đăm chiêu nhìn vào lối đi. Trong lòng anh, nỗi bất an vẫn còn đó, nhưng anh biết rằng họ không còn lựa chọn nào khác. Với những thông tin về mối liên kết nguy hiểm giữa già làng Y Man và các tổ chức ngầm khác, mọi chuyện dường như nghiêm trọng hơn anh tưởng. Nếu đội của anh không cẩn thận, mọi thứ có thể rơi vào vòng kiểm soát của bọn chúng.

Người đàn ông bí ẩn quay lưng lại và từ từ bước lùi vào bóng tối của hang động. Trước khi biến mất hoàn toàn, người đàn ông cất lên thêm một câu đầy bí ẩn:

- Hãy cẩn thận với những kẻ tưởng như đồng minh. Không phải ai cũng đứng về phía các cậu. Tôi sẽ gửi cho các cậu một số tài liệu bí mật vào 4 ngày nữa...

Nam khẽ liếc qua An, vẻ mặt anh trở nên lo lắng hơn. An vẫn không rời mắt khỏi người đàn ông, nhưng trong lòng anh bắt đầu dấy lên một sự nghi ngờ sâu sắc. Người này là ai và làm sao ông ta lại biết quá nhiều về nhóm của họ?

An cố gặng hỏi thêm:

- Chúng tôi sẽ gặp ông ở đâu?

Người đàn ông khẽ xoay người và ẩn mình dần vào trong bóng tối. Nhưng trước khi An kịp hỏi thêm điều gì, ông ta bất ngờ cất lên một bài đồng dao quen thuộc, giọng hát trầm khàn vang lên nhẹ nhàng trong không gian tĩnh lặng:

"Một đồng, hai đồng, ba đồng chìm xuống nước,
Một lời hứa chẳng biết sẽ thành lời.
Cỏ xanh mọc lên nơi cũ,
Mưa rơi giữa rừng sâu, ai đợi ai...".

An đứng yên, đôi mắt anh bỗng trở nên đờ đẫn khi nghe thấy những câu hát đó. Đó không chỉ là một bài đồng dao bình thường - nó chính là giai điệu mà bố anh thường hát cho anh nghe khi còn nhỏ. Trong

lòng An như có thứ gì đó đang rung động mạnh mẽ, những ký ức xa xưa trỗi dậy cùng với câu hát quen thuộc ấy.

- Khoan đã...

An cố cất lời, nhưng trước khi anh kịp nói gì thêm, người đàn ông đã biến mất vào bóng tối, để lại sự im lặng ngột ngạt trong không gian. An nhìn Nam, ánh mắt cả hai đầy bối rối và khó hiểu.

Tiếng bước chân của người đàn ông nhỏ dần, rồi tắt hẳn trong khoảng không mờ ảo của hang động. An và Nam đứng đó, cảm giác hoang mang lẫn lo âu xâm chiếm tâm trí họ. An đứng lặng như bị đông cứng tại chỗ. Đôi mắt anh, vốn luôn sắc bén và đầy cảnh giác, bỗng chốc trở nên đờ đẫn, mờ mịt khi giai điệu vang lên. Mọi thứ xung quanh dường như mờ đi, tiếng hát trầm khàn của người đàn ông như len lỏi vào tận sâu trong tâm hồn anh. Đó không phải là một bài đồng dao xa lạ, mà là giai điệu đầy thân quen - giai điệu mà bố anh đã từng hát cho anh nghe khi anh còn nhỏ. Âm thanh của bài hát, dù giản dị, mộc mạc nhưng lại mang theo sức mạnh ám ảnh lạ thường, đánh thức những ký ức mà anh tưởng rằng đã chôn vùi từ rất lâu. Trong khoảnh khắc, tâm trí An quay trở về những ngày thơ ấu. Anh nhớ lại hình ảnh người bố với gương mặt hiền từ, ngồi bên hiên nhà vào những

chiều muộn, khi ánh hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời. Giọng hát của bố vang lên đều đều, nhẹ nhàng nhưng sâu lắng, hòa vào tiếng gió rì rào qua tán cây, mang lại cho An cảm giác bình yên tuyệt đối. Những buổi chiều ấy, khi An còn nhỏ, bố anh thường ru anh ngủ bằng chính bài hát này, một giai điệu dân dã, như thể chứa đựng những câu chuyện cổ tích đầy bí ẩn. Đó là thời khắc mà An cảm thấy mình được che chở và an toàn nhất.

Nhưng giờ đây, giữa bóng tối của hang động lạnh lẽo, khi bài hát cất lên từ miệng một người đàn ông bí ẩn, những ký ức ngọt ngào đó lại bị bóp méo bởi sự nguy hiểm và bí ẩn mà An đang đối mặt. Trái tim anh như bị thắt lại, từng nhịp đập như trở nên nặng nề hơn. Những câu hát quen thuộc này, dù đầy thân thương, giờ đây lại mang theo nỗi bất an không thể tả. Giọng hát của người đàn ông không còn ấm áp như của bố anh, mà lại trầm thấp, u ám, như thể nó chứa đựng những lời cảnh báo từ một nơi xa xôi, lạnh lẽo.

An cảm thấy một nỗi bất an xâm chiếm. Giọng hát của người đàn ông không chỉ đơn thuần là những câu đồng dao, mà ẩn chứa điều gì đó sâu sắc hơn. Từng chữ, từng câu như được kéo dài ra, ngập tràn âm sắc buồn bã và day dứt. Giai điệu chậm rãi, vang

vọng trong không gian chật hẹp, đọng lại trong không khí như thể mọi thứ đã dừng lại. Cả không gian chìm vào tĩnh lặng. Trái tim An vẫn đập mạnh, không chỉ vì bài hát, mà còn vì những điều anh chưa thể hiểu rõ. Những câu hỏi không lời giải đáp cứ xoáy sâu vào tâm trí anh. Mối liên hệ giữa quá khứ và hiện tại giờ đây trở nên mơ hồ, nhưng lại quá rõ ràng để có thể phớt lờ.

Nam nói, ánh mắt lo lắng nhìn về phía lối đi hẹp:

- Chúng ta nên đi thôi!

An gật đầu, rồi cả hai bước vào lối đi tối om, nơi chỉ có ánh đèn pin chiếu sáng con đường phía trước. Tiếng bước chân của họ vang vọng trong không gian, nhưng giờ đây, họ không còn cảm thấy bị đè nén bởi sự ngột ngạt của hang động. Dù lối đi này gồ ghề và nguy hiểm, nhưng có lẽ đó là cơ hội duy nhất để họ thoát khỏi mạng lưới của giáo phái và tiếp tục điều tra những âm mưu đen tối mà họ đang đối mặt.

***

Ánh mắt già làng biến sắc ngay khi thấy An và Nam xuất hiện. Ông ta lùi lại một bước, gương mặt lộ rõ sự căng thẳng và lo lắng, đôi tay bắt đầu run rẩy. An bước lên, ánh mắt sắc bén dán chặt vào già làng.

An nói, giọng lạnh lùng:

- Chúng tôi đã khám phá ra sự thật! Ông không phải là một già làng bình thường. Ông là thành viên của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" và ông đã cố gắng lừa chúng tôi vào một cái bẫy.

Minh, Lan và Hồng đứng lặng, nhìn già làng với ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ.

Già làng không còn giữ nổi vẻ điềm tĩnh, mặt ông ta tái nhợt, đôi mắt lấp ló nỗi sợ hãi:

- Tôi... tôi không biết các cậu đang nói gì!

Già làng lắp bắp, cố giữ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn run rẩy.

An tiến thêm một bước, đôi mắt anh sắc lạnh như muốn xuyên thấu qua từng lời dối trá:

- Ông nghĩ rằng có thể che giấu sự thật mãi sao? Ngay từ đầu, khi chúng tôi gặp ông, tôi đã thấy có gì đó không ổn. Một người dân làng bình thường sao lại biết quá nhiều về những bí mật của giáo phái cổ xưa đến vậy?

Nam gật đầu, ánh mắt nghiêm nghị nhìn già làng:

- Không chỉ vậy, lần đầu gặp ông, tôi đã thấy một vết sẹo nhỏ trên cổ tay ông, trông giống như hình xăm bị xóa mờ. Khi tôi xem lại tài liệu về tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên", tôi phát hiện tất cả

các thành viên cấp cao đều có dấu vết tương tự. Không thể nào chỉ là ngẫu nhiên.

Già làng giật mình, theo phản xạ che tay lên vết sẹo, ánh mắt hoang mang dù vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh:

- Các cậu... các cậu đang nhầm rồi. Đó chỉ là vết thương cũ từ một tai nạn, không có gì liên quan đến những gì các cậu nghĩ đâu!

An không cho ông ta cơ hội thoái lui. Anh tiến sát thêm một bước, ánh mắt lạnh lùng và kiên quyết:

- Tai nạn ư? Vậy còn việc ông biết rõ về lối đi bí mật dẫn vào lòng đất phía sau giếng? Làm sao một người dân làng bình thường lại biết về cấu trúc phức tạp như thế trong khu vực cấm này? Chúng tôi đã tìm thấy dấu giày trùng khớp với dấu giày của ông ở đó, trên nền đất khi chúng tôi lần đầu tiên xuống giếng.

Già làng đứng sững, ánh mắt lộ rõ sự hoang mang và lo sợ, không còn lời nào để biện hộ. Minh, Lan và Hồng đứng im lặng, nhưng trong ánh mắt họ đã hiện rõ sự ngờ vực và căng thẳng. Già làng giờ đây không còn giữ nổi sự điềm tĩnh, gương mặt ông ta đổ mồ hôi và run rẩy thấy rõ. Ông ta lùi lại một bước, rồi lại một bước, cố gắng tìm kiếm một lối thoát.

Nam tiến thêm một bước, ánh mắt anh đầy sự kiên quyết khi giơ tập tài liệu lên trước mặt già làng.

Những trang giấy được đánh dấu cẩn thận, từng dòng chữ viết tay, từng con dấu rõ ràng khẳng định sự liên quan giữa già làng và tổ chức phản động.

Ánh mắt của già làng - hay chính là Y Man - dần biến sắc khi nghe Nam nhắc đến những tài liệu dưới lòng giếng và mối liên hệ của ông với tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên". Sự điềm tĩnh cố hữu biến mất, thay vào đó là vẻ hoảng loạn và tuyệt vọng. Ông ta lùi lại, ánh mắt hoang mang nhìn qua từng người.

An nói, giọng lạnh lùng nhưng rõ ràng:

- Ông nghĩ rằng có thể che giấu sự thật sao? Chúng tôi biết ông không phải là một già làng vô danh. Ông là một thành viên cấp cao của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" và ông đã lợi dụng lòng tin của người dân để che giấu âm mưu của mình. Không chỉ vậy, ông còn là cộng sự thân cận của Văn Hào, người đứng đầu tổ chức phản động.

Minh, Lan và Hồng trao đổi ánh mắt, sự ngờ vực dần biến thành chắc chắn khi họ nghe những lời của An và thấy phản ứng của Y Man.

Y Man thì thào, ánh mắt lộ vẻ điên loạn:

- Các người không biết mình đang đối mặt với thứ gì đâu... Tổ chức này sẽ không dừng lại. Sự trỗi

dậy của "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" là không thể ngăn cản!

Minh nghiêm mặt, giọng anh sắc bén:

- Ông nói tổ chức này đã tồn tại từ lâu, nhưng tất cả những gì các ông làm chỉ là gieo rắc nỗi sợ hãi và bất ổn. Ông đã lợi dụng lòng tin của người dân làng để thực hiện hành vi phạm pháp và ông phải chịu trách nhiệm cho việc đó.

Y Man bật cười cay đắng, giọng ông ta tràn ngập sự chế nhạo:

- Trách nhiệm? Các người nghĩ pháp luật có thể kiểm soát được chúng tao sao? Những điều luật của các người chỉ là giấy vụn với bọn tao.

An bước tới, ánh mắt anh sắc lạnh:

- Ông lầm rồi, Y Man. Ông sẽ phải đối mặt với pháp luật Việt Nam và những tội danh của ông sẽ không được dung thứ. Theo Bộ luật Hình sự Việt Nam, ông sẽ bị truy tố về tội "*Hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân*". Nếu bị kết án, mức phạt cao nhất có thể là chung thân hoặc tử hình.

Hồng tiếp lời, giọng cô mạnh mẽ:

- Ngoài ra, với việc tài trợ và cung cấp vũ khí cho tổ chức phản động, ông sẽ còn bị xử phạt về tội

"Khủng bố nhằm chống chính quyền nhân dân". Hình phạt có thể là tù từ 12 đến 20 năm, chung thân hoặc tử hình. Mọi hành vi tiếp tay cho khủng bố đều bị xử lý nghiêm minh theo pháp luật.

Y Man giật mình, ánh mắt hoang mang khi nghe những điều luật mà An và Hồng nhắc đến. Sự tự tin và thách thức dần biến mất, thay vào đó là sự tuyệt vọng khi ông ta nhận ra không thể thoát khỏi lưới pháp luật.

- Các người... không thể hiểu được những gì chúng tao đã trải qua. Chúng tao muốn sức mạnh... quyền lực...

Y Man thì thào, giọng ông ta đứt quãng.

An nhìn thẳng vào ông ta, đôi mắt anh sắc bén và quyết đoán:

- Ông sai rồi. Sức mạnh mà ông tìm kiếm sẽ chỉ mang lại sự hủy diệt. Luật pháp Việt Nam sẽ không dung thứ cho bất kỳ hành vi nào đe dọa an ninh quốc gia và sự ổn định của nhân dân. Ông sẽ phải trả giá cho tất cả những gì mình đã làm.

Hồng và Lan bước tới, chuẩn bị áp giải Y Man. Tuy nhiên, Y Man bất ngờ bật cười điên loạn, tiếng cười vang lên trong không gian tĩnh lặng, đầy sự cay đắng.

Ông ta hét lên:

- Các người nghĩ có thể ngăn chặn chúng tao sao? Kế hoạch đã được kích hoạt và chúng tao sẽ không dừng lại dù các người có làm gì đi nữa!

Minh tiến tới, cắt ngang tiếng cười của Y Man:

- Ông nghĩ mình có thể đe dọa được ai sao? Mọi hành vi của ông đều đã bị phát hiện. Tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" sẽ bị triệt phá và tất cả các thành viên tham gia sẽ phải đối mặt với pháp luật. Ông không chỉ lừa dối người dân mà còn phản bội đất nước này. Tội danh của ông sẽ bị xét xử một cách công khai và minh bạch trước nhân dân.

Y Man lùi lại, ánh mắt chứa đầy sự hoang mang và sợ hãi khi biết rằng mọi lời biện minh đều trở nên vô nghĩa. Ông ta hiểu rằng hành động của mình đã đẩy ông ta vào ngõ cụt và giờ không còn con đường nào để thoát khỏi hậu quả.

An nhìn già làng - hay chính là Y Man - với ánh mắt lạnh lẽo:

- Chúng tôi sẽ đưa tất cả sự thật ra ánh sáng. Không ai có thể đứng trên pháp luật. Luật pháp Việt Nam sẽ bảo vệ nhân dân khỏi những âm mưu đen tối của các người.

Cả đội nhanh chóng đưa già làng đi về trụ sở lấy lời khai, đồng thời liên lạc với đội hỗ trợ, chuẩn bị các thiết bị và vũ khí cần thiết để tiến hành khám xét hang động dưới lòng giếng - nơi được xác định là sào huyệt của tổ chức mặt trận ngầm. Đội hỗ trợ của Bộ Công an tại địa bàn đến ngay sau đó, mang theo thiết bị chuyên dụng và một đội đặc nhiệm được huấn luyện kỹ lưỡng. Hang động lạnh lẽo và ẩm ướt. Những dấu vết còn lại của hoạt động bí mật hiện rõ: các trang thiết bị huấn luyện cũ kỹ, những tài liệu mã hóa chưa kịp tiêu hủy và các căn phòng nhỏ được thiết kế để làm nơi cư trú tạm thời cho các thành viên cấp thấp. Tuy nhiên, sự hiện diện trong hang lúc này rất ít ỏi. Chỉ khoảng mười tên lính canh còn sót lại, hầu hết là những kẻ cấp thấp bị bỏ lại để tạo vỏ bọc cho sự rút lui của tổ chức. Những tên này nhanh chóng bị khống chế và bắt giữ. Dù vậy, đội điều tra vẫn phát hiện một số manh mối quan trọng, bao gồm những mẩu nhật ký huấn luyện, bản đồ bị xé rách chỉ dẫn đến các khu vực hoạt động khác và các biểu tượng đặc trưng của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên". Điều này khẳng định rằng hang động từng là một trung tâm huấn luyện quan trọng cho các hoạt động chống phá.

An đứng lặng nhìn không gian quen thuộc, nhớ lại những giờ phút nguy hiểm trước đây khi anh cùng Nam phải chiến đấu để thoát ra. Dù giờ đây hang động không còn là mối đe dọa trực tiếp, nhưng sự trống trải và tĩnh lặng của nó chỉ càng khiến rõ một điều: tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" đã rút lui trước một bước và cuộc chiến để triệt phá toàn bộ mạng lưới của chúng vẫn còn kéo dài.

Rời khỏi hang động, cả đội mang theo tài liệu và các bằng chứng thu thập được và những kẻ bị bắt giữ để tiếp tục điều tra. Tuy chưa thể triệt phá hoàn toàn tổ chức, nhưng sự kiện này đánh dấu một bước tiến lớn trong việc làm sáng tỏ mạng lưới hoạt động ngầm của "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" và củng cố niềm tin rằng công lý sẽ được thực thi.

CHƯƠNG 4

Thất hình đại tội

"Con người từ khi sinh ra đã mang theo những tội lỗi và trong suốt cuộc đời, họ bị cuốn vào vòng xoáy của bảy đại tội: Kiêu Ngạo, Đố Kỵ, Phẫn Nộ, Lười Biếng, Tham Lam, Dục vọng và Phàm Ăn. Những tội lỗi này len lỏi trong tâm trí, dẫn dắt con người đến sự sa ngã, mở cánh cửa cho bóng tối xâm chiếm tâm hồn họ...".

Trong một căn phòng nhỏ, lạnh lẽo, người phụ nữ ngồi co ro, đôi tay bà run rẩy khi nhớ lại những ngày tháng tăm tối đang dần ập đến. Bà từng là một người phụ nữ kiêu ngạo, ngẩng cao đầu trước mọi người xung quanh, không bao giờ cúi đầu trước bất kỳ ai. Hàng xóm đều biết đến bà như một người có tính cách mạnh mẽ, thường xuyên tỏ ra vượt trội và coi thường người khác. Nhưng giờ đây, sự kiêu hãnh ấy đã hoàn toàn biến mất, để lại một con người nhỏ bé, yếu đuối và đầy sợ hãi.

Kể từ ngày nhận xác của chồng mình, cuộc sống của bà trở nên đảo lộn. Sự thật khủng khiếp về cái chết của chồng đã đẩy bà vào vực thẳm của nỗi lo sợ. Bà cảm thấy như đang bị theo dõi, như thể có một thế lực vô hình đang săn lùng bà. Đêm đến, bà không dám nhắm mắt ngủ, sợ rằng nếu nhắm mắt lại, bà sẽ bị bóng tối nuốt chửng.

Trong căn nhà lợp tôn ở cuối làng, bà ngồi lặng lẽ, đôi mắt trũng sâu nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Ánh trăng mờ nhạt xuyên qua những khe hở của mái tôn, chiếu lên gương mặt bà những vệt sáng yếu ớt, mờ ảo. Mọi thứ xung quanh dường như im lìm, chỉ còn tiếng gió rít qua những kẽ hở, mang theo cảm giác lạnh lẽo đến tận xương.

Bỗng nhiên, một âm thanh kỳ lạ vang lên từ phía bếp, phá vỡ sự yên tĩnh của đêm. Tiếng động nhẹ nhàng nhưng rõ ràng, như tiếng bước chân khẽ khàng lướt qua sàn nhà. Bà giật mình, trái tim đập mạnh trong lồng ngực. Ánh mắt bà hướng về phía bếp, nơi ánh sáng yếu ớt không thể chạm tới. Cảm giác lạnh lẽo càng lúc càng rõ ràng, như thể có ai đó hoặc thứ gì đó đang di chuyển trong bóng tối.

- A, ai đó hông?

Bà cất tiếng hỏi, giọng run rẩy.

Không có tiếng trả lời, chỉ có những âm thanh kỳ

lạ vẫn tiếp tục vang lên trong bóng tối. Bà cố đứng dậy, nhưng đôi chân run rẩy đến mức gần như không thể trụ vững. Cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng, bàn tay bà bấu chặt vào mép bàn để giữ thăng bằng.

Bà chậm rãi bước về phía bếp, từng nhịp thở trở nên nặng nề và gấp gáp. Lồng ngực bà như muốn nổ tung vì căng thẳng. Những cơn gió đêm lùa qua khe cửa sổ, làm tấm rèm khẽ lay động, tạo ra những hình thù ma quái trên tường. Từng bước chân càng khiến bà nhận ra rằng sự kiêu hãnh ngày nào giờ đây chẳng còn lại gì ngoài sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Khi đến gần khu bếp, ánh trăng lờ mờ xuyên qua cửa sổ, hắt lên một bóng người cao lớn, đứng lặng lẽ trong góc tối.

Bà như ngừng thở.

Đôi mắt mở to, trái tim bà dường như nhảy lên một nhịp, rồi chìm sâu vào hoảng loạn.

Là ông ấy...

Bóng người đó quá quen thuộc - cái dáng cao gầy, bờ vai rộng, tư thế lặng lẽ như thể đang suy tư điều gì đó. Trong khoảnh khắc, bà gần như nghe thấy tiếng thở dài trầm ấm mà mình đã từng nghe suốt mấy chục năm qua.

Giọng bà khản đặc, run rẩy:

- Mình... mình đó hả?

Bà đưa tay về phía trước, như thể chỉ cần một bước nữa thôi, bà có thể chạm vào ông.

Nhưng rồi...

Một cơn gió lạnh lướt qua, làm lay động ánh nến còn leo lắt trên bàn. Mọi thứ trở nên rõ ràng hơn.

Không thể nào...

Người đàn ông từ từ quay lại, ánh trăng yếu ớt hắt lên gương mặt hắn, để lộ một vẻ lạnh lùng tàn nhẫn. Đôi mắt hắn đen sâu thẳm, vô hồn nhưng ánh lên sự đe dọa không thể nhầm lẫn. Giọng hắn trầm, khô khốc, từng chữ vang lên như một lời tuyên án:

- Mày nghĩ bọn tao sẽ để yên cho mày sao?

Người phụ nữ lùi lại, sự hoảng loạn dâng lên đến cực điểm. Cả căn nhà bỗng trở nên ngột ngạt, như thể bóng tối đang dần dần bóp nghẹt lấy bà. Những lời nói của người đàn ông vang vọng trong đầu bà, như một lời nguyền nhắc nhở về quá khứ kiêu ngạo và những sai lầm không thể cứu vãn. Những ký ức kinh hoàng ập về, tiếng chân chạy vội trong đêm, gió lùa qua khung cửa sổ khi bà và chồng gom số tiền đánh cắp với lời hứa sẽ cao chạy xa bay trước khi bị phát hiện. Nhưng họ đã chậm một bước. Chồng bà đã bị giết và giờ đây, hắn đến để kết thúc tất cả.

Bà nức nở, nước mắt lăn dài trên má, đôi tay run rẩy giơ lên như cố gắng đẩy lùi bóng tối đang bao trùm:

- Đừng... đừng làm gì tôi! Tôi không nói cho ai đâu! Tiền... tôi có thể trả lại hết, chỉ cần tha cho tôi!

Ánh trăng yếu ớt lọt qua những khe hở trên mái tôn chiếu lên gương mặt người đàn ông, để lộ những đường nét cứng rắn và tàn nhẫn. Đôi mắt hắn lạnh lẽo, không chút cảm xúc, như thể đã hoàn toàn mất đi nhân tính. Trước khi người phụ nữ kịp phản ứng, hắn lao tới nhanh như một con thú săn mồi. Bàn tay hắn thô ráp và lạnh ngắt siết chặt lấy cổ bà, đẩy bà vào góc tường một cách không thương tiếc. Bà cố gắng vùng vẫy, nhưng sức lực của hắn quá mạnh, như thể mọi nỗ lực phản kháng của bà chỉ là trò đùa đối với hắn. Hơi thở của bà dần trở nên khó khăn, đôi mắt tràn đầy nỗi sợ hãi. Hắn nghiêng đầu, thoáng vẻ giễu cợt:

- Mày nghĩ bọn tao cần lại số tiền đó à? Mày và lão chồng phản bội của mày đã lấy đi nhiều hơn cả đống tiền đó... Bọn tao đến để lấy một thứ khác.

Người phụ nữ thở hổn hển, từng hơi thở dần trở nên khó khăn, đôi mắt tràn đầy nỗi sợ hãi.

Người phụ nữ thở dồn dập, ánh mắt lấp đầy nỗi sợ, đôi tay run rẩy không ngừng.

Bà khẽ lẩm bẩm, giọng yếu ớt, như một lời van xin:

- Tha cho tao đi... Mày đã giết chồng tao rồi mà...

Người đàn ông đứng trước mặt, cười lạnh lẽo. Hắn chậm rãi rút từ trong áo ra một con dao nhỏ, lưỡi dao sáng bóng dưới ánh trăng, phản chiếu nét tàn bạo vô hồn. Hắn tiến lại gần, đưa dao kề sát mặt bà, đôi mắt hắn nhìn bà như muốn xuyên thấu.

Hắn thì thầm, giọng sắc lạnh như dao cứa:

- Tưởng phản bội tổ chức rồi sống yên sao? Tưởng đi báo chính quyền rồi bọn tao bỏ qua cho hả?

Bà nhìn hắn, tuyệt vọng và bất lực, bóng tối như vây quanh, không còn lối thoát. Số phận của bà đã bị khóa chặt trong vòng tay tàn nhẫn của tổ chức, như một cái bẫy mà bà không bao giờ thoát được. Trong bóng tối dày đặc, tiếng bước chân hắn vang lên nặng nề, mang theo sự tàn nhẫn và không khoan nhượng của tổ chức mà bà và chồng từng cố gắng thoát khỏi, nhưng không thể. Hắn từ từ rạch một đường dài trên má bà, lưỡi dao lướt nhẹ như thể đang viết lên da thịt bà một lời cảnh cáo cuối cùng. Người phụ nữ hét lên, nhưng tiếng hét của bà nghẹn lại trong cổ họng, chỉ còn là tiếng thở dốc đầy đau đớn. Máu bắt đầu chảy dọc theo gương mặt, tràn xuống cằm và thấm ướt chiếc áo bà đang mặc. Bà muốn chống cự, muốn la hét, nhưng mỗi

khi cố gắng vùng vẫy, bàn tay của hắn siết chặt hơn, đẩy bà vào tình trạng tuyệt vọng. Người đàn ông nhấc dao lên lần nữa, lần này chĩa thẳng vào cổ họng bà, lưỡi dao lạnh ngắt kề sát vào động mạch chủ. Bà cảm nhận được nhịp tim đập mạnh đến mức như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Giọng nói của tên sát nhân giờ đây chỉ là một tiếng thì thào trong bóng tối:

- Hãy nhớ lấy! Sự kiêu ngạo của mày đôi khi sẽ không mang đến kết cục tốt đẹp đâu...

Nói rồi, hắn đâm mạnh con dao vào cổ người phụ nữ, không chút do dự. Bà giãy giụa trong đau đớn, ánh mắt bà mở to trong sự hoảng loạn tột cùng. Máu phun ra từ vết thương, bắn lên tường và mặt hắn. Người đàn ông không hề lùi bước, giữ chặt người phụ nữ trong khi bà dần mất đi sức sống. Cả căn phòng giờ đây nhuốm đỏ bởi dòng máu chảy ra không ngừng và trong những giây phút cuối cùng, người phụ nữ cảm nhận được sự lạnh lẽo bao trùm, như thể mọi ánh sáng và hy vọng đã biến mất hoàn toàn.

Hắn buông tay, để cơ thể bà ngã xuống sàn như một con búp bê bị hỏng. Người phụ nữ nằm đó, đôi mắt vẫn mở, nhưng không còn chút sự sống. Người đàn ông lặng lẽ lau sạch dấu vân tay trên cán dao, máu

đỏ vẫn còn đọng lại trên lưỡi kim loại sắc bén như một lời thách thức.

***

[14 giờ 30 phút, Thứ Bảy ngày 22 tháng 6 năm...]

Chiều ngày hôm sau, khi ánh sáng mặt trời yếu ớt chiếu xuống ngôi làng, không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết. Tổ điều tra của An vừa mới bắt giữ Y Man để hỏi cung được ba ngày. Những tưởng việc bắt giữ kẻ cầm đầu sẽ mang lại chút thời gian tạm lắng, nhưng tình hình lại diễn biến phức tạp hơn dự kiến.

Cả đội đang họp bàn về kế hoạch thẩm vấn tiếp theo với Y Man thì từ bộ đàm, người báo cáo khẩn cấp báo tin:

- Có vụ án mạng! Nạn nhân là một phụ nữ, vừa bị sát hại trong đêm. Hiện trường cần các anh ngay lập tức!

Cả đội sững sờ, ánh mắt của mọi người trao đổi sự ngạc nhiên pha lẫn sự lo lắng. Minh cau mày, như thể chưa tin vào điều mình vừa nghe:

- Mới chỉ một ngày từ khi chúng ta bắt giữ Y Man, giờ lại có vụ giết người. Đây là tình cờ, hay là một động thái đáp trả của tổ chức?

An trầm ngâm, vẻ mặt anh đăm chiêu khi suy ngẫm về những gì vừa xảy ra. Anh biết rõ rằng bắt giữ

Y Man chỉ là bước đầu tiên và tổ chức mà họ đang đối đầu không phải dễ dàng bị đánh bại. Nhưng tốc độ diễn biến của các sự kiện liên tiếp này làm anh thấy choáng ngợp.

Trên con đường làng nhỏ, đoàn người lặng lẽ tiến về phía ngôi nhà lợp tôn nằm cuối xóm. Những bước chân nặng nề, tiếng thở dài kìm nén và cảm giác nặng trĩu trong lòng mỗi người như bị kéo căng dưới ánh nắng nhạt của buổi sớm. Vụ giết người đêm qua - một phụ nữ tên H'Hen Bia, người vừa mới báo cáo nhận diện thi thể chồng mình cách đây không lâu - đã đánh thẳng vào tâm trí họ. Bà ta, một mảnh ghép tưởng chừng nhỏ bé, giờ đây trở thành điểm trung tâm của một chuỗi sự kiện khủng khiếp.

Căn nhà lợp tôn hiện ra, đơn sơ và hiu quạnh, như bao ngôi nhà của những người dân tộc nơi đây. Nhưng bầu không khí ngột ngạt và chết chóc bao trùm lên không gian ấy, khiến cho từng bước chân của họ dường như chìm sâu vào hư không vô định. Khi An bước vào, một mùi tanh nồng của máu lẫn mùi ẩm mốc nặng nề xộc thẳng vào mũi, khiến anh hơi khựng lại.

H'Hen Bia nằm giữa sàn nhà, máu đã khô đen loang lổ xung quanh. Đôi mắt bà mở to, trống rỗng và ám ảnh, như thể cái nhìn cuối cùng của bà vẫn

hướng về một nỗi sợ kinh hoàng không thể gọi tên. Khuôn mặt bà biến dạng, méo mó bởi cơn hoảng loạn trong những giây phút cuối cùng. Những nếp nhăn quanh mắt như hằn sâu thêm, đôi môi tái nhợt mở hờ trong sự im lặng chết chóc. An không cần nhìn quá lâu để biết rằng bà đã phải chịu đựng những gì trước khi hơi thở cuối cùng tắt lịm. Một vết rạch dài chạy từ gò má xuống đến cằm, để lại một dấu vết nham nhở, nhức nhối trên làn da khô ráp của người phụ nữ. Vệt máu đọng lại nơi cổ họng bị rạch sâu, nhức nhối như một lời nguyền. Xung quanh căn phòng, những mảng máu vương vãi trên tường, khắp nơi là dấu vết của sự giằng co trong tuyệt vọng. Mỗi giọt máu, mỗi mảnh đất khô bám vào, như lưu giữ lại nỗi kinh hoàng không lời của một người từng ngạo nghễ, giờ đây bị đánh gục trong chính căn nhà của mình.

Nam nén cơn buồn nôn khi xem xét hiện trường, giọng anh khàn đi khi nói:

- Ôi chao... Đây không chỉ là một vụ giết người bình thường. Hắn cố tình tra tấn bà ta trước khi kết liễu, như thể muốn gửi một thông điệp...

An quỳ xuống, quan sát kỹ hơn các vết thương trên cơ thể người phụ nữ. Anh lật từng ngón tay bà, thấy có dấu vết của những nỗ lực vùng vẫy tuyệt vọng. Ánh mắt anh lướt qua căn phòng, rồi dừng lại ở con

dao nằm lăn lóc ở góc tường, lưỡi dao vẫn còn dính máu. Trong lòng anh, những nghi vấn trỗi dậy, dồn dập và bức bối như chính không khí trong căn nhà này. Người phụ nữ này, người đã kiêu hãnh và quyết liệt đến mức khiến người khác phải e dè, giờ đây chỉ còn là một cái xác không hồn. Bà ta đã biết gì? Tại sao lại trở thành mục tiêu? Câu trả lời ẩn giấu trong những dòng máu khô và đôi mắt vô hồn ấy, nhưng cũng mờ mịt như khói sương.

An trầm ngâm nhìn lướt qua tấm ảnh thi thể trên bàn:

- Hung thủ này thực sự tàn nhẫn và lạnh lùng... Hắn muốn nạn nhân phải chịu đau đớn đến tận những giây cuối cùng.

Hồng tiến lại gần, tay cầm tập hồ sơ từ cảnh sát địa phương, gương mặt cô hiện rõ sự lo lắng. Cô đưa tài liệu cho Minh và An trước khi lên tiếng:

- Bản báo cáo cho thấy có quá nhiều điểm tương đồng giữa vụ này và những vụ trước. Nạn nhân đều có liên quan đến giáo phái của Y Man hoặc tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên". Đặc biệt, tất cả thi thể đều không toàn vẹn.

An đóng tập hồ sơ lại, ánh mắt nhìn lướt qua đội ngũ, gương mặt anh đầy sự quyết tâm nhưng cũng trĩu nặng những câu hỏi:

- Câu hỏi là tại sao người phụ nữ này lại bị nhắm đến? Thi thể được phát hiện hai ngày sau khi bà ấy qua đời. Điều đáng chú ý là đây cũng chính là thời điểm chúng ta bắt được già làng Y Man...

Lan ngồi thẳng dậy, đôi mắt sáng lên với suy nghĩ:

- Có khả năng... bà ta là người đã chỉ đường cho chúng ta đến gặp Y Man. Sau này, khi sự thật phơi bày, chúng ta phát hiện ra ông ta là thành viên của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên". Nếu bà ấy đã biết điều gì đó quan trọng, tổ chức có thể muốn bịt đầu mối.

Đứng tựa lưng vào tường, Vốn khoanh tay trước ngực, ánh mắt sắc bén như muốn lướt qua từng chi tiết trong hồ sơ. Anh lên tiếng, giọng trầm như đang cân nhắc từng từ:

- Bà ta biết quá nhiều... hoặc nhìn thấy điều gì không nên thấy. Dù vậy, bà ta đã chọn giữ im lặng, nhưng chính những gì bà ấy cố giấu lại khiến bà ấy trở thành mục tiêu.

Hồng không rời mắt khỏi Vốn, đôi mày khẽ nhíu lại khi đặt câu hỏi:

- Nhưng anh Vốn, trong buổi thẩm vấn, anh từng nói bà ấy chẳng nói được gì mạch lạc ngoài những lời lộn xộn vì sợ hãi. Làm sao anh chắc chắn rằng bà ấy đang giấu thứ gì đó?

Vốn nhún vai, khoé môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt lại tối đi, như đang hồi tưởng điều gì:

- Người như bà ta - sống giữa sợ hãi và sự toan tính - thường không dễ buông bỏ bí mật của mình. Tôi không chắc bà ấy đã giấu điều gì, nhưng sự im lặng của bà ấy cũng đủ để biến bà ấy thành nạn nhân. Nếu tổ chức nghĩ rằng bà ấy biết quá nhiều, họ sẽ không để bà ấy yên.

Không khí trong phòng trở nên nặng nề. Ai nấy đều hiểu rằng cái chết của người phụ nữ này không chỉ đơn thuần là một vụ án mạng, mà còn là mắt xích quan trọng trong âm mưu lớn hơn của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên".

Hồng giữ ánh mắt chằm chằm vào Vốn, cảm giác có điều gì đó rất không bình thường trong lời nói của anh. Hồng và Vốn đã làm việc cùng nhau nhiều năm, từng trải qua vô số vụ án phức tạp. Cô hiểu rõ phong cách làm việc của anh: cẩn thận, kín kẽ, luôn giữ vẻ điềm tĩnh không nao núng. Nhưng hôm nay, khi nhắc đến người phụ nữ này, Hồng nhận ra điều gì đó khác thường ở Vốn - một sự mơ hồ, như thể anh đang che giấu điều gì. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh có biểu hiện lạ đến vậy. Cô nhớ lại buổi thẩm vấn trước - Vốn là người duy nhất trực

tiếp làm việc với người phụ nữ này và khi kết thúc, anh đã báo cáo rằng bà ta chẳng cung cấp được thông tin nào giá trị, chỉ hoảng loạn và nói năng lộn xộn. Nhưng bây giờ, cách Vốn phân tích tình huống, đưa ra giả thiết với vẻ điềm tĩnh lạ lùng, khiến Hồng không khỏi hoài nghi. Có điều gì đó mà Vốn đang che giấu, hoặc có lẽ, là một phần của sự thật mà anh chưa chịu nói ra. An và Lan nhìn nhau, dường như cũng cảm nhận được sự mơ hồ trong lời nói của Vốn.

An dường như cảm nhận được sự căng thẳng trong không khí, anh khẽ gật đầu và nói:

- Dù thế nào, chúng ta cũng phải kiểm tra lại mọi thứ thật kỹ. Có thể có những chi tiết nhỏ mà chúng ta đã bỏ qua. Đây không chỉ là một vụ án đơn thuần. Đằng sau mỗi cái chết đều có một mắt xích và nếu không nắm bắt kịp thời, chúng ta sẽ để mất toàn bộ manh mối.

Cả đội gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng mỗi người đều mang một tâm trạng riêng. Vốn vẫn giữ vẻ thản nhiên, nhưng đôi mắt anh không giấu được một tia sắc lạnh lướt qua Hồng. Không ai nói thêm lời nào, nhưng ánh mắt của Hồng hướng vào Vốn như muốn thăm dò, đặt câu hỏi không lời. Trong khi đó, Vốn lại nở một nụ cười mờ nhạt, như thể không bận tâm đến

sự nghi ngờ đang dấy lên xung quanh mình. Cả đội bắt đầu lục soát căn nhà một cách kỹ lưỡng. Từng góc khuất, từng ngăn tủ, từng kệ sách đều được kiểm tra cẩn thận. Bầu không khí trong căn nhà nặng nề và căng thẳng, cảm giác bất an bao trùm. Minh kiểm tra phòng khách, gõ nhẹ lên các bức tường gỗ. Nam tiếp tục tìm kiếm trong phòng bếp, tay anh nhẹ nhàng rà soát từng ngăn kéo và kệ bếp. Cả đội bắt đầu công việc của mình một cách thận trọng, từng bước tiến hành lục soát căn nhà với sự tỉ mỉ và cẩn trọng như thể họ đang tìm kiếm từng mảnh ghép còn thiếu của một bức tranh bí ẩn. Sự căng thẳng và nghiêm trọng của vụ án khiến họ không dám lơ là dù chỉ một giây. Không khí trong căn nhà dường như càng trở nên nặng nề hơn, từng tiếng động nhỏ cũng đủ khiến mọi người cảnh giác.

Minh đứng ở phòng khách, mắt anh tập trung vào từng chi tiết trên bức tường gỗ. Tay anh nhẹ nhàng gõ lên từng phần tường, cố gắng lắng nghe bất kỳ âm thanh nào khác thường có thể tiết lộ một ngăn bí mật hay hốc tường giấu kín. Những ngón tay của Minh di chuyển dọc theo những khe nứt và vết xước, đôi khi anh dừng lại, đặt tai gần bức tường để nghe ngóng, như thể đang cố giải mã những bí mật mà nó ẩn chứa.

Nam thì cẩn thận mở từng ngăn kéo trong bếp, ánh mắt lướt nhanh qua từng vật dụng. Anh dùng đầu bút chì gạt nhẹ những mảnh vụn bám trên kệ, tìm kiếm manh mối. Những lọ gia vị, hộp đựng thức ăn cũ kỹ được anh kiểm tra từng cái một. Tay Nam khẽ chạm vào các góc khuất, nơi mà bụi bặm đã tích tụ từ lâu, mong rằng sẽ tìm thấy bất kỳ điều gì bị bỏ quên hoặc cố tình giấu kín. Anh phát hiện một mẩu giấy gấp gọn nằm sâu bên trong một ngăn kéo, khiến Nam phải với tay vào để kéo nó ra, ánh mắt sáng lên khi nhìn thấy các dòng chữ nguệch ngoạc ghi chú bằng bút chì.

Trong khi đó, An và Lan bước vào phòng ngủ - căn phòng dường như đã không có ai đặt chân đến trong nhiều năm. Bước chân của họ chậm rãi, cẩn trọng. Lan đưa mắt quét qua từng ngóc ngách, gương mặt cô thể hiện sự tập trung cao độ. Cô cúi xuống kiểm tra dưới gầm giường và ngay lập tức phát hiện một khoảng trống hẹp với chiếc hộp gỗ nhỏ ẩn trong bóng tối. Tay cô khẽ đẩy lớp bụi dày sang một bên, như đang vén một tấm màn che phủ thời gian, rồi kéo chiếc hộp ra.

An đứng bên cạnh, mắt anh không rời khỏi hành động của Lan, sẵn sàng hỗ trợ bất cứ lúc nào. Anh quan sát chiếc hộp với vẻ cảnh giác, cẩn trọng như thể

sợ rằng nó có thể chứa đựng điều gì nguy hiểm. Khi Lan mở nắp hộp, An cúi xuống, chăm chú nhìn vào cuốn sổ cũ kỹ nằm lặng lẽ bên trong.

Lan chậm rãi lật mở từng trang của cuốn sổ, những trang giấy vàng úa dường như muốn vỡ vụn dưới ngón tay của cô. Cô và An đều ngạc nhiên khi thấy các dòng chữ loằng ngoằng bằng mực đen hiện ra, xen lẫn với những ký hiệu tượng hình kỳ lạ. An lặng lẽ cúi xuống, lấy điện thoại ra chụp lại từng trang, cố gắng lưu giữ mọi chi tiết trong trường hợp cuốn sổ quá cũ kỹ này không thể giữ được lâu. Các trang giấy chứa đầy những ký hiệu kỳ lạ, hình vẽ và cả những dòng chữ nguệch ngoạc miêu tả các nghi lễ. Nhưng điều khiến cả An và Lan chú ý nhất là một trang giấy bị đánh dấu đặc biệt, với một danh sách các từ viết tay: *"Kiêu Ngạo, Đố Kỵ, Phẫn Nộ, Lười Biếng, Tham Lam, Dục Vọng , Phàm Ăn"*.

An nheo mắt, suy nghĩ thoáng lướt qua đầu anh:

Đó có thể là... thất hình đại tội? Đây có thể là biệt danh của những kẻ trong tổ chức hoặc là danh sách 07 tội lỗi không thể tha thứ mà các nạn nhân sẽ bị trừng phạt...

Lan hơi rùng mình, ngẩng đầu nhìn An:

- Ý ông là... mỗi nạn nhân đại diện cho một trong bảy tội lỗi mà công giáo có đề cập đến?

An gật đầu và lúc này, những ký ức về các vụ án trước đó ùa về. Ngay khi đến Tây Nguyên, đội của anh đã dành nhiều ngày để nghiên cứu kỹ lưỡng hai hồ sơ mà Vốn và Hồng cung cấp. Tất cả đều bị sát hại theo cách vô cùng dã man. Cả ba nạn nhân đều bị lột trần và trên cơ thể của họ, những dấu hiệu bất thường dường như không chỉ là vết thương thông thường.

Nạn nhân đầu tiên, ông ta là một doanh nhân giàu có, tham lam đến mức bóc lột công nhân của mình đến tận xương tủy. Người ta đồn rằng ông ta có cả một kho tiền bất hợp pháp nhờ vào việc chèn ép người lao động và thâu tóm các doanh nghiệp nhỏ bằng những thủ đoạn tàn nhẫn. Xác của y được phát hiện tại văn phòng của ông ta, nằm trong một khu nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô thành phố. Khi đội điều tra đến hiện trường, họ đã phải nén cơn buồn nôn khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Cơ thể của ông ta bị lột trần hoàn toàn, nằm ngửa trên một chiếc bàn gỗ cũ kỹ giữa căn phòng rộng lớn nhưng trống trải. Không dừng lại ở đó, khi đội điều tra mở miệng nạn nhân, họ kinh hoàng phát hiện miệng của ông ta bị nhét đầy những tờ tiền có mệnh giá cao, nhàu nhĩ và thấm đẫm máu. Theo như tài liệu mà Vốn cho tôi xem thì, trước đó, nạn nhân đã cung cấp một lượng lớn tài chính để hỗ trợ các

hoạt động của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên". Hắn ta đã sử dụng các công ty bình phong của mình để chuyển tiền, đồng thời giúp giáo phái rửa tiền thông qua việc đầu tư vào các dự án bất động sản và doanh nghiệp giả mạo. Đổi lại, hắn sẽ được sự bảo vệ từ tổ chức và những đặc quyền khi làm ăn trong vùng đất do tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" kiểm soát.

Nạn nhân thứ hai, không chỉ là một luật sư nổi tiếng mà còn có một mối liên hệ mật thiết với tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" và giáo phái cổ xưa của già làng Y Man. Hắn đã từng là luật sư bào chữa cho nhiều thành viên quan trọng của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" khi họ gặp rắc rối với pháp luật. Hắn đã sử dụng kiến thức và quyền lực của mình để giúp những kẻ này thoát khỏi sự truy tố của chính quyền, che đậy những tội ác của họ và bảo vệ các hoạt động ngầm của giáo phái. Nhiều người đánh giá hắn là kẻ kiêu ngạo, hợm hĩnh và hay khoe khoang. Có vẻ như hắn rất hãnh diện với những chiến công của mình, khoe khoang khắp mọi nơi nên trên các nền tảng mạng xã hội... Điều này có thể là nguyên nhân dẫn đến cái chết của hắn. Thi thể của hắn bị lột trần, cơ thể nằm co quắp trên sàn nhà kho lạnh lẽo, xung quanh là vũng máu đã khô lại. Đôi mắt hắn mở

to, nhưng vô hồn, không còn chút sinh khí nào. Gương mặt hắn vẫn giữ nguyên vẻ kinh hoàng cuối cùng trước khi chết, như thể đã chứng kiến thứ gì đó khủng khiếp trước khi bị sát hại. Các phần cơ thể của hắn đã bị đám chó hoang trong khu vực cắn xé, để lại những vết răng nham nhở trên tay, chân và đặc biệt là vùng bụng, nơi bị cắn nát. Những miếng thịt bị xé ra, để lộ cả xương trắng xóa, máu đen khô lại trên các mảnh da còn sót lại, tạo nên một cảnh tượng ghê rợn...

Nạn nhân thứ ba là Y Blêng, chồng của người phụ nữ vừa bị sát hại - H'Hen Bia. Y Blêng là một người đàn ông khỏe mạnh, từng làm việc ở công trường xây dựng. Ông được biết đến là một người trầm tính, ít nói nhưng lại nổi tiếng với việc đam mê rượu chè và cờ bạc. Thói nghiện ngập của ông đã khiến cuộc sống gia đình trở nên khó khăn, nhưng dường như đó không phải lý do duy nhất khiến ông trở thành mục tiêu của giáo hội. Thi thể Y Blêng được tìm thấy ven bờ sông như chúng ta đã chứng kiến... Trong một số cuộc điều tra trước đây của cảnh sát thì Y Blêng đã từng bị nghi ngờ có liên quan đến các vụ vận chuyển vũ khí lậu, nhưng mỗi lần bị bắt, ông ta đều thoát khỏi nhờ sự can thiệp của các luật sư bào chữa thuộc tổ chức. Điều này càng khiến mối liên hệ giữa Y Blêng và tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên" trở nên rõ ràng hơn.

Nạn nhân thứ tư, H'Hen Bia, vợ của Y Blêng, cũng không phải là người xa lạ với giáo phái. Bà đã từng tham gia vào một vài nghi lễ với tư cách là người cung cấp thông tin và hỗ trợ cho các hoạt động ngầm của giáo phái. Chính bà là người đã giúp chồng mình thiết lập các mối liên hệ với các thành viên của tổ chức, đồng thời hỗ trợ ông trong việc vận chuyển hàng hóa. Việc Y Blêng bị giết có thể là một hình thức trừng phạt vì ông đã bắt đầu nghi ngờ và có ý định rời bỏ giáo phái, trở thành một mối đe dọa cho những bí mật mà chúng đang bảo vệ. Có thể nói, hành động của vợ chồng Y Blêng và H'Hen Bia đã khiến cho tổ chức phẫn nộ nên họ mới có kết cục như ngày hôm nay...

Lan cau mày, ánh mắt trĩu nặng suy tư khi từng dữ kiện dần xâu chuỗi lại. Cô nhìn An, giọng trầm xuống:

- Nếu đúng như suy luận, những cái chết này được tổ chức tái hiện để trừng phạt theo Thất Hình Đại Tội - một trong những tín ngưỡng mà chúng đã truyền bá cho người dân Tây Nguyên...

An gật đầu, ánh nhìn sắc bén hướng về cuốn sổ cũ nát trên bàn:

- Điều này không chỉ nhằm củng cố danh thế của tổ chức mà còn gieo rắc nỗi sợ hãi, khiến người dân ở đây tin rằng nếu không tuân theo giáo lý của chúng,

họ sẽ phải chịu sự trừng phạt khủng khiếp như các nạn nhân...

***

[18:30, Thứ Bảy ngày 22 tháng 6 năm...]

Trên đường quay lại trụ sở ở Đắk Lắk, bầu không khí trong xe trở nên nặng nề. Không ai nói một lời, chỉ có tiếng động cơ xe rì rì hòa vào sự tĩnh lặng. Cảnh vật bên ngoài dần chuyển sang bóng tối và ánh sáng mờ ảo từ những ngọn đèn đường hắt lên mặt đường. Hồng ngồi im lặng ở ghế sau, đôi mắt chăm chú dán vào cuốn sổ tay, nơi cô ghi chép lại từng chi tiết từ hiện trường. Những trang giấy đầy chữ nhưng tâm trí cô lại không thể tập trung hoàn toàn. Cảm giác mơ hồ về những sự kiện gần đây cứ quẩn quanh trong đầu. Minh thỉnh thoảng liếc qua gương chiếu hậu, ánh mắt anh không rời khỏi đường, nhưng dường như cũng đang tìm kiếm sự đồng thuận trong ánh mắt của An. Mặc dù họ đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng từng bước đi lại giống như mỗi bước đi của người dẫn đầu trong một cuộc chiến chưa kết thúc.

Khi chiếc xe dừng lại tại trụ sở, không khí trong xe đột ngột thay đổi. Cảm giác yên tĩnh của bóng tối dường như được nâng lên, nhưng lại bao trùm một nỗi lo lắng không thể lý giải. Mọi người trong xe đều

thở phào nhẹ nhõm khi về đến nơi, nhưng không ai dám thả lỏng hoàn toàn. Họ đều biết rằng mối nguy hiểm vẫn còn đó, chỉ là chưa thấy rõ hình thù của nó.

Vốn bước ra khỏi xe đầu tiên, vươn vai và ho một cách nhẹ nhàng. Sau đó, anh quay lại nhìn mọi người, ánh mắt sáng lên một chút nhưng vẫn giữ vẻ lặng lẽ như thường lệ.

- Tôi xin phép về sớm, có một vài việc cần giải quyết. Chúc các bạn nghỉ ngơi tốt.

Giọng anh vẫn bình thản như thường, không chút chần chừ hay bối rối. Hồng liếc nhìn Vốn, có điều gì đó trong hành động của anh làm cô cảm thấy không ổn. Trong những ngày qua, Vốn luôn giữ cho mình một vẻ ngoài điềm tĩnh, nhưng hôm nay có vẻ như anh ta hơi khác. Không có lý do cụ thể, nhưng sự nghi ngờ trong cô lại dấy lên mạnh mẽ.

Minh không nhận thấy sự bất thường, chỉ đơn giản là lời chào tạm biệt:

- Anh Vốn, nếu cần giúp đỡ gì, cứ gọi nhé!

Vốn mỉm cười, rồi vẫy tay chào họ một cách hờ hững. Anh quay người và bước vào màn đêm, bóng dáng của anh dần khuất sau cánh cửa sắt của trụ sở.

Hồng đứng đó, đôi mắt không rời bóng dáng Vốn cho đến khi anh khuất hẳn trong màn đêm. Tâm

trí cô xáo trộn, dù lý trí không ngừng nhắc nhở cô không nên lo lắng quá mức, nhưng cảm giác bất an trong lòng cứ dâng lên như cơn sóng dữ. Mỗi bước đi của Vốn, từ lúc anh quay đi cho đến khi biến mất sau cánh cửa, đều như một dấu hiệu, một cảnh báo không lời. Hồng có thể cảm nhận rõ rằng có điều gì đó không ổn, một sự mờ ám mà anh ta đang cố che giấu. Có phải là bí mật anh ta không muốn đội biết? Cô không thể để sự nghi ngờ này tiếp tục bám víu trong lòng.

Chỉ trong một khoảnh khắc bất chợt, một quyết định mạnh mẽ nảy ra trong đầu Hồng. Cô hít một hơi dài, cố gắng bình tĩnh, rồi quyết định hành động. Không cần thêm suy nghĩ, cô vội vã ra khỏi trụ sở, bước chân gấp gáp theo hướng mà Vốn vừa đi. Cảm giác mơ hồ bao trùm, nhưng sự tò mò và lo lắng chiếm ưu thế. Cô phải biết rõ điều gì đang diễn ra.

Bóng tối trở nên dày đặc hơn khi Hồng rảo bước vào con hẻm nhỏ, vắng lặng. Ánh sáng yếu ớt từ những chiếc đèn đường chỉ vừa đủ để cô nhìn thấy bóng dáng Vốn lẩn khuất phía trước. Cô thận trọng, di chuyển nhẹ nhàng, cố gắng không để bị phát hiện. Bước chân cô đều đặn nhưng trong lòng lại rối bời, tim đập mạnh, mỗi tiếng động nhỏ khiến cô phải nín thở. Vốn đã đi vào sâu hơn trong hẻm và Hồng bám

theo, đôi mắt luôn hướng về phía trước, để không bỏ lỡ dấu vết nào.

Hồng bắt đầu nhận thấy một chiếc xe hơi đậu ở góc khuất, gần một tòa nhà cũ kỹ, bỏ hoang. Ánh sáng từ chiếc đèn đường yếu ớt chiếu lên, dường như làm nổi bật những bóng người lẩn khuất trong bóng tối, tạo nên một không gian đầy u ám. Vốn đứng im lặng, gần một người đàn ông mà cô không thể nhìn rõ mặt, bị bóng tối che khuất hoàn toàn. Tuy nhiên, cảm giác căng thẳng trong không khí khiến cô càng nghi ngờ hơn. Chắc chắn đây là một cuộc gặp gỡ bí mật.

Cô dừng lại, hít thở thật nhẹ nhàng và cố gắng tiếp cận gần hơn, giữ khoảng cách an toàn để không bị phát hiện. Nhưng đúng vào lúc cô cúi người xuống để ẩn mình, một tiếng động nhẹ từ phía sau khiến cô giật mình. Tim cô thắt lại, một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng. Trước khi cô kịp phản ứng, một chiếc khăn có mùi hắc nồng đã bịt chặt lên mặt cô.

Cảm giác choáng váng ập đến ngay lập tức. Mọi thứ xung quanh dường như xoay vòng, mờ nhạt dần. Hồng muốn hét lên, muốn giãy giụa, nhưng cơ thể như bị tê liệt, từng cơ bắp không thể phản kháng. Cô cảm nhận được sự yếu ớt đang lan tỏa, hơi thở dần trở nên nặng nề hơn. Dù cố gắng tập trung, cô chỉ nghe thấy những bước chân vội vã phía trước và giọng nói

khe khẽ của người lạ, nhưng tất cả dường như trở nên xa vời. Ánh sáng, âm thanh và suy nghĩ của cô đều chìm trong bóng tối. Trước khi cô kịp giữ lại sự tỉnh táo, mọi thứ mờ dần và cô ngất đi trong bóng đêm lạnh lẽo...

***

[22:25, Thứ Bảy ngày 22 tháng 6 năm ...]

Sau một ngày dài bận rộn, An đứng ở ban công trụ sở, nhìn về khoảng không vô tận của thành phố đang chìm trong bóng đêm. Ánh đèn đường mờ ảo phản chiếu lên gương mặt anh, tạo nên vẻ trầm tư, mệt mỏi. Gió đêm thổi nhẹ, mang theo cái lạnh se sắt của vùng cao nguyên khiến An kéo chặt chiếc áo khoác. Anh rút ra một điếu thuốc, châm lửa và hít một hơi sâu, khói thuốc từ từ lan tỏa, quẩn quanh trong không gian tĩnh lặng.

An đưa tay lấy điện thoại từ trong túi, ngón tay dừng lại một chút trước khi bấm gọi. Màn hình hiện lên dòng chữ *"Mẹ yêu"* cùng một bức ảnh cũ của bà - một người phụ nữ với nụ cười hiền từ. Anh ngần ngừ, rồi cuối cùng cũng nhấn nút gọi.

Chuông điện thoại vang lên vài hồi trước khi giọng nói quen thuộc, ấm áp của mẹ anh vang lên ở đầu dây bên kia:

- Alo! An à con... Con chưa đi ngủ à...?

Nghe tiếng mẹ, trái tim An như bị siết chặt. Đã lâu rồi anh không gọi về chỉ để nói chuyện như thế này. Lồng ngực anh như nghẹn lại, có điều gì đó muốn bật ra nhưng lại mắc kẹt trong cổ họng.

- Con vừa mới hoàn thành xong nhiệm vụ... Chỉ là... con muốn nghe giọng mẹ một chút. Dạo này mẹ có đến chỗ cô Hiền để tập thể dục không?

Mẹ anh cười nhẹ qua điện thoại:

- Ồ, có chứ con. Mẹ vẫn đi tập đều đặn mà. Dạo này còn tham gia cả lớp yoga nữa đấy. Nhưng mà này, cô Hiền nói là con phải uống nhiều nước và nghỉ ngơi đầy đủ, đừng có thức khuya quá mà hại sức khỏe đấy.

An bật cười, cảm giác nhẹ nhõm hơn một chút:

- Mẹ lại nghe cô Hiền nói con suốt ngày thức khuya nữa à? Mẹ đừng lo, con vẫn ổn mà.

- Ừ, con nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Đừng có ăn uống qua loa quá, mà nhớ mang theo áo ấm. Mẹ xem dự báo thời tiết thấy Tây Nguyên ban đêm lạnh lắm đấy - bà dặn dò con thật dịu dàng nhưng vẫn không giấu nổi sự lo lắng.

An mỉm cười khi nghe mẹ nói, trong lòng thoáng hiện lên hình ảnh về những ngày tháng tuổi thơ vô lo vô nghĩ. Anh nhớ những lần chạy nhảy

tung tăng khắp con ngõ nhỏ, những buổi chiều mẹ dắt tay đưa anh đi dạo qua cánh đồng, hay những đêm hè cả nhà ngồi trước sân uống nước mía, cười nói vui vẻ. Những ký ức ấy như cơn gió nhẹ mơn man qua trái tim, khiến An cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Anh muốn kể với mẹ về tất cả những gì mình đã trải qua trong thời gian gần đây: về những vụ án kinh hoàng, về sự bất công, về những tội ác mà anh đang phải đối mặt mỗi ngày và cả nỗi sợ hãi, sự bất lực khi đối diện với những bóng tối không ngừng bủa vây. Nhưng rồi, An lại thôi. Những lời muốn nói cứ nghẹn lại nơi cổ họng. Anh biết rằng nếu mình bộc bạch hết, mẹ sẽ chỉ thêm lo lắng và đó là điều anh không muốn.

An mỉm cười, cố giữ giọng bình thường:

- Con biết mà, mẹ đừng lo. Con lớn rồi, biết tự chăm sóc bản thân mà!

Bà Lan Anh bật cười, giọng bà đầy yêu thương nhưng cũng ẩn chứa sự lo lắng:

- Lớn cái gì mà lớn, đối với mẹ, con vẫn là thằng bé con năm nào thôi...

Hai mẹ con tiếp tục rôm rả nói chuyện phiếm. Mẹ anh kể về khu vườn nhỏ sau nhà, nơi bà đang chăm

sóc những luống rau, chậu hoa mới trồng, rồi vui vẻ kể thêm về chú chó lười của gia đình.

- Con biết không? Hôm trước mẹ vừa mới trồng xong mấy bụi rau cải thì "ông hoàng" nhà mình nhảy phốc lên, nằm ườn ra giữa vườn, đè bẹp hết cả một luống! Mẹ la hét ầm ĩ mà nó chỉ nhìn mẹ một cái rồi tiếp tục ngủ ngon lành như chẳng có chuyện gì xảy ra!

An bật cười trước hình ảnh mẹ vừa vẽ ra:

- Con đã bảo mẹ rồi, nó mà được gọi là "ông hoàng" thì mẹ cứ chuẩn bị tinh thần mà hầu hạ nó thôi. Mà nó còn "phá hoại" gì nữa không?

- Phá thì thôi rồi! Con có biết không, hôm qua mẹ định làm món bánh khoai chiên. Mẹ để đĩa khoai cắt sẵn trên bàn bếp, quay lưng lại một lát thôi, quay ra thì thấy nó đang đứng trên ghế, gác hai chân lên bàn, miệng ngoạm một miếng khoai. Mẹ hét lên, nó giật mình rơi luôn miếng khoai xuống đất rồi... lết về giường nằm, trông không khác gì một tên trộm bị bắt tại trận!

An cười đến chảy nước mắt:

- Ôi trời, con nói rồi mà, mẹ chiều nó quá nên nó coi nhà như cái nhà hàng luôn rồi!

- Chưa hết đâu... Hôm qua cô Thanh hàng xóm sang nhà chơi, cầm theo bịch đậu phộng rang mới làm, định biếu mẹ một ít. Thế mà con chó của mình

chớp lấy cơ hội, nhảy phốc lên cắn một phát vào bịch đậu phộng, đổ hết ra sàn! Cô Thanh vừa tức vừa buồn cười, còn bảo: *"Thôi chị ơi, chị đừng lo, em về rang lại, để lần sau mang qua biếu chị vậy!"*...

An không thể nhịn cười nữa:

- Mẹ ơi, có khi nào con chó nhà mình không phải là ông hoàng mà là ông trùm trong xóm không? Cứ phá hết nhà này đến nhà kia mà vẫn được mọi người cưng chiều thế!

Mẹ anh cười rộ lên, tiếng cười của bà thật trong trẻo và vui vẻ:

- Chắc là vậy rồi! Mẹ biết phải làm sao với nó đây, cũng chỉ vì mẹ thương nó quá. Con về nhà là lại phải đến lượt con "xử lý" nó giúp mẹ thôi... Với nó cũng nhớ "anh trai" của nó lắm...

Bỗng An chững lại một chút, trong lòng dâng lên một ký ức mơ hồ:

- À mẹ ơi, mẹ còn nhớ bài đồng dao mà hồi nhỏ bố hay hát cho con nghe trước khi đi ngủ không ạ?

Mẹ anh thoáng ngạc nhiên:

- Con nói bài đồng dao gì cơ?

An ngập ngừng một chút, như để tự sắp xếp lại dòng suy nghĩ:

- Mẹ không nhớ sao? Bài gì mà *"Một đồng, hai*

đồng, ba đồng chìm xuống nước...” ý mẹ. Con vừa vô tình nhớ lại chuyện hồi bé...

Mẹ anh im lặng một chút, rồi chậm rãi lên tiếng, giọng như đang lật giở lại những ký ức xa xôi:

- À, mẹ nhớ bài đó. Nhưng con có biết không, bài hát ấy không phải do bố tự nghĩ ra đâu. Đó là lần bố và mẹ cùng vào rừng Kon Plông, bố nghe người dân địa phương hát mà thích quá nên cứ lẩm nhẩm suốt cả chuyến đi.

An lặng người đi khi nghe giọng mẹ vang lên qua điện thoại, trầm ngâm và như lẫn chút bồi hồi.

An sững lại trước cái tên ấy. “Rừng Kon Plông”... Một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng, nhưng anh không thể gọi tên.

Giọng bà Lan Anh thoảng chút hoài niệm:

- Hồi đó, bố con thích nơi ấy lắm. Ông nói rừng Kon Plông có một vẻ yên bình mà không nơi nào khác có được. Có một lần, ông dẫn con đến đó, con không nhớ sao? Bố chỉ cho con một nơi - một bãi đất nhỏ giữa rừng, nơi ông bảo rằng cỏ sẽ luôn mọc xanh, dù mưa có lớn đến đâu và mưa ở đó thì không bao giờ tạnh. Ông ấy bảo rằng đó là nơi ông có thể ngồi hàng giờ chỉ để nghe tiếng mưa rơi và nhìn cỏ mọc lên từ đất.

An khẽ nhíu mày, ký ức mờ nhạt dần hiện lên:

- Con nhớ mang máng... khi đó bố còn kể rằng nếu con nhắm mắt lại và lắng nghe thật kỹ, con có thể nghe thấy tiếng cỏ mọc, đúng không mẹ?

Mẹ anh bật cười nhẹ, tiếng cười đầy ấm áp:

- Đúng rồi. Con còn nói rằng tiếng cỏ mọc nghe giống như tiếng gió, mà bố thì cứ cười mãi bảo rằng con có trí tưởng tượng phong phú. Nhưng, An này, bố không chỉ dẫn con đến đó để nghe cỏ mọc đâu. Bố con là người sâu sắc, ông ấy luôn muốn gửi gắm điều gì đó qua những câu chuyện của mình. Bài đồng dao mà ông ấy thích hát, mẹ nghĩ rằng nó cũng là một phần trong những điều ông muốn con ghi nhớ.

An lặp lại lời bài đồng dao, như đang cố tìm ý nghĩa trong từng câu chữ:

Một đồng, hai đồng, ba đồng chìm xuống nước,
Một lời hứa chẳng biết sẽ thành lời.
Cỏ xanh mọc lên nơi cũ,
Mưa rơi giữa rừng sâu, ai đợi ai...

An bật cười khoái chí, tiếng cười bất ngờ khiến mẹ anh ngạc nhiên. Anh reo lên, giọng đầy hào hứng như vừa tìm ra lời giải cho một câu đố hóc búa:

- A! Con hiểu rồi! Cảm ơn mẹ!

Mẹ anh ngừng lại một chút, bối rối hỏi:

- Con hiểu gì mà vui thế? Tự dưng cười làm mẹ giật cả mình!

An cố nén tiếng cười nhưng vẫn lộ rõ sự phấn khích.

- Không có gì đâu mẹ, chỉ là... con vừa nhớ ra một chuyện quan trọng thôi.

Bà vẫn chưa hết nghi ngờ, liền hắng giọng:

- Thật không đấy? Hay lại giấu mẹ cái gì nữa?

An cười trấn an:

- Thật mà, mẹ đừng lo. Con cảm ơn mẹ nhiều lắm. Mà mẹ ơi, mẹ đừng thức khuya nữa. Mẹ đi ngủ sớm đi nhé... Thức khuya không tốt cho sức khỏe của mẹ đâu! Con còn phải hoàn thành một số việc nữa...

- Ừ, con cũng vậy nhé, đừng làm việc quá sức đấy... Giờ mẹ thay bỉm cho "ông hoàng" rồi cũng đi ngủ đây. Mẹ yêu con!

An đáp lại, giọng nhẹ nhàng:

- Con cũng yêu mẹ. Chúc mẹ ngủ ngon nhé!

Cuộc gọi kết thúc, An đứng lặng yên thêm một lúc, một nụ cười nhẹ thoáng qua khuôn mặt. Hơi ấm từ những lời nói của mẹ vẫn còn đọng lại trong không gian, khiến anh cảm thấy thêm quyết tâm. Ánh mắt anh hướng lên bầu trời đêm, nơi những ngôi sao thưa thớt nhấp nháy, như những ký hiệu bí mật chờ được giải mã.

Tâm trí anh không ngừng quay cuồng với những suy nghĩ. Lời giải cho bài đồng dao đã rõ ràng hơn và anh tin rằng mình đang đi đúng hướng. Nhưng một câu hỏi vẫn cứ lởn vởn trong đầu anh, không thể bỏ qua: Người đàn ông đó, kẻ bí ẩn đã hát lại bài đồng dao ấy, hắn là ai? Làm sao hắn biết được bài hát mà bố anh từng yêu thích đến vậy? Liệu đây là trùng hợp hay là một dấu vết được cố ý để lại?

An nheo mắt, cảm giác nghi ngờ len lỏi qua sự phấn khích. Anh lẩm bẩm, như thể khẳng định với chính mình:

- Không thể chỉ là ngẫu nhiên... Mình sẽ tìm ra sự thật.

Hơi lạnh của màn đêm Tây Nguyên phả vào da thịt, nhưng không thể làm dịu đi ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng anh. An hít một hơi thật sâu, cảm giác không khí trong lành hòa quyện với sự tỉnh táo đang dần lan tỏa. Anh cúi xuống nhặt lấy tàn thuốc từ tay, ngắm nhìn nó trước khi dập tắt hẳn.

"Đợi đấy," anh thầm thì. Anh biết mình đã nắm được chìa khóa và con đường phía trước, dù đầy rẫy thử thách, đang dần hiện ra rõ nét hơn.

Bỗng nhiên, tiếng cửa ban công khẽ mở, An quay lại và nhìn thấy Lan đang bước đến, tay cầm hai cốc

trà gừng ấm nóng. Cô mỉm cười dịu dàng, một ánh mắt ấm áp mà An chưa từng thấy trước đây.

An thoáng mỉm cười, nhận lấy ly trà từ tay Lan. Mùi thơm ấm nồng của gừng lan tỏa, như xua tan đi phần nào cái lạnh của núi rừng Tây Nguyên. Cả hai đứng tựa vào lan can ban công, im lặng ngắm nhìn màn đêm trải dài phía trước. Gió từ rừng xa thổi qua, mang theo tiếng xào xạc của những tán cây, hòa cùng ánh trăng mờ ảo chiếu lên mặt đất.

Lan khẽ nói, ánh mắt hướng xa xăm:

- Mấy ngày nay thật sự áp lực. Những vụ việc này... đôi khi mình tự hỏi liệu có thể làm được gì không, hay tất cả chỉ là cố gắng vô ích.

An quay sang nhìn Lan, nhận thấy ánh mắt cô thoáng chút mệt mỏi nhưng vẫn sáng lên một niềm kiên định. Anh hiểu rõ cảm giác ấy, bởi chính anh cũng đang mang trên vai những áp lực tương tự.

- Lan này. Chúng ta không thể thay đổi tất cả, nhưng từng bước một, từng việc nhỏ thôi, cũng có thể tạo ra sự khác biệt. Đừng nghĩ cậu đang một mình chiến đấu, tớ luôn ở đây.

An nhìn sang Lan, cảm nhận được sự mệt mỏi và lo lắng trong giọng nói của cô. Anh nhận ra rằng không chỉ có mình anh cảm thấy áp lực, mà Lan cũng đang phải gánh chịu những nỗi lo lắng tương tự. Lan nhìn

An, ánh mắt cô lóe lên sự thấu hiểu và đồng cảm. Khoảnh khắc đó, dường như mọi khoảng cách giữa họ tan biến. Cả hai đều nhận ra rằng mình đã tìm thấy một người hiểu được cảm xúc và nỗi niềm của mình, giữa cuộc sống đầy bấp bênh và hiểm nguy này. Một cách nhẹ nhàng, Lan đặt tay lên tay An, đôi mắt cô sáng lên với sự dịu dàng mà anh chưa từng thấy trước đây. Trái tim An dường như đập nhanh hơn. Anh cảm thấy một thứ cảm xúc khó tả dâng tràn trong lòng mình, một sự kết nối mà anh chưa từng nghĩ mình sẽ tìm thấy trong cuộc sống khắc nghiệt này. Không chần chừ, anh cúi xuống và khẽ hôn lên môi Lan, một nụ hôn đầy cảm xúc, nhẹ nhàng nhưng sâu lắng. Cô không hề đẩy anh ra, mà đáp lại bằng sự dịu dàng và chân thành. Họ cứ thế đứng đó, trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào dưới bầu trời đêm Tây Nguyên, cảm nhận rõ hơn sự ấm áp của nhau giữa cái lạnh của núi rừng. Không cần lời nói nào, cả hai đều hiểu rằng từ giây phút này, họ đã không còn đơn độc trong cuộc chiến với bóng tối và tình cảm vừa chớm nở này sẽ là nguồn sức mạnh giúp họ đối mặt với những thử thách phía trước.

Đêm đó, họ trở lại căn phòng của An, tiếp tục câu chuyện của mình, không còn là những đồng đội đang phải đối mặt với hiểm nguy, mà là hai con người đang tìm thấy sự bình yên trong vòng tay nhau. Và giữa

màn đêm tĩnh lặng, họ cùng nhau bước vào một hành trình mới - một hành trình không chỉ là sự đấu tranh với bóng tối, mà còn là hành trình khám phá trái tim và cảm xúc của chính mình.

***

[6:00, Chủ Nhật, ngày 23 tháng 6 năm...].

Sáng hôm sau, ánh nắng Tây Nguyên len lỏi qua những rặng cây, chiếu sáng cả khu trại. An thức dậy sớm hơn mọi người, cảm giác háo hức pha chút hồi hộp khiến anh không thể nằm yên. Hương cà phê đậm đà từ nhà bếp nhỏ lan tỏa khắp không gian, An ngồi bên bàn, tay cầm tách cà phê nóng, ánh mắt hướng về những dãy núi mờ xa.

Lan bước vào, tay vẫn còn cầm chiếc khăn lau mặt:

- Dậy sớm thế? Có chuyện gì hả?

An đặt cốc cà phê xuống, nở một nụ cười nhẹ:

- Mình muốn tranh thủ thời gian ngày hôm nay. Có một địa điểm tôi cần đến và mình nghĩ sẽ cần mọi người đi cùng.

Lan nhướn mày, tỏ vẻ tò mò:

- Lại là vụ gì đây, An? Đừng nói là một trong những "giác quan thứ sáu" mách bảo nhé?

An nhún vai, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn:

- Không phải giác quan gì đâu... Nhớ bài đồng dao mà An nhắc đến từ vụ của già làng Y Man không? An nghĩ đã tìm ra một đầu mối quan trọng.

Lan định nói gì đó thì Minh và Nam cũng bước vào. Cả hai trông vẫn còn vẻ lơ mơ vì bị đánh thức sớm hơn thường lệ.

Minh càu nhàu:

- Em lôi bọn tôi dậy sớm thế này chắc phải có lý do đấy, An?!

An gật đầu, chờ cả ba người ngồi xuống trước khi bắt đầu giải thích. Anh kể lại cuộc trò chuyện tối qua với mẹ, về bài đồng dao và câu chuyện bố anh từng nhắc về một nơi mà cỏ luôn xanh và mưa không bao giờ tạnh.

Giọng An trầm xuống, đôi mắt anh ánh lên sự chắc chắn:

- Em không biết tại sao người đàn ông đó lại biết bài đồng dao này, nhưng em tin rằng nơi ông ấy muốn tôi đến chính là chỗ bố từng kể. Em cần đến đó để tìm hiểu.

Nam nhíu mày, gõ nhẹ ngón tay lên bàn:

- Anh có chắc đây không phải là một cái bẫy không? Nếu người đó thực sự có ý xấu thì sao?

An thừa nhận:

- Anh đã nghĩ đến điều đó. Nhưng trực giác mách bảo rằng đây là một cơ hội không thể bỏ qua. Với lại, nếu có mọi người đi cùng, anh nghĩ mình sẽ an toàn hơn.

Minh thở dài, nhấp một ngụm cà phê trước khi trả lời:

- Thôi được, nếu em đã quyết vậy, cả nhóm sẽ đi cùng. Nhưng phải cẩn thận đấy. Đừng để lạc lối giữa rừng Tây Nguyên này, không phải ai cũng đủ may mắn để trở ra.

Minh và Nam nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

***

Họ khởi hành ngay sau bữa sáng, khi sương mai vẫn còn vương trên những ngọn cỏ ven đường. Chiếc xe Jeep cũ kỹ gầm lên, lăn bánh trên con đường đất đỏ quen thuộc của Tây Nguyên. Mặt đường mấp mô, mỗi lần bánh xe lăn qua là những đám bụi đỏ bay lên mù mịt, phủ lên cả tán lá rừng xanh thẳm hai bên. Những hàng cao su bạt ngàn trải dài đến tận chân trời, thân cây thẳng tắp như những người lính gác đang đứng canh giữ vùng đất này. Mùi nhựa cây thoảng trong không khí, hòa cùng hương đất và gió trời, tạo nên một thứ mùi đặc trưng không thể nhầm lẫn của Tây Nguyên.

An ngồi ghế lái, đôi tay giữ chắc vô lăng, ánh mắt dán chặt vào con đường trước mặt. Trong tay anh là tấm bản đồ cũ kỹ, với những dòng chữ viết tay đã phai mờ theo thời gian. Những ký hiệu nhỏ trên bản đồ chỉ ra nơi bố anh từng kể, một ngọn đồi thấp nằm sâu trong rừng, bao quanh bởi những tảng đá lớn và cỏ xanh mướt.

An dừng xe ở một ngã ba nhỏ. Trước mặt họ, con đường mòn dẫn vào rừng được bao phủ bởi những tán cây dày đặc.

- Đây rồi! Chúng ta phải để xe lại ở đây và đi bộ. Đường mòn dẫn vào rừng sâu, nhưng đó là cách duy nhất để đến nơi.

Nam nhảy khỏi xe, khoác ba lô lên vai, ánh mắt đầy háo hức:

- Lại là kiểu phiêu lưu ưa thích của em, anh An ạ. Anh An dẫn đường đi.

Lan nhìn xung quanh, ánh mắt hơi cảnh giác:

- An chắc chứ? Chỗ này trông hẻo lánh thật đấy. Mình không muốn lạc giữa rừng đâu.

An mỉm cười trấn an:

- Mình đã nghiên cứu kỹ rồi. Đi thôi, chúng ta sẽ ổn.

Họ bắt đầu hành trình đi bộ, con đường mòn nhỏ hẹp uốn lượn như một dải lụa dẫn sâu vào lòng

rừng. Những tán cây cổ thụ hai bên đường vươn cao, tỏa ra những chiếc lá lớn, che khuất cả bầu trời. Ánh nắng yếu ớt xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống mặt đất thành những vệt sáng mờ ảo, nhảy múa trên những hòn đá rêu phong. Tiếng chim hót vang lên từ xa, hòa cùng âm thanh của gió lùa qua tán cây, tạo nên một bản hòa ca của núi rừng.

Đường đi mỗi lúc một dốc hơn, những rễ cây lớn chằng chịt trên mặt đất như những con rắn khổng lồ nằm im lìm. Minh cười khẽ khi nhìn Lan phải bước thật cẩn thận qua một đoạn đường trơn trượt:

- Tây Nguyên chào đón cô đấy, Lan. Mấy hôm nữa chắc lại nhớ thành phố cho mà xem.

Lan "trừng mắt" nhìn Minh, nhưng khóe môi cô cũng khẽ nhếch lên:

- Cảm giác như đang tham gia một chuyến cắm trại ngoại khóa vậy.

Khoảng hơn một tiếng sau, con đường mở ra một khung cảnh hoàn toàn khác. Trước mặt họ là một bãi cỏ xanh mướt trải dài, bị bao bọc bởi những dãy đá lớn mọc lên từ lòng đất. Những tảng đá phủ đầy rêu phong, một vài cây dây leo bò quanh chúng, tạo nên một vẻ đẹp vừa hoang sơ, vừa huyền bí. Phía xa, một con suối nhỏ chảy róc rách, dòng nước trong vắt len lỏi qua những khe đá, phản chiếu ánh sáng mặt trời lấp lánh.

An dừng lại, đôi mắt ánh lên một cảm giác khó tả:

- Cỏ luôn xanh, mưa không bao giờ tạnh... Đây chính là nơi bố từng nhắc đến.

Lan tiến lên, đặt tay lên một tảng đá lớn, ánh mắt cô lướt qua khung cảnh trước mặt:

- Đẹp thật đấy. Thế này thì ai mà không yêu chứ.

Nam thở phào, đặt ba lô xuống bãi cỏ:

- Đẹp thì đẹp, nhưng mà hơi yên tĩnh quá. Không có gì lạ chứ, anh An?

An gật đầu, bước chậm rãi về phía dòng suối. Anh cúi xuống, nhặt một viên sỏi nhỏ từ dưới nước, cảm nhận sự mát lạnh từ dòng suối chảy qua tay:

- Không. Nhưng cảm giác... nơi này như đang giữ một bí mật nào đó.

Lan và Minh tiến lại gần An, ánh mắt cả ba người đều hướng về khoảng không phía trước. Gió thổi nhẹ, mang theo âm thanh lạ kỳ như tiếng thì thầm của rừng già.

Và rồi, từ phía xa, một giọng nói trầm ấm vang lên, phá tan sự tĩnh lặng:

- Tôi biết các cậu sẽ đến đây.

Tất cả quay lại, nhìn thấy một người đàn ông đứng dưới bóng một cây cổ thụ lớn. Ông ta khoác một chiếc áo gió màu xanh xám, khuôn mặt lộ vẻ điềm

tĩnh nhưng ánh mắt sắc lạnh, như nhìn thấu tâm can từng người.

Người đàn ông bước ra từ bóng cây cổ thụ, từng bước chân trầm ổn nhưng đầy uy lực. Ông ta cao gầy, khuôn mặt góc cạnh với làn da sạm nắng của một người từng trải qua nhiều năm sống giữa rừng núi. Chiếc áo gió màu xanh xám dường như đã cũ, nhưng cách ông ta mặc lại toát lên một vẻ nghiêm nghị lạ thường. Trong tay, ông cầm một chiếc cặp tài liệu cũ kỹ, dường như đã theo ông qua rất nhiều chặng đường dài.

An và cả đội sững sờ, không ai nói lời nào trong vài giây đầu. Chính An là người phá vỡ sự im lặng, giọng anh thoáng run:

- Ông là ai? Tại sao ông biết chúng tôi sẽ đến đây?

Người đàn ông đứng yên, ánh mắt ông lướt qua từng người trong nhóm, dừng lại lâu hơn một chút trên khuôn mặt của An. Rồi, ông khẽ nhếch môi, một nụ cười khó đoán hiện lên:

- Cậu trông giống ông ấy... Bố của cậu.

An như bị sét đánh ngang tai. Anh lùi lại một bước, đôi mắt mở lớn:

- Bố tôi? Ông biết bố tôi sao? Ông ấy... ông ấy đã mất từ lâu rồi.

Người đàn ông lắc đầu chậm rãi, ánh mắt vẫn giữ vẻ sắc lạnh nhưng lại pha chút trầm buồn. Ông ta đưa chiếc cặp tài liệu cho An, giọng nói trầm ấm và đều đặn:

- Bố cậu không chết. Ông ấy vẫn còn sống.

Lời nói của ông như một quả bom nổ tung trong tâm trí An. Anh đứng bất động, tay cầm lấy chiếc cặp nhưng dường như không đủ sức để mở ra. Lan đặt tay lên vai An, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

Giọng An lạc đi vì quá nhiều cảm xúc dồn nén:

- Ông nói gì? Làm sao ông biết điều đó? Nếu ông ấy còn sống, tại sao ông ấy lại để chúng tôi nghĩ rằng ông ấy đã chết?

Người đàn ông nhìn An, ánh mắt thoáng dịu lại:

- Tôi không thể cho cậu mọi câu trả lời. Có những chuyện chỉ có thời gian và chính ông ấy mới có quyền trả lời với cậu.

Ông ta dừng lại một chút, như thể đang cân nhắc từng lời rồi cất giọng đầy ẩn ý:

- Nhưng điều tôi có thể nói là... tất cả những gì ông ấy làm, đều là để bảo vệ cậu. Bảo vệ cả gia đình cậu, bảo vệ an ninh Tổ quốc và bình yên cuộc sống. Cậu chưa hiểu hết những gì ông ấy đã phải đối mặt, những thứ ông ấy đã đánh đổi. Và ngay lúc này... ông

ấy không thể lộ diện. Nhưng tôi - tôi thay ông ấy làm điều đó.

Ánh mắt người đàn ông sắc bén, nhưng ẩn sâu trong đó là một sự nặng nề mà An không thể lý giải.

An siết chặt chiếc cặp trong tay, cảm giác như tim mình bị bóp nghẹt:

- Tại sao giờ ông ấy không tự đến gặp tôi? Tại sao lại gửi ông đến đây?

Người đàn ông thở dài, vẻ mặt ông thoáng nét mệt mỏi:

- Ông ấy muốn gặp cậu. Nhưng thời điểm đó chưa đến. Ông ấy cần cậu sẵn sàng - cả về tinh thần lẫn khả năng. Trong chiếc cặp này, cậu sẽ tìm thấy những tài liệu quan trọng mà ông ấy muốn cậu biết. Những thứ này sẽ giúp cậu hiểu rõ hơn về công việc của ông ấy và cũng là cách để cậu chuẩn bị cho những gì sắp tới.

Lan chen vào, giọng cô đầy nghi ngờ:

- Vậy tại sao ông lại xuất hiện bây giờ? Ông là ai và làm việc cho ai?

Người đàn ông quay sang Lan, một cái nhìn sắc bén nhưng không kém phần lịch sự.

- Tôi là cộng sự của bố cậu ấy, nhiều năm trước. Từ trước đến nay, tôi luôn giữ liên lạc với ông ấy. Và

bây giờ, nhiệm vụ của tôi là đảm bảo cậu ấy nhận được những gì cần thiết để bước tiếp.

Nam, từ nãy giờ đứng im lặng, đột nhiên hỏi:

- Vậy ông nghĩ An có thể gặp bố mình sớm chứ? Hay tất cả chỉ là một trò chơi?

Người đàn ông không trả lời ngay. Ông ta nhìn thẳng vào mắt An, như để khắc sâu một niềm tin:

- Tôi tin chắc cậu sẽ sớm gặp được ông ấy. Nhưng thời điểm và cách thức, cậu phải tự tìm hiểu. Có những câu trả lời mà chỉ bố cậu mới có thể đưa ra và cậu cần đủ can đảm để đón nhận chúng.

Rồi ông ta quay lưng, bước chậm rãi về phía rừng cây. Trước khi khuất dạng, ông quay đầu lại, ánh mắt sắc lạnh:

- Chiếc cặp ấy không chỉ chứa câu trả lời. Nó còn là lời thách thức. Hãy cẩn thận, vì những gì cậu sắp đối mặt sẽ không dễ dàng.

An nhìn theo bóng ông ta khuất dần trong rừng. Không ai nói gì, tất cả đều chìm trong suy nghĩ của riêng mình. Chiếc cặp tài liệu trên tay An bỗng trở nên nặng trĩu hơn bao giờ hết, như thể nó mang theo cả trọng lượng của một quá khứ mà anh chưa từng biết đến và một tương lai đầy bất định đang chờ đợi phía trước.

Người đàn ông dừng bước khi ánh mắt của An vẫn đăm đăm dõi nhìn theo ông. Ông quay lại, ánh sáng xuyên qua tán lá rừng chiếu lên khuôn mặt cương nghị của ông, làm nổi bật những nếp nhăn phong trần của năm tháng.

- Còn một điều nữa, An...

Người đàn ông nói, giọng thấp nhưng rõ ràng như muốn khắc sâu từng từ vào tâm trí mọi người:

- Hồng... Cô ấy đang gặp nguy hiểm.

An giật mình, đôi mắt anh ánh lên sự lo lắng xen lẫn kinh ngạc:

- Hồng? Làm sao ông biết về cô ấy? Và tại sao cô ấy lại gặp nguy hiểm?

Người đàn ông nheo mắt, nét mặt nghiêm trọng hơn:

- Cậu không nghĩ rằng mọi chuyện chỉ xoay quanh cậu, phải không? Hồng đã "xâm phạm" vào "vùng lãnh thổ" mà tổ chức đang để mắt đến. Những tài liệu trong chiếc cặp này không chỉ là thông tin về bố cậu, mà còn bao gồm danh sách các giao dịch lớn nhỏ của tổ chức - tất cả những thứ mà họ không muốn bất kỳ ai phát hiện. Và Hồng, sự tò mò của cô ấy, không may, đã vô tình đẩy cô ấy vào nguy hiểm.

An siết chặt chiếc cặp tài liệu, cảm giác trái tim mình như bị thắt lại:

- Cô ấy... cô ấy có liên quan gì đến tất cả chuyện này? Tại sao tổ chức lại nhắm vào cô ấy?

Người đàn ông bước lại gần hơn, ánh mắt đầy vẻ khẩn trương:

- Cậu phải hiểu rằng, không phải ai cũng là mục tiêu ngay từ đầu. Nhưng một khi ai đó chạm vào điều mà tổ chức đang che giấu, họ sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để bịt miệng người đó. Cậu cần bảo vệ cô ấy, An. Nhưng đừng để sự bồng bột chi phối hành động. Hãy sử dụng những gì trong chiếc cặp này để hiểu rõ tình hình. Đây không phải là chuyện chỉ liên quan đến cảm xúc cá nhân của các cậu, mà là cả mạng sống của cô ấy và có thể là của chính cậu.

Lan cau mày, bước lên phía trước:

- Tại sao chúng tôi phải tin ông? Nếu tổ chức nguy hiểm như ông nói, tại sao ông vẫn còn sống để đưa những thông tin này cho chúng tôi?

Người đàn ông thở dài, lắc đầu:

- Tôi sống sót đến giờ này vì tôi biết cách chơi theo luật của chúng. Nhưng đã đến lúc những luật lệ đó phải bị phá vỡ. Tôi không còn nhiều thời gian và nhiệm vụ của tôi là đảm bảo rằng các cậu có được lợi thế trong cuộc chiến này. Dù tin hay không, sự thật vẫn nằm trong chiếc cặp đó.

Nam nhìn về phía An, ánh mắt nặng trĩu:

- Chúng ta không có nhiều lựa chọn, An. Nếu những gì ông ta nói là thật, thì không chỉ có Hồng mà rất nhiều người khác cũng đang trong nguy hiểm.

Người đàn ông gật đầu:

- Tôi sẽ chỉ nói điều này một lần: Cậu không có thời gian để chần chừ. Mọi động thái của cậu từ giờ trở đi đều sẽ bị theo dõi. Nhưng nếu cậu nhanh chóng hành động, cậu sẽ có cơ hội để bảo vệ những người mà cậu quan tâm - và để tìm ra sự thật.

Nói xong, ông quay người bước đi, lần này không ngoảnh lại. Tiếng lá khô lạo xạo dưới chân ông dần lẫn vào những âm thanh của rừng núi. Cả nhóm đứng lặng, không ai nói thêm lời nào.

An nhìn xuống chiếc cặp trong tay mình, cảm nhận được sức nặng không chỉ của vật chất mà còn của trách nhiệm và nguy hiểm đang chực chờ phía trước. Ánh mắt anh rực lên quyết tâm, đôi tay siết chặt quai cặp.

***

An mở cặp tài liệu, lấy ra một phong bì đen khác biệt so với những tập hồ sơ còn lại. Bên ngoài phong bì có dấu niêm phong đỏ với một ký hiệu lạ lẫm. Anh

mở nó một cách cẩn thận, trong đầu không ngừng dâng lên linh cảm bất an.

Bên trong là một tấm bản đồ gấp đôi và một xấp ảnh. Tấm bản đồ có đánh dấu một địa điểm cụ thể bằng mực đỏ, nằm sâu trong khu vực núi đá gần biên giới. Những tấm ảnh bên dưới khiến cả đội lặng người.

Hồng xuất hiện trong từng khung hình. Khuôn mặt cô sưng lên, có những vết bầm tím ở khóe miệng và tay. Dường như cô bị trói chặt vào một chiếc ghế gỗ, xung quanh là những bóng dáng mờ ảo, nhưng rõ ràng là thuộc về nhóm người giam giữ cô. Trong một bức ảnh, trên bức tường phía sau, có dòng chữ viết nguệch ngoạc bằng máu:

"Chọn: Cứu hoặc chết."

Lan che miệng, ánh mắt kinh hoàng:

- Họ không chỉ giam giữ Hồng... họ đang tra tấn cô ấy.

Nam giật lấy bức ảnh cuối cùng, nơi Hồng cúi đầu, đôi mắt nhắm nghiền, có vẻ như đã kiệt sức. Anh nghiến răng tức giận:

- Chúng ta phải cứu cô ấy ngay lập tức!

Minh lật tấm bản đồ ra, ngón tay chỉ vào điểm được đánh dấu:

- Đây là khu vực ít người qua lại, rất khó tiếp cận, nhưng nếu di chuyển nhanh, chúng ta có thể đến đó trước khi họ làm điều gì tồi tệ hơn.

An vẫn đứng yên, tay nắm chặt tấm ảnh đầu tiên. Anh cảm thấy máu trong người sôi lên, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh:

- Không thể mạo hiểm. Đây rõ ràng là cái bẫy. Họ muốn chúng ta lao đầu vào, không chuẩn bị gì mà cứu Hồng.

Lan quay sang An, ánh mắt quyết liệt:

- Vậy kế hoạch là gì? Chúng ta không thể để Hồng chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa!

An đặt tấm ảnh xuống bàn, hít một hơi sâu:

- Chúng ta cần sự hỗ trợ. Tôi sẽ báo ngay cho Vốn và các bên liên quan. Đây không chỉ là việc cá nhân của chúng ta. Những thông tin trong cặp tài liệu này liên quan đến tổ chức lớn hơn rất nhiều. Chúng ta cần họ để bao vây và giải cứu Hồng an toàn nhất.

Nam cắt ngang:

- Vốn có đủ lực lượng để giúp sao? Họ có thể đến kịp thời không?

- Phải tin vào họ. Đây là cơ hội duy nhất để phá tan tổ chức này và cứu Hồng. Tôi không thể làm gì nếu không có họ.

Khi An vừa dứt cuộc gọi, những người trong đội nhanh chóng bắt tay vào chuẩn bị. Minh kiểm tra lại bản đồ, Nam vũ trang kỹ càng, Lan và những người còn lại gấp rút rà soát thông tin một lần cuối. Không ai nói một lời nào, nhưng không khí trong phòng nặng nề hơn bao giờ hết.

Giữa lúc đó, An vô thức siết chặt chiếc phong bì đen trong tay. Một linh cảm lạ lùng thôi thúc anh kiểm tra lại lần nữa. Như thể có thứ gì đó quan trọng vẫn đang chờ anh khám phá.

Anh chậm rãi lật những tài liệu còn lại, mắt quét nhanh qua từng trang giấy. Nhưng rồi... ánh nhìn anh dừng lại khi phát hiện một tờ giấy gấp làm ba, khác hẳn với những thứ còn lại. Tờ giấy cũ kỹ, có dấu niêm phong bằng sáp đỏ ở mép, như thể đã được giữ gìn suốt một thời gian dài.

Bàn tay An khẽ run khi mở nó ra. Hàng chữ viết tay ngay ngắn, mạnh mẽ, nhưng đâu đó phảng phất sự vội vã và nặng nề.

"An,

Cuộc chiến này rồi sẽ đến hồi kết và bố tin rằng con sẽ là một phần quan trọng trong chiến thắng đó. Con đã đi xa hơn những gì bố từng nghĩ, đã mạnh mẽ hơn những gì bố từng hy vọng. Bố tự hào về con.

Chúng ta sớm sẽ gặp lại. Nhưng trước khi điều đó

xảy ra, hãy tiếp tục con đường của mình. Hãy trở thành một chiến sĩ Công an nhân dân tinh nhuệ, tuyệt đối trung thành với Tổ quốc, luôn giữ vững niềm tin vào Đảng, vào chính nghĩa, vào lý tưởng mà con đang theo đuổi. Không có thử thách nào là dễ dàng, nhưng bố biết con đủ bản lĩnh để vượt qua.

Hãy nhớ, con không đơn độc.

Bố."

An nắm chặt lá thư, những ngón tay siết chặt đến mức run lên. Tim anh đập dồn dập trong lồng ngực, từng nhịp như muốn vỡ tung. Những ký ức cũ ùa về như một cơn lũ dữ dội, cuốn anh trở lại những ngày tháng sống trong sự hoài nghi và mất mát.

Anh nhớ về những đêm dài mẹ anh - bà Lan Anh - lặng lẽ ngồi trước ban thờ, ánh mắt xa xăm trong làn khói nhang mờ ảo. Nhớ những lần anh tự hỏi vì sao bố lại biến mất, vì sao gia đình anh mãi chỉ là một mảnh ghép thiếu đi phần quan trọng nhất. Anh từng oán giận, từng căm phẫn, từng dằn vặt bản thân trong những cơn ác mộng không hồi kết.

Nhưng giờ đây, khi những dòng chữ viết tay của bố anh hiện hữu trước mắt, mọi thứ trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Ông chưa bao giờ rời đi. Ông luôn dõi theo anh, bảo vệ anh, chỉ là theo một cách mà anh chưa từng hiểu.

An cắn chặt răng, cố kìm lại cảm xúc đang dâng trào. Nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ tràn ra nơi khóe mi, không vì yếu đuối, mà vì sự thật quá đỗi nặng nề. Anh hít một hơi sâu, rồi chậm rãi gấp lá thư lại, cẩn thận nhét vào túi áo trong như một vật báu thiêng liêng.

Khi anh ngẩng đầu lên, ánh mắt anh đã khác. Không còn chút do dự nào, không còn mâu thuẫn hay hoài nghi. Chỉ có một quyết tâm sắc lạnh và ngọn lửa rực cháy trong lòng.

Đi thôi! Chúng ta có một người để cứu. Và một tổ chức để xóa sổ.

Chiếc xe Jeep rời khỏi căn nhà tạm, mang theo cả đội lao nhanh về phía địa điểm được đánh dấu trên bản đồ. Hành trình giải cứu Hồng vừa bắt đầu và cùng với nó, là cơ hội để chấm dứt cơn ác mộng kéo dài bấy lâu nay.

***

[Tại một căn cứ bí mật của tổ chức "Phong trào Thiêng Đàng Tây Nguyên"]

Căn phòng tối tăm, không khí u ám và ngột ngạt. Ánh sáng lờ mờ từ một chiếc đèn bàn nhỏ treo trên trần chiếu xuống, tạo ra những bóng đen loang lổ trên những bức tường phủ đầy vết nứt và bụi bặm. Không gian hẹp và trầm lắng, những tiếng động ngoài cửa

dường như càng thêm sắc nét khi chúng lọt qua những khe hở nhỏ của cánh cửa gỗ cũ. Mùi ẩm mốc hòa lẫn với không khí lạnh lẽo làm cho mỗi hơi thở trở nên khó khăn hơn. Phía sau là một cửa sổ nhỏ, đã bị che khuất bởi những mảnh vải cũ kỹ, khiến ánh sáng ban ngày không thể lọt vào.

Trong không gian này, Hồng cảm thấy như mình bị mắc kẹt trong một chiếc lồng tối, nơi không có lối thoát. Cô ngồi đó, trói buộc vào chiếc ghế gỗ mục nát, cơ thể đau nhức và mệt mỏi, nhưng những cảm giác đó không thể làm mờ đi sự hoang mang và phẫn nộ đang dâng lên trong lòng. Mọi thứ quanh cô đều tĩnh lặng đến mức nghe như một cơn ác mộng, sự tĩnh lặng này khiến từng hơi thở của cô như vang vọng trong không gian tĩnh mịch.

Dưới ánh sáng lờ mờ của căn phòng kho trống rỗng, Hồng nghiến chặt răng, tập trung hết sức vào sợi dây trói đang cọ xát vào cổ tay mình. Mùi ẩm mốc xộc lên nồng nặc, hòa cùng cảm giác đau nhức từ những vết bầm tím trên người cô. Không có ai khác trong phòng ngoài cô - đây là cơ hội duy nhất để thoát thân.

Cô di chuyển chậm rãi, khéo léo dùng đầu ngón tay kéo từng nút thắt. Đôi tay mỏi nhừ vì bị trói chặt quá lâu, nhưng Hồng vẫn kiên trì. Cô từng được

huấn luyện kỹ năng thoát hiểm trong tình huống nguy cấp và giờ đây, những gì cô học được đang được thử thách. Sợi dây trói bắt đầu lỏng ra từng chút một.

Ngay khoảnh khắc sắp tháo xong mở dây trói, cánh cửa gỗ cũ kỹ bất ngờ bật mở. Tiếng bản lề rít lên khô khốc, phá vỡ sự yên lặng ngột ngạt của căn phòng. Ánh sáng ngoài hành lang le lói chiếu vào, hắt lên bóng của ba người đàn ông đang tiến vào.

Trần Khải đi đầu, bước chậm rãi với vẻ mặt điềm tĩnh nhưng không giấu được sự kiêu ngạo. Đằng sau hắn là hai tên lính gác, ánh mắt sắc lạnh, tay lăm lăm vũ khí.

Dưới ánh đèn vàng vọt, khuôn mặt Trần Khải hiện lên với những đường nét cứng nhắc, lạnh lùng, hàng chân mày rậm nhíu lại, tạo thành một đường gấp rõ nét nơi ấn đường, thể hiện sự bực bội hắn đang cố che giấu. Chiếc mũi cao, sống mũi thẳng nhưng có chút thô, càng làm nổi bật vẻ cứng cỏi trên gương mặt. Đôi môi mỏng, khóe môi kéo xuống đầy vẻ cay nghiệt, nhưng khi nhếch lên lại tạo thành một nụ cười lạnh lẽo, khiến người đối diện không khỏi cảm thấy rợn người.

Mái tóc đen, cắt ngắn gọn gàng nhưng có vài lọn lòa xòa trên trán, càng làm tăng thêm vẻ phong trần.

Trên gò má trái có một vết sẹo dài, mờ nhạt nhưng vẫn đủ để nhận ra một dấu vết từ quá khứ đầy bạo lực.

Thân hình hắn cao lớn, bờ vai rộng, dáng người săn chắc như một kẻ đã quen thuộc với những trận chiến. Hắn khoanh tay trước ngực, bắp tay cuồn cuộn hiện rõ dưới lớp áo khoác tối màu, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua Hồng với vẻ soi mói đầy áp lực:

- Cô vẫn chưa từ bỏ à?...

Trần Khải cười nhạt, giọng điệu hắn mang đầy vẻ mỉa mai:

- Tôi đoán cô cũng ngoan cố như cái xã hội mà cô đang sống và cố bảo vệ vậy...

Hồng hít một hơi thật sâu, gạt bỏ cơn đau đang lan ra từ những vết thương trên cơ thể. Ánh mắt cô sáng lên, kiên định:

- Và ngươi nghĩ mình thì tốt đẹp hơn sao?

Cô cười khẩy, thái độ dứt khoát:

- Tôi thấy chẳng có gì cao cả trong việc bắt cóc và tra tấn người khác cả. Nếu anh thực sự muốn thay đổi, thì đây không phải là cách.

Trần Khải nheo mắt, bước chậm rãi về phía trước, giọng nói trầm xuống, mang theo sự nguy hiểm:

- Cô không hiểu được đâu. Xã hội này vốn dĩ bất công. Những kẻ mạnh luôn giẫm đạp lên

những kẻ yếu. Tôi chỉ đang cố gắng thay đổi cán cân đó thôi.

Trần Khải dừng lại, đôi mắt hắn tối sầm, ẩn chứa thứ gì đó vừa nguy hiểm vừa điên cuồng. Hắn nghiêng đầu, giọng trầm xuống, mang theo một sự đe dọa vô hình:

- Cô có biết về Thất Hình Đại Tội không? Bảy tội lỗi lớn nhất của con người - *Tham lam, Đố kỵ, Phàm ăn, Dục vọng, Kiêu ngạo, Lười biếng và Phẫn nộ*. Chúng không chỉ là những khuyết điểm đơn thuần. Chúng là nền móng của xã hội này.

Hắn tiến lại gần hơn, bóng hắn phủ xuống người Hồng như một cơn ác mộng:

- Tổ chức của tôi hiểu rõ điều đó. Chúng tôi không cố gắng loại bỏ những tội lỗi này như những kẻ ngây thơ. Chúng tôi kiểm soát chúng, lợi dụng chúng để thanh lọc thế giới này.

Hắn ngừng một chút, rồi cúi xuống, ánh mắt rực lên một ngọn lửa nguy hiểm:

- Và những kẻ dám phản bội lý tưởng đó... đều phải trả giá.

Hắn bật cười, nhưng trong tiếng cười ấy có sự tàn nhẫn đến rợn người:

- H'Hen Bia... Cái tên này nghe có quen không?

Hồng cứng người lại.

Trần Khải tiếp tục, giọng hắn nhỏ nhưng sắc lạnh như dao cứa vào da thịt:

- Ả ta từng là vợ của một kẻ từng thuộc về chúng tôi. Một con người yếu đuối, để cảm xúc cá nhân lấn át nhiệm vụ. Hắn phản bội và vì thế... ả ta đã phải chết. Tổ chức đã sai người thủ tiêu ả.

Hồng cảm thấy hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Trần Khải nhún vai, như thể đang nói về một chuyện tầm thường:

- Chúng tôi không cần kẻ phản bội. Và chúng tôi cũng không cần đến những kẻ như cô, những kẻ tin vào cái gọi là chính nghĩa nhưng lại mù quáng trước bản chất thực sự của thế giới này.

Hắn cúi sát xuống hơn, đôi mắt xoáy sâu vào Hồng, mang theo áp lực như muốn bóp nghẹt cô:

- Cô thực sự nghĩ mình có thể chống lại chúng tôi sao?

Giọng hắn trầm thấp, từng chữ như một lưỡi dao sắc lạnh.

Hồng không né tránh ánh nhìn ấy, ngược lại, cô bật cười, một nụ cười lạnh lẽo nhưng đầy thách thức:

- Anh gọi đây là thay đổi ư? Những gì các người đang làm chỉ là đẩy xã hội vào vòng xoáy hỗn loạn và

bất công hơn mà thôi. Công lý không thể được xây dựng bằng sợ hãi và bạo lực.

Trần Khải nhếch mép, ánh mắt hắn tối lại:

- Công lý sao? Những lời lẽ cao đẹp đó nghe thật quen thuộc. Nhưng cô có thực sự tin vào chúng không? Nhìn xem, thế giới ngoài kia vốn dĩ đã mục ruỗng. Kẻ có quyền vẫn chà đạp lên kẻ yếu, còn cô lại ra sức bảo vệ cái trật tự thối nát đó.

Hắn ngả người ra sau, khoanh tay trước ngực, mang đầy vẻ chế giễu:

- Đừng tự lừa mình nữa, Hồng. Công lý mà cô tin vào chỉ là một tấm màn che đậy sự thật mà thôi.

Hồng lắc đầu, ánh mắt cô không hề dao động:

- Anh sai rồi. Đảng và Nhà nước chưa bao giờ bỏ mặc nhân dân. Từ những chính sách phát triển kinh tế, giảm nghèo bền vững, đến việc đảm bảo quyền lợi của người lao động, mọi thứ đều nhằm hướng đến một xã hội công bằng, dân chủ, văn minh, vì hạnh phúc của nhân dân. Nếu thực sự muốn thay đổi, anh nên đặt niềm tin vào chính sự đoàn kết và tinh thần dân tộc, chứ không phải bằng cách gây ra thù hận.

Trần Khải im lặng trong giây lát, như thể những lời của Hồng đã chạm đến một phần nào đó trong

tâm trí hắn. Nhưng rồi, hắn cười gằn, cố che giấu sự dao động:

- Lý tưởng nghe hay đấy. Nhưng cô có nghĩ là tất cả đều công bằng không? Cô có chắc rằng mọi thứ đều trong sạch, rằng sẽ không có ai bị bỏ lại phía sau?

Hồng nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt cô sáng lên niềm tin mãnh liệt:

- Không có một xã hội nào hoàn hảo ngay lập tức. Nhưng đó là lý do vì sao Đảng và Nhà nước không ngừng đổi mới, cải cách để tiến lên. Xây dựng một đất nước giàu mạnh không phải là chuyện một sớm một chiều, mà là kết quả của cả một quá trình. Một người như anh - thông minh, có chí hướng - lẽ ra nên dùng tài năng của mình để đóng góp, thay vì chống phá.

Trần Khải nheo mắt:

- Cô đang nói rằng tôi nên quay về? Phục vụ cho một hệ thống mà tôi không tin tưởng?

Hồng nghiêm giọng:

- Nếu anh thực sự có lý tưởng, hãy tìm cách thay đổi từ bên trong. Mọi sự phát triển đều cần có đóng góp của những người dám suy nghĩ, dám hành động vì lợi ích chung. Bạo lực và cực đoan không bao giờ là giải pháp.

Một sự im lặng kéo dài giữa hai người. Hồng nhận ra Trần Khải đã không còn cái vẻ tự mãn như lúc đầu. Hắn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hắn dao động.

Nhưng rồi, như thể sợ mình bị thuyết phục, hắn nghiến răng, quát lên:

- Câm miệng!

Ngay khoảnh khắc đó, Hồng bất ngờ hành động.

Cô dồn hết sức vào đôi chân đã tê cứng vì bị trói lâu, bật người lên và tung một cú đạp mạnh vào bụng Trần Khải. Lực đá mạnh đến mức khiến hắn loạng choạng lùi lại vài bước, lưng va vào cạnh bàn gỗ cũ kĩ. Hắn khẽ nhăn mặt, không kịp phản ứng.

Không bỏ lỡ cơ hội, Hồng nhanh chóng xoay người, gót chân quét qua không khí rồi giáng thẳng vào đầu gối của tên lính gác đứng gần đó. Hắn gập người xuống vì đau, nhưng chưa kịp phản kháng thì Hồng đã xoay hông, tung một cú đá xoáy ngang vào thái dương. Một tiếng *"bốp"* khô khốc vang lên, tên lính lảo đảo rồi đổ sầm xuống nền đất.

Tên còn lại lập tức xông tới, vung một nắm đấm thẳng vào mặt cô. Trong ánh sáng mờ mịt của căn phòng, Hồng vẫn nhận ra quỹ đạo cú đấm. Cô nghiêng đầu né sang một bên, cảm nhận rõ nắm tay lướt sát qua thái dương mình. Ngay lập tức, cô chụp

lấy cánh tay hắn, xoay người kéo mạnh, lợi dụng đà của hắn để lật người hắn về phía trước.

Tên lính mất đà, lao theo lực kéo của cô và đập mạnh vào bức tường ẩm mốc. Âm thanh xương va vào bề mặt cứng khiến hắn choáng váng, hai tay chới với. Hồng không để hắn kịp hoàn hồn, cô co khuỷu tay lại rồi thúc thẳng vào gáy hắn, khiến hắn ngã khuỵu xuống.

Lồng ngực Hồng phập phồng, mồ hôi túa ra trên trán, nhưng cô không dừng lại. Cô xoay người, lao về phía cửa với tất cả sức lực còn lại.

Nhưng: ĐOÀNG!

Một tiếng súng vang lên chói tai.

Cơn đau nhói bùng lên ở chân trái khiến Hồng khựng lại, cả cơ thể mất thăng bằng ngã xuống sàn. Máu chảy loang trên nền đất bụi bặm.

Trần Khải đứng đó, khẩu súng Colt còn bốc khói trong tay. Ánh mắt hắn lạnh băng, nhưng sâu trong đó, có một tia dao động mà chính hắn cũng không nhận ra.

- Cô nghĩ mình có thể thoát dễ dàng thế sao?

Hắn cười nhạt, tiến lại gần cô, nòng súng vẫn hướng xuống:

- Cuộc chơi chưa kết thúc đâu...

Dưới ánh sáng nhập nhoạng của chiếc đèn cũ kỹ treo lơ lửng trên trần, Hồng bị trói chặt vào chiếc ghế sắt lạnh lẽo, lần này không còn là những sợi dây thừng lỏng lẻo mà là những vòng xích nặng nề siết chặt cổ tay cô. Chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ đã bị rách nát, để lộ những vết bầm tím loang lổ trên da thịt. Không khí trong căn phòng vẫn đặc quánh mùi ẩm mốc, pha lẫn với mùi tanh của máu khô còn vương lại trên sàn xi măng lạnh buốt.

Trần Khải chậm rãi cúi người xuống, ánh mắt hắn xoáy sâu vào Hồng, như thể muốn đọc thấu từng suy nghĩ ẩn giấu trong cô. Nụ cười nhàn nhạt hiện lên trên môi hắn - một nụ cười khó đoán, vừa mang vẻ lịch thiệp, vừa ẩn chứa điều gì đó sâu xa hơn.

Bàn tay hắn, với những ngón thon dài nhưng chai sạn, nhẹ nhàng quấn băng quanh vết thương của Hồng. Hắn làm việc đó với sự tỉ mỉ đáng ngạc nhiên, từng cử động chậm rãi nhưng dứt khoát, như thể đã quen với việc này từ lâu. Lớp thuốc sát trùng chạm vào da thịt bỏng rát khiến Hồng khẽ cau mày, nhưng Trần Khải vẫn tiếp tục, không vội vã, cũng không nương tay.

- Đau sao?

Giọng nói của Trần Khải không có chút chế giễu, cũng không có sự an ủi. Chỉ là một câu hỏi đơn thuần,

nhưng lại khiến Hồng cảm thấy khó hiểu hơn về con người trước mặt.

Cô mím môi, không trả lời.

Trần Khải dừng lại một chút, rồi tiếp tục băng bó, lần này chậm hơn, như thể đang cân nhắc điều gì đó. Hắn không nhìn cô, nhưng chất giọng trầm thấp vẫn vang lên đều đặn:

- Tôi không có thói quen tra tấn người khác một cách vô nghĩa...

Vừa nói, hắn vừa thắt nút băng gọn gàng, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhưng không còn vẻ khinh miệt như trước:

- Nhưng cô cũng không cần cảm ơn tôi.

Hắn đứng dậy, chỉnh lại tay áo, ánh mắt trở nên khó đoán. Có lẽ đây là chút nhân tính cuối cùng còn sót lại trong hắn hoặc có thể, đây chỉ là một cách khác để kéo dài cơn đau của cô.

- Tôi không hiểu nổi cô, Hồng ạ.

Giọng hắn trầm, pha chút chế giễu:

- Một người thông minh như cô, lẽ ra phải biết nắm lấy cơ hội. Cô có thể có mọi thứ: tiền, quyền lực, một con đường rộng mở. Vậy mà cô lại chọn con đường khó khăn nhất, chống lại những kẻ như tôi.

Hồng ngẩng đầu, đôi mắt cô ánh lên sự kiên định dù cơ thể đã rã rời vì đau đớn:

- Anh nhầm rồi, Trần Khải. Không phải tôi chọn con đường này. Chính lương tâm tôi không cho phép tôi làm khác đi.

Hắn cười khẩy, bước vòng quanh cô như một kẻ săn mồi kiên nhẫn:

- Lương tâm?

Hắn nhếch môi:

- Lương tâm có cho cô thứ gì không? Nó có giúp cô sống sót trong thế giới này không? Đừng tự lừa mình nữa, Hồng. Công lý mà cô tin tưởng chẳng qua chỉ là một màn kịch do kẻ mạnh dựng lên.

Hồng nghiến răng, dù hơi thở nặng nhọc nhưng cô vẫn giữ vững lập trường:

- Anh sai rồi. Công lý không phải là màn kịch, mà là điều duy nhất có thể giữ cho xã hội này không rơi vào hỗn loạn. Chỉ có những kẻ như anh mới muốn bóp méo nó để phục vụ cho tham vọng của mình.

Trần Khải im lặng trong giây lát. Ánh mắt hắn tối sầm, như thể những lời của Hồng đã chạm đến một góc khuất nào đó trong tâm trí hắn. Nhưng rồi, hắn cười nhạt, cúi xuống ghé sát vào tai cô, hơi thở lạnh lẽo như hơi thở của màn đêm.

- Cô nghĩ mình có thể thay đổi điều gì sao? Cô chỉ là một con tốt nhỏ bé trên bàn cờ này thôi.

Hồng nhìn thẳng vào mắt hắn, không chút sợ hãi:

- Ít ra tôi không phải là con tốt bán linh hồn cho quỷ dữ.

Lời nói của cô như một lưỡi dao sắc bén cứa vào niềm kiêu hãnh của hắn. Ánh mắt Trần Khải lóe lên một tia giận dữ thoáng qua, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh. Hắn đứng thẳng dậy, quay lưng bước ra khỏi căn phòng, để lại một tràng cười vang vọng giữa bốn bức tường xi măng lạnh lẽo.

Trong căn phòng tối tăm, chỉ còn lại tiếng xích sắt khẽ kêu leng keng khi Hồng siết chặt nắm tay. Dù đau đớn, dù bị đẩy đến tận cùng của tuyệt vọng, cô vẫn không khuất phục. Bởi vì cô biết, phía bên ngoài, những đồng đội của cô chắc chắn đang đến. Và cô, sẽ không để Trần Khải có được chiến thắng dễ dàng như hắn tưởng.

***

[17:30, Chủ Nhật, ngày 23 tháng 6 năm ...]

Chiếc xe Jeep lăn bánh trên con đường mòn, ánh chiều tà dần nhạt đi, nhường chỗ cho bầu không khí âm u bao trùm khu rừng rậm. Bóng cây loang lổ phủ xuống mặt đất, tạo thành những hình thù kỳ lạ khi

ánh sáng yếu ớt xuyên qua tán lá. Trong xe, không một ai nói gì, chỉ có tiếng động cơ đều đều và tiếng lốp xe nghiến lên sỏi đá vang lên trong không gian yên ắng.

An ngồi ghế trước, tay cầm chặt tấm bản đồ điện tử, ánh mắt đầy tập trung:

- Chúng ta sắp đến nơi rồi. Không được bật đèn pha. Giữ im lặng tuyệt đối. Nếu là bẫy, chúng ta không thể để lộ vị trí.

Chiếc xe dừng lại ở một góc khuất ven rừng, cách địa điểm chỉ định khoảng một cây số. Mọi người nhanh chóng xuống xe, chuẩn bị trang bị và kiểm tra lại vũ khí. Không khí buổi chiều dường như ngột ngạt hơn thường lệ, những cơn gió nhẹ thoảng qua cũng không làm giảm sự căng thẳng. Ánh sáng vàng vọt cuối ngày nhạt dần, tạo nên một khung cảnh mơ hồ giữa ánh sáng và bóng tối. Xung quanh, tiếng lá cây xào xạc hòa lẫn với tiếng côn trùng rả rích, như báo hiệu một điều gì đó bất thường. Từ xa, một chiếc xe khác xuất hiện, tiến chậm rãi trên con đường mòn. Đèn xe không bật, nhưng vẫn có thể nhận ra đường nét của nó trong ánh sáng le lói còn sót lại. Khi chiếc xe dừng lại, Vốn bước xuống, vẻ mặt thoáng chút căng thẳng nhưng nhanh chóng che giấu bằng sự điềm tĩnh thường thấy. Anh mặc áo khoác màu sẫm, tay giữ chặt một thiết bị liên lạc.

Minh xuống xe hỏi ngay, giọng nói thấp nhưng sắc lạnh:

- Vốn, lực lượng của anh đâu?

Vốn gật đầu, chỉ về khu rừng phía trước:

- Họ đã bố trí ở đây, rải rác quanh khu vực tòa nhà. Khi chúng ta tiến vào, họ sẽ hỗ trợ ngay. Tôi đã lên kế hoạch cẩn thận.

Địa điểm được đánh dấu trên bản đồ hiện ra - một tòa nhà cũ kỹ nằm khuất sau những hàng cây rậm rạp. Tường nhà loang lổ, một vài mảng bị rêu phong che phủ, cửa sổ bịt kín bằng những tấm gỗ mục.

Minh hạ tay, ra hiệu cho cả đội di chuyển theo đội hình. Mọi người bước đi trong im lặng, ánh mắt liên tục quét qua từng ngóc ngách xung quanh. Không khí dường như nặng nề hơn khi họ tiến gần đến tòa nhà cũ. Từng bước chân trên thảm lá khô tạo ra những tiếng động nhỏ nhưng như vọng lại rất rõ trong không gian tĩnh lặng.

Tòa nhà hiện ra rõ ràng hơn khi cả đội tiếp cận. Vốn đi đầu, bàn tay siết chặt thiết bị liên lạc như thể để trấn an bản thân. Anh dừng lại trước cửa chính, nơi một cánh cửa gỗ nặng nề, đầy vết nứt và loang lổ rêu mốc, đứng sừng sững như một cánh cổng dẫn vào thế giới khác. Cánh cửa sắt trước mặt họ hoen gỉ, bám

đầy bụi bẩn, ổ khóa nặng trịch chứng tỏ nó đã bị chốt chặt từ lâu.

Vốn nói khẽ, nhìn sang phía Minh, An, Lan và Nam:

- Cửa khóa...

Lan, với đôi tay khéo léo và sự tập trung cao độ, rút ra một chiếc kẹp kim loại nhỏ. Tiếng kim loại cọ vào nhau vang lên khe khẽ trong không gian tĩnh lặng, như thể cả căn nhà đang nín thở theo dõi họ.

"Cạch".

Ổ khóa bật mở.

Cả đội nhanh chóng vào vị trí, vũ khí sẵn sàng trong tay. An khẽ đẩy cửa mở, ánh sáng nhập nhoạng từ bên ngoài xuyên qua khe cửa, rọi vào trong, để lộ một cảnh tượng khiến tất cả sững sờ.

Hồng.

Cô ngồi gục trên một chiếc ghế sắt cũ kỹ, hai cổ tay bị trói ngược ra sau bằng xích sắt lạnh lẽo, mắt cá chân cũng bị trói chặt vào chân ghế. Một dải vải đen thô ráp bịt kín mắt cô, khiến cô hoàn toàn chìm trong bóng tối, còn miệng thì bị nhét một miếng giẻ bẩn, ngăn cô lên tiếng.

Làn da cô tái nhợt dưới ánh đèn lờ mờ, những vết bầm tím loang lổ dọc theo cánh tay, vai và cổ, hằn lên trên lớp quần áo rách tả tơi. Những đường rách trên

vải để lộ những vết thương chưa lành, có chỗ vẫn còn rỉ máu. Chiếc áo sơ mi trước đó đã bị xé toạc, loang lổ vết máu, chỉ còn bám hờ trên người cô, làm lộ ra sự tàn nhẫn mà cô phải chịu đựng.

"Trời ạ...", Minh khẽ rủa thầm, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

Cả đội không ai nói gì, chỉ lao đến bên Hồng nhanh nhất có thể. Khi Lan vừa chạm vào vai cô, cơ thể cô lập tức giật mạnh, phản ứng của người đã bị đẩy đến giới hạn của sự sợ hãi. Cô run rẩy, cố gắng vùng vẫy dù chẳng có sức, đầu liên tục lắc mạnh.

- Hồng! Bình tĩnh! Là tôi đây, Lan đây!

Cô không nghe, hay đúng hơn, cô không còn khả năng phân biệt đâu là thực đâu là ảo. Cô vẫn lắc đầu, hơi thở dồn dập, ngực phập phồng vì hoảng loạn.

Lan lập tức gỡ mảnh vải bịt mắt ra, còn Nam thì tháo miếng giẻ nhét trong miệng cô. Ngay khi miếng vải được kéo xuống, đôi mắt cô mở lớn, nhưng chúng trống rỗng, mơ hồ, như thể cô vẫn chưa thể thoát khỏi bóng ma kinh hoàng bủa vây lấy mình.

- Không... không... Đừng mà...

Cô thì thào, giọng khàn đặc vì mất nước và kiệt sức.

An siết nhẹ lấy vai cô, cúi xuống:

- Hồng, cô an toàn rồi. Chúng tôi đến để đưa cô ra khỏi đây.

Nhưng đúng lúc đó - một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía cửa:

- Vậy sao?

Cả đội lập tức quay lại, súng giương lên, hướng về phía bóng người vừa xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Trần Khải.

Hắn đứng đó, bóng tối bao phủ nửa khuôn mặt, nhưng ánh mắt thì sáng rực như loài thú săn mồi giữa đêm đen. Một nụ cười nhếch mép, đầy vẻ thích thú, lướt nhẹ trên môi. Chiếc áo sơ mi tối màu ôm lấy thân hình cao lớn, phần cổ áo hơi mở để lộ vết sẹo dài chạy dọc xương quai xanh. Đây là chứng tích của những trận chiến mà hắn đã trải qua. Đôi mắt hắn sâu thẳm, sắc lạnh, nhưng bên trong dường như bùng cháy một ngọn lửa điên loạn, như thể hắn đang tận hưởng một vở kịch được dàn dựng theo đúng ý mình.

Ba tên thuộc hạ của hắn đứng sau lưng, cơ bắp cuồn cuộn, bàn tay cứng như thép siết chặt báng súng. Ánh mắt của chúng vô hồn, như thể đã quá quen với cảnh máu đổ và mạng người chỉ là một con số vô nghĩa.

- Tôi đã mang họ đến, Trần Khải. Hãy thả Hồng như lời hứa.

Giọng Vốn cất lên, điềm tĩnh nhưng có chút nặng nề. Anh ta bước ra từ bóng tối, đối diện với Trần Khải, ánh mắt chờ đợi một lời xác nhận.

Cả đội lập tức sững sờ. An nheo mắt nhìn Vốn:

- Vốn... anh đang nói gì vậy?

Lan lặng người, không thể tin vào tai mình. Minh và Nam liếc nhau, vẻ mặt nửa ngờ vực, nửa sẵn sàng hành động ngay khi có tín hiệu.

Nhưng Trần Khải chỉ bật cười, một tràng cười trầm thấp và chậm rãi như thể đang tận hưởng khoảnh khắc này.

- Lời hứa? Vốn à, mày nghĩ tao là loại người giữ lời sao?

Hắn bước lên một bước, đôi mắt sắc lạnh đầy nguy hiểm, giọng nói không vội vã nhưng mang theo một sức nặng vô hình.

- Con người luôn tự huyễn hoặc mình bằng những lý tưởng cao đẹp, nhưng rốt cuộc ai cũng ích kỷ. Chúng ta hành động vì lợi ích của mình, dù có che đậy nó bằng thứ danh nghĩa gì đi chăng nữa. Công lý? Chính nghĩa? Tất cả chỉ là cái cớ để biện minh mà thôi.

Hắn ngừng lại một chút, rồi nói tiếp, giọng đầy chế giễu:

- Nhưng có một điều không thay đổi: bảy đại tội luôn tồn tại trong mỗi con người. Mày không ngoại lệ, Vốn à.

Vốn siết chặt nắm tay, ánh mắt dao động.

Trần Khải nhìn anh ta, đôi mắt thăm dò, rồi ném khẩu súng về phía Vốn.

Trần Khải dựa lưng vào bàn, khoanh tay trước ngực, ánh mắt thích thú nhìn xuống khẩu súng trên sàn. Hắn cười nhạt, giọng đầy khiêu khích.

- Muốn hoàn thành giao kèo ư? Rất đơn giản. Chứng minh lòng trung thành của mày đi. Cầm súng lên... và bắn chết đồng đội của mày đi!

Không khí trong căn nhà kho như đông cứng lại.

An hơi nghiêng đầu, ánh mắt không rời khỏi Vốn. Minh, Nam và Lan lập tức giương súng lên, nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vốn chậm rãi cúi xuống, nhặt khẩu súng lên. Tay anh ta run nhẹ. Đầu ngón tay chạm vào kim loại lạnh lẽo, như thể đó là trọng lượng của một quyết định không thể rút lại.

Trần Khải nhướn mày, giọng hắn đầy giễu cợt:

- Chỉ có một viên đạn. Một cơ hội duy nhất. Nếu

may mắn, mày sẽ sống. Nếu không... thì cũng đỡ mất công tao ra tay.

Vốn quay lại, đối diện với An.

Bàn tay anh ta từ từ nâng súng lên, nòng súng nhắm thẳng vào trán An.

Tim mọi người đập thình thịch. Những giây phút căng thẳng kéo dài như hàng thế kỷ.

Lan thì thào, giọng đầy van nài:

- Vốn... dừng lại đi!

An không chớp mắt. Anh nhìn thẳng vào Vốn, như thể đang đọc từng suy nghĩ trong đầu anh ta.

Ngón tay Vốn đặt lên cò súng.

Hắn bắt đầu siết nhẹ.

"CẠCH".

Không có tiếng súng nổ.

Cả căn phòng chết lặng. Vốn vẫn đứng đó, tay cầm súng, hơi thở gấp gáp. Trần Khải bật cười, một tràng cười đầy thích thú:

- Xem ra hôm nay số mày còn đỏ.

Hắn chậm rãi tiến lên, lấy lại khẩu súng từ tay Vốn:

- Một trò chơi đơn giản, đúng không?

Nhưng ngay khi hắn vừa mất cảnh giác, Vốn siết chặt nắm tay.

"BỐP!"

Cú đấm mạnh như búa giáng thẳng vào mặt Trần Khải, khiến hắn lảo đảo.

- Đồ khốn.

Vốn nghiến răng, ánh mắt rực cháy:

- Tao không chơi trò của mày nữa.

Ngay khi Vốn ra đòn hạ Trần Khải, Minh và Nam lập tức rút súng, nhưng chưa kịp bóp cò, đám thuộc hạ của Trần Khải đã lao tới như một bầy thú hoang.

Trần Khải lảo đảo đứng dậy, lau vết máu rỉ bên khóe môi, đôi mắt hắn ánh lên sự giận dữ. Hắn gằn giọng, đầy căm phẫn:

- Chúng mày, giết bọn nó cho tao! Không được để ai sống sót!

Không cần thêm một giây do dự, đám thuộc hạ lập tức xông vào.

Minh, Nam và Lan phản ứng ngay tức khắc, đối đầu trực diện với bọn chúng. Tiếng nắm đấm va chạm vang lên chát chúa, cơ thể bị quật mạnh vào tường và sàn gỗ, hòa lẫn với hơi thở gấp gáp của những kẻ đang vật lộn giành lợi thế.

Vốn lăn sang một bên, né tránh cú đá từ một tên lính vạm vỡ. Hắn lao đến quá nhanh, nhưng Vốn kịp

thời xoay người, dùng khuỷu tay đánh thẳng vào cổ hắn. Tên này khựng lại, nhưng vẫn chưa gục. Hắn vung nắm đấm nhắm vào mặt Vốn, nhưng chỉ trúng không khí.

Nhanh như chớp, Vốn chộp lấy cánh tay đối phương, vặn mạnh rồi kéo xuống, khiến hắn mất thăng bằng. Chỉ trong tích tắc, một cú lên gối đầy uy lực giáng thẳng vào bụng hắn.

BỊCH!

Tên lính quỵ xuống, ôm bụng ho sặc sụa. Vốn không chần chừ, chớp lấy thời cơ, vung một cú đấm cuối cùng vào gáy, khiến hắn gục hẳn.

Hồng, dù kiệt sức, cố lết về phía bức tường, nương theo những cái bóng để tránh bị cuốn vào trận đấu. Lan nhanh chóng chạy tới, quỳ xuống bên cạnh cô, ánh mắt lo lắng.

- Hồng, ổn chứ? Để tôi giúp cô!

Hồng khẽ gật đầu, dù cơ thể cô vẫn run rẩy vì những gì vừa trải qua.

Ở phía đối diện, Minh và Nam phối hợp ăn ý. Minh dùng một đòn quét chân, khiến một tên thuộc hạ của Trần Khải ngã nhào ra sàn. Ngay lập tức, Nam lao tới, tung một cú đá xoay trúng ngay hàm đối thủ, khiến hắn bất tỉnh tại chỗ.

An đối đầu với một tên to con nhất trong đám. Tên này lao vào như một con thú dữ, vung nắm đấm nhắm thẳng vào mặt An. Nhưng An nhanh nhẹn nghiêng người né đòn, rồi ngay lập tức phản công bằng một cú đấm móc vào xương sườn đối thủ. Tên kia lảo đảo, nhưng chưa kịp lấy lại thăng bằng thì An đã tung một cú đấm thẳng vào giữa mặt hắn, khiến hắn ngã sập xuống nền đất lạnh.

"ĐOÀNG!"

Một tiếng súng chát chúa vang lên, xé toạc bầu không khí đặc quánh.

An giật mình, đồng tử co lại. Trước mắt anh, Vốn đã lao tới như một tia chớp, chắn ngang đường đạn. Một lực mạnh đập thẳng vào ngực anh ta, cơ thể bị đẩy ngã nhào ra sau như một con búp bê vải bị giật dây.

- VỐN!!

Minh, Nam và Lan đồng loạt hét lên, chân họ như đóng băng tại chỗ.

An quỳ xuống, tay run rẩy đỡ lấy cơ thể Vốn đang từ từ đổ xuống nền đất lạnh. Máu từ vết thương ở vai thấm đẫm áo anh, từng dòng đỏ sẫm loang ra, tràn xuống sàn, tạo thành một vệt màu chói lóa giữa ánh sáng nhập nhoạng của ngọn đèn duy nhất còn hoạt động.

Hơi thở Vốn gấp gáp, đôi môi tái nhợt khẽ động đậy.

- Tôi... tôi xin lỗi... đã giấu các cậu...

Giọng anh ta đứt quãng, đôi mắt mờ dần nhưng vẫn ánh lên một tia kiên định cuối cùng.

An nghiến răng, một tay ghì chặt vết thương để cầm máu, mắt đỏ lên vì tức giận:

- Anh đừng nói nữa! Giữ sức đi, chúng ta sẽ thoát khỏi đây!

Ngay lúc đó, Trần Khải chậm rãi bước đến trước cửa kho, khẩu súng trong tay hắn vẫn còn bốc khói.

Nam gầm lên, cả người căng cứng, chuẩn bị lao đến:

- Tên khốn...

Nhưng Trần Khải chỉ nhếch mép cười nhạt:

- Muốn bắt tao à? Để xem chúng mày có sống được đến lúc đó không đã! Ha ha ha!

Nói dứt câu, hắn giơ tay bấm mạnh vào thiết bị điều khiển từ xa.

"RẦM!!!"

Ngay lập tức, cả nhà kho rung chuyển dữ dội. Những tiếng nổ liên hoàn vang lên từ bốn góc tường, tạo thành một hàng rào lửa khổng lồ.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, nuốt chửng các kệ gỗ cũ kỹ, làm chúng nổ tung thành những mảnh vụn rực đỏ. Khói đen dày đặc nhanh chóng bao phủ khắp không gian, khiến mọi thứ trở nên ngột ngạt và mờ ảo như một cơn ác mộng.

Nhiệt độ tăng nhanh, hơi nóng hầm hập phả thẳng vào mặt, khiến da thịt như bị thiêu đốt. Sức nóng từ ngọn lửa quét qua không gian, khiến cả đội phải lùi lại, che mặt để tránh hơi nóng rát bỏng.

Minh hét lên, cố gắng nhìn xuyên qua màn khói dày đặc:

- CHẾT TIỆT! HẮN ĐỊNH GIẾT CHÚNG TA Ở ĐÂY!

Lan ho sặc sụa, cánh tay ôm lấy Hồng đang kiệt sức, nhưng đôi mắt cô vẫn ánh lên sự quyết tâm:

- An! Chúng ta phải ra ngoài ngay! Nhưng Vốn... anh ấy sẽ không chịu được lâu đâu!

An lập tức rút bộ đàm từ người Vốn, bấm nút gọi cứu trợ:

- Đội trưởng! Chúng tôi bị mắc kẹt trong nhà kho! Có người bị thương nặng! Lập tức tiếp ứng...

Nhưng không có tín hiệu hồi đáp.

An nghiến răng:

- Tín hiệu bị chặn rồi!

Nam siết chặt nắm đấm, quay sang Minh và Lan:

- Chúng ta không thể chờ! Nếu ở lại đây lâu hơn, lửa sẽ thiêu cháy hết mọi thứ!

Khói đen mỗi lúc một dày đặc, tràn vào phổi như hàng trăm lưỡi dao sắc bén cứa vào từng thớ thịt. Hơi nóng hầm hập, ngọn lửa đỏ rực như con quái vật tham lam, nuốt trọn từng mảnh gỗ, từng thanh sắt, gầm rít như tiếng thét của địa ngục.

An cố gắng cõng Vốn trên lưng, nhưng cơ thể anh ta mềm nhũn, máu vẫn đang thấm ướt vai áo. Lan nắm tay Hồng, nhưng cô gái ấy đã hoàn toàn kiệt sức, hơi thở yếu ớt.

- Chúng ta không thể chết ở đây!

"RẦM!!!"

Một âm thanh chát chúa vang lên từ phía cuối nhà kho. Một mảng tường đột ngột sụp xuống, tạo thành một lối thoát giữa những đám khói cuồn cuộn. Hai bóng người lao vào như cơn lốc, không chút do dự.

Người đầu tiên là một người đàn ông trung niên với dáng vẻ cứng rắn, đôi vai rộng và dáng đứng đầy uy nghiêm. Khuôn mặt ông khắc sâu những dấu vết của thời gian và những trận chiến khốc liệt. Một vết sẹo bỏng chạy dài từ thái dương xuống gò má, nổi bật

trên làn da rám nắng, như một minh chứng rõ ràng cho quá khứ đầy khói lửa. Đôi mắt ông sắc lạnh, sâu thẳm như vực thẳm, mang theo ánh nhìn của một người đã trải qua biết bao gian khổ. Đó không phải là đôi mắt vô hồn, mà ngược lại, chúng chứa đựng sự từng trải, sự cương nghị và cả những lớp cảm xúc bị kìm nén bên trong. An đứng lặng người. Trái tim anh dường như ngừng đập trong khoảnh khắc. Bất kể thời gian có trôi qua bao lâu, dù ông có thay đổi thế nào trên gương mặt, An vẫn nhận ra ngay người đàn ông ấy. Đó là Đại tá Hoàng Duy Hải - bố của anh.

Người còn lại - một gương mặt mà An chưa từng nghĩ sẽ gặp lại ở đây. Người đàn ông đã giao tài liệu cho anh.

- Còn đứng đấy làm gì?! Ra ngoài ngay!!

Giọng Đại tá Hải đầy dứt khoát, mạnh mẽ. Không chút do dự, ông chụp lấy Vốn từ tay An, bế thốc lên, trong khi người đàn ông kia nhanh chóng đỡ lấy Hồng từ tay Lan.

Minh hét lên, hối thúc cả đội:

- Đi mau! Nhà kho sắp sụp rồi!!!

Cả nhóm lao ra khỏi biển lửa, bước qua đống gạch vụn và những thanh gỗ cháy dở, cảm nhận luồng không khí bên ngoài táp vào da thịt như một phép màu.

Vừa thoát ra khỏi cửa, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

"BÙM!!!"

Cả nhà kho rung chuyển dữ dội rồi đổ sập từng cột gỗ nứt vỡ, từng mảng tường bị lửa liếm trọn, những thanh xà rơi xuống tạo thành một biển lửa rực cháy giữa đêm đen.

Khói bốc lên cao ngút, che lấp cả ánh trăng.

An quay phắt người lại, ánh mắt tối sầm.

Trần Khải đã biến mất.

Trận chiến này... vẫn chưa kết thúc...

***

Tiếng lửa vẫn cháy rừng rực sau lưng họ, nhưng cả đội không còn thời gian để ngoái đầu nhìn lại. Đại tá Hoàng Duy Hải cùng người đàn ông bí ẩn dẫn cả nhóm đi xuyên qua khu rừng tối, nơi chỉ có ánh trăng lờ mờ soi rọi. Hơi thở dồn dập của mọi người hòa lẫn với tiếng cành cây gãy răng rắc dưới chân. Không ai nói một lời, nhưng ai cũng hiểu rằng sự sống và cái chết chỉ cách nhau một lằn ranh mong manh.

Khi đến được một căn nhà gỗ nhỏ ẩn mình giữa tán cây, họ mới dừng lại để nghỉ ngơi. Không gian tĩnh

lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu râm ran trong đêm.

Ông Hải cẩn thận đặt Vốn xuống một tấm chăn cũ kỹ trải trên nền gỗ. Gương mặt Vốn tái nhợt, hơi thở nặng nhọc. Mồ hôi lấm tấm trên trán anh, nhưng ánh mắt vẫn còn ánh lên một tia kiên cường.

- Lan, giúp tôi băng bó cho cậu ấy!

Lan lập tức lấy túi cứu thương mang theo, tay run nhẹ khi kéo khóa. Minh và Nam giúp giữ chặt Vốn trong khi người đàn ông bí ẩn dùng dao găm sát trùng cẩn thận rồi bắt đầu gắp viên đạn ra. Một dòng máu đen trào ra từ vết thương khiến Lan cắn chặt môi, bàn tay cô nhanh chóng đặt lên miệng Vốn để ngăn anh hét lên vì đau đớn.

Vốn nghiến răng, toàn thân căng cứng, mồ hôi lạnh túa ra. Nhưng anh không hề rên rỉ một tiếng nào. Chỉ khi viên đạn được lấy ra, anh mới buông một hơi thở đứt quãng, cơ thể dần thả lỏng.

- Ổn rồi, cầm máu được rồi.

Lan nhanh chóng quấn băng quanh vết thương, ánh mắt đầy lo lắng. An lúc này mới rời mắt khỏi Vốn để nhìn về phía người đàn ông đã cứu họ - bố của anh.

Gương mặt ông tiều tụy hơn so với những ký ức trong tâm trí An, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như

ngày nào. Đó không phải ánh mắt của một người đã khuất như anh từng nghĩ. Đó là ánh mắt của một người đã trải qua những năm tháng dài đằng đẵng trong bóng tối, gánh trên vai trọng trách mà ít ai có thể hiểu được.

Ông Hải chậm rãi cởi áo khoác, để lộ những vết sẹo dài ngoằn ngoèo trên tay những dấu tích của quá khứ không thể xóa nhòa.

Giọng An nghẹn lại, bàn tay vô thức siết chặt vào ống tay áo mình:

- Con cứ nghĩ... bố đã chết...

Bố anh nhìn con trai, ánh mắt thoáng chút đau lòng nhưng lại nhanh chóng trở nên kiên định. Ông vỗ nhẹ lên vai An, như một lời trấn an mà cũng như một lời xin lỗi không thể nói thành lời:

- Xin lỗi con. Để có ngày hôm nay, bố chỉ không thể sống dưới danh phận cũ nữa.

An vẫn chưa thể tin được. Anh muốn nói gì đó, nhưng cổ họng nghẹn đắng. Anh chỉ ngồi đó, bên cạnh bố mình, nhìn chằm chằm vào những vết sẹo, những dấu tích của năm tháng mà anh không hề hay biết. Cảm xúc trong lòng anh đan xen giữa tức giận, đau đớn và cả một niềm hạnh phúc vỡ òa vì người bố anh từng ngỡ đã mất, vẫn còn sống, ngay trước mắt anh.

- Từ sau vụ việc ở Đắk Lắk, bố buộc phải biệt phái, thâm nhập vào tổ chức này. Bố đã phải giả chết với danh phận thật để không bị nghi ngờ. Nếu không làm vậy, bố sẽ không bao giờ có cơ hội tiếp cận những gì chúng đang che giấu cũng như sẽ gây ảnh hưởng đến sự an toàn của gia đình ta.

Cả nhóm im lặng lắng nghe, những hơi thở còn gấp gáp sau trận chiến.

Người đàn ông bí ẩn đi cùng ông lên tiếng, giọng khàn đặc vì khói:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi. Lần trước chưa kịp giới thiệu với các bạn. Tôi là Hoàng Đức. Tôi là người đã giúp ông ấy trà trộn vào tổ chức.

An cố gắng kìm nén cơn xúc động khi nhìn người bố tưởng như đã mất:

- Vậy... suốt thời gian qua, bố đã ở trong bóng tối, dõi theo chúng con mà không thể xuất hiện?

Ông gật đầu, ánh mắt thoáng chút day dứt nhưng nhanh chóng lấy lại sự cứng rắn:

- Nhưng không chỉ vậy. Bố đã phát hiện ra một kế hoạch lớn hơn nhiều của bọn chúng.

Minh nghiêng người về phía trước, đôi mắt tràn ngập lo lắng:

- Là kế hoạch gì?

Mọi người nín thở nhìn về phía ông Hải.

- Tổ chức này không chỉ giao dịch vũ khí và tiền bất hợp pháp trong khu vực này... Chúng đang chuẩn bị cho một kế hoạch tổng thể - một cuộc bạo loạn với quy mô lớn.

Ông Hải cẩn thận buộc chặt lớp băng cuối cùng trên vai Vốn.

Cả đội im lặng lắng nghe, không khí trong căn nhà gỗ dường như đặc quánh lại.

- Bọn chúng có trong tay vũ khí sinh học.

Ông nhìn thẳng vào An:

- Không phải bom, không phải súng đạn thông thường, mà là một chủng virus đã được biến đổi. Một khi phát tán, nó sẽ lan nhanh trong cộng đồng, gây ra dịch bệnh chết người.

Minh hít sâu, sắc mặt đanh lại:

- Bệnh gì? Nó nguy hiểm đến mức nào?

- Tôi chưa xác định được chính xác loại mầm bệnh, nhưng theo những gì tôi thu thập được, nó có khả năng lây nhiễm cực cao và có thể khiến người mắc bệnh suy kiệt nhanh chóng.

Ông dừng lại một nhịp, giọng trầm xuống:

- Quan trọng hơn, bọn chúng không chỉ đơn thuần muốn gây ra một trận dịch. Kế hoạch của

chúng còn nhắm đến việc thao túng lòng tin của người dân.

Lan nhíu mày, hơi thở chậm lại:

- Ý chú là sao?

- Chúng sẽ không nhận trách nhiệm cho dịch bệnh này. Ngược lại, chúng sẽ lan truyền tin đồn rằng đây là sự trừng phạt của thần linh.

Câu nói của ông khiến cả nhóm sững sờ.

- Bọn chúng đã âm thầm cài cắm những kẻ tuyên truyền trong cộng đồng dân tộc thiểu số ở vùng này từ lâu. Khi dịch bệnh bùng phát, chúng sẽ đổ lỗi cho chính quyền, tuyên bố rằng chỉ có "đấng cứu thế" mà chúng dựng lên mới có thể dẫn dắt người dân thoát khỏi tai ương.

Nam nghiến răng:

- Chúng đang cố lật đổ chính quyền bằng cách gieo rắc sợ hãi và thao túng đức tin của người dân...

Ông Hải gật đầu:

- Chúng muốn biến sự hỗn loạn thành một cuộc bạo loạn toàn diện. Khi nỗi sợ hãi lên đến đỉnh điểm, khi người dân quay lưng với chính quyền, đó sẽ là lúc bọn chúng đứng ra "cứu rỗi" và nắm lấy quyền kiểm soát.

Không khí trong căn nhà trở nên căng thẳng tột độ. Cả nhóm đều hiểu, nếu âm mưu này thành công,

hậu quả sẽ khủng khiếp hơn bất kỳ cuộc tấn công vũ trang nào. Một khi lòng dân đã mất, cả đất nước có thể rơi vào hỗn loạn.

Hồng nắm chặt vạt áo, dù cơ thể còn đau đớn nhưng đầu óc cô vẫn tỉnh táo để nhận ra mức độ nguy hiểm của tình hình:

- Chúng định tiến hành ở đâu?

Ông Hải nhìn sâu vào mắt từng người một, rồi chậm rãi trả lời:

- Nhiều nơi. Một chuỗi các vụ tấn công sẽ diễn ra đồng thời, gây hỗn loạn trên diện rộng. Và trong vòng chưa đầy một tháng, chúng sẽ thực hiện bước đi đầu tiên.

Ông quay lại nhìn Vốn, lúc này đã được băng bó cẩn thận. Máu đã ngừng chảy, nhưng sắc mặt anh vẫn còn nhợt nhạt vì mất máu.

Đức đặt tay lên cổ tay Vốn để kiểm tra mạch:

- Mạch ổn định hơn rồi. Nhưng cậu ta vẫn cần được đưa đến bệnh viện càng sớm càng tốt.

Ông Hải gật đầu, rồi lấy một chai nước đưa cho Vốn:

- Cố chịu đựng một chút, đội cứu viện sắp tới rồi.

Vốn khẽ nhíu mày, cố mở mắt. Giọng anh yếu ớt nhưng vẫn gắng gượng nói:

- Tôi ổn... Mọi người phải... ngăn chặn chúng...

An đặt tay lên vai Vốn, siết nhẹ như một lời trấn an:

- Đừng nói nữa. Nghỉ đi, chúng tôi sẽ lo phần còn lại.

Ngay lúc đó, từ xa vang lên tiếng động cơ xe. Đèn pha quét qua tán cây rậm rạp, ánh sáng lập lòe trong màn đêm. Một đoàn xe màu đen dừng lại trước căn nhà gỗ, cánh cửa mở ra, để lộ những chiến sĩ mặc đồ tác chiến bước xuống.

- Chúng tôi đến ứng cứu! - Một giọng nói dõng dạc vang lên.

Lan thở phào, quay sang nhìn Minh và Nam:

- Cuối cùng cũng đến rồi.

Các nhân viên y tế nhanh chóng mang cáng vào trong, cẩn thận nâng Vốn lên và kiểm tra vết thương. Một người khác tiến đến chỗ Hồng, giúp cô đứng dậy và dìu ra xe cứu thương.

An vẫn đứng đó, đôi mắt không rời khỏi người đàn ông trước mặt - người bố mà anh tưởng rằng đã hy sinh từ lâu. Cảm xúc trong lòng anh xoáy sâu, trộn lẫn giữa kinh ngạc, vui mừng, nhưng trên hết là sự nghẹn ngào không thể diễn tả bằng lời.

Suốt bao năm qua, anh đã lớn lên với sự mất mát, mang trong mình hình ảnh về một người bố anh dũng, đã ngã xuống vì đất nước. Mỗi lần đứng trước bàn thờ gia đình, anh đều tự nhủ phải sống xứng đáng với sự hy sinh ấy. Vậy mà giờ đây, ông vẫn còn sống, vẫn lặng lẽ chiến đấu trong bóng tối, chịu đựng những hiểm nguy không ai hay biết.

"Suốt thời gian qua... bố đã ở đâu? Gia đình mình... mọi người đã sống ra sao?"... An muốn hỏi, nhưng cổ họng nghẹn lại. Có quá nhiều điều anh muốn nói, quá nhiều thứ anh muốn nghe từ chính bố mình. Nhưng lúc này, tất cả chỉ có thể gói gọn trong một cái nhìn.

Bố của An cũng hiểu điều đó. Ông vỗ nhẹ lên vai con trai, ánh mắt trầm lắng nhưng ấm áp, chứa đựng những điều chưa thể nói ra:

- Bố biết con có nhiều câu hỏi. Nhưng bây giờ không phải lúc. Hãy tập trung vào nhiệm vụ trước mắt, An nhé!

Lời nói của ông như một lời nhắc nhở, kéo An trở lại thực tại. Anh hít một hơi thật sâu, siết chặt bàn tay thành nắm đấm. Trong lòng anh, niềm vui đoàn tụ bị đẩy lùi bởi trọng trách của một chiến sĩ. Những cảm xúc cá nhân, dù mãnh liệt đến đâu, cũng không thể lấn át nghĩa vụ với Tổ quốc.

Anh nhìn thẳng vào mắt bố mình - đôi mắt của một người lính đã trải qua bao thăng trầm. Không cần thêm bất kỳ lời nào nữa, An đưa tay lên chào điều lệnh, động tác dứt khoát và đầy sự kính trọng.

Đó không chỉ là lời chào của một người con với bố mình. Đó là lời chào của một chiến sĩ Công an nhân dân đối với một người đồng đội, một người đã âm thầm hy sinh cả cuộc đời cho sự bình yên của đất nước.

Bố của An nhìn anh thật lâu, rồi cũng đưa tay lên đáp lại. Trong khoảnh khắc ấy, giữa họ không còn khoảng cách nào nữa - chỉ còn sự thấu hiểu, niềm tự hào và tinh thần của những người lính không bao giờ lùi bước.

Khi cánh cửa xe cứu thương đóng lại, đoàn xe nhanh chóng rời đi, lao về phía bệnh viện gần nhất. Nhưng họ đều biết, đây chưa phải là kết thúc.

Trận chiến thực sự, vẫn còn ở phía trước...

CHƯƠNG 5

Quá khứ và Thực tại

[00:30, Thứ Ba, ngày 25 tháng 6 năm ...]

Trần Khải đứng lặng giữa căn phòng tối, ánh sáng lạnh lẽo từ màn hình laptop hắt lên gương mặt hắn, phản chiếu từng đường nét méo mó vì tức giận. Những dòng tin tức nhấp nháy trước mắt hắn như những lưỡi dao sắc bén cứa vào lòng kiêu hãnh của hắn.

"Lực lượng chức năng phối hợp triệt phá nhiều đường dây tội phạm có tổ chức...".

"Hàng loạt giao dịch bất hợp pháp bị đánh sập, nhiều đối tượng quan trọng bị bắt giữ...".

"Một cú đánh chí mạng vào mạng lưới buôn bán vũ khí và giao dịch tài chính phi pháp...".

"Kẻ mạo danh già làng Y Man khai hoạt động của tổ chức "Phong trào Thiên Đàng Tây Nguyên"".

Hắn nghiến chặt răng, bàn tay nắm thành nắm đấm đến mức các đốt ngón tay trắng bệch. Từng mạch máu trên thái dương hắn giật liên hồi.

- Lũ khốn!

Làm sao bọn chúng có thể hành động nhanh đến vậy? Làm sao bọn chúng có thể biết chính xác những điểm giao dịch quan trọng như thế? Hắn đã sắp đặt mọi thứ cẩn thận, từng mắt xích được bảo vệ chặt chẽ, không một dấu vết để lại... Vậy mà giờ đây, cả một mạng lưới bị đánh sập chỉ trong vài ngày.

Không thể nào có chuyện trùng hợp! Chắc chắn có kẻ nào đó đã phản bội. Một kẻ ngay trong tổ chức, đã bí mật tuồn tài liệu ra ngoài.

Và rồi, như một tia chớp xẹt ngang tâm trí, một cái tên hiện lên trong đầu hắn - Tư Sẹo.

Hơi thở Trần Khải trở nên nặng nề. Trong bóng tối, đôi mắt hắn ánh lên sự cuồng nộ pha lẫn cay đắng.

Lão già đó... Hắn đã tin tưởng lão!

Tư Sẹo - người đàn ông từng trải, gương mặt lúc nào cũng điềm tĩnh đến khó tin. Một vết sẹo bỏng chạy dài từ thái dương xuống gò má, như một dấu vết nhắc nhở rằng lão đã đi qua biết bao thăng trầm trong đời. Khi mới gia nhập tổ chức, lão không nói nhiều, chỉ lặng lẽ làm việc, uống rượu và quan sát. Chính

Trần Khải là người đã kéo lão vào những cuộc trò chuyện, những bữa rượu khuya bên bếp lửa, nơi hắn lần đầu tiên cảm thấy có một kẻ thực sự hiểu hắn.

Hắn đã từng nghĩ... lão là một người có thể tin tưởng.

Họ đã trở thành "chiến hữu" trong tổ chức, cùng uống, cùng chia sẻ. Những lúc say rượu, hắn đã kể cho lão nghe về cuộc đời mình, về những lần suýt chết, về nỗi hận với thế giới này, về cả những giấc mơ quyền lực mà hắn muốn nắm lấy bằng mọi giá. Lão đã ngồi đó, chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng chỉ cười nhạt và rót thêm rượu.

Vậy mà... Lòng tin của hắn đã bị phản bội. Lão đã ở đó, đã lặng lẽ thu thập thông tin, đã bí mật từng bước dẫn lực lượng chức năng đánh sập cả mạng lưới mà hắn dày công xây dựng.

Trần Khải nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu để kìm nén cơn giận.

"Tư Sẹo...", Hắn khẽ lẩm bẩm, giọng khàn đặc.

Mạch suy nghĩ của hắn đột ngột bị cắt ngang khi điện thoại trên bàn rung lên. Một số lạ.

Hắn nheo mắt, nhấc máy mà không nói gì trước. Bên kia đầu dây, một giọng nói trầm khàn, lạnh lẽo vang lên, từng chữ đều sắc như dao cạo:

- Mày thất bại rồi, Khải.

Hơi thở hắn chậm lại. Không cần hỏi, hắn cũng biết đó là ai - Văn Hào.

Trần Khải siết nhẹ ngón tay quanh chiếc điện thoại, giọng gằn từng chữ, cố gắng giữ bình tĩnh:

- Tôi chưa xong đâu.

Đầu dây bên kia khẽ cười - một tràng cười lạnh lẽo, chẳng có cảm giác "nhân tính" nào:

- Tốt. Vì nếu mày còn muốn sống, mày phải sửa sai. Ngay lập tức!

Trần Khải cau mày, giọng hắn trầm xuống, cảnh giác:

- Ý ông là...?

Văn Hào không trả lời ngay. Hắn hờ hững như thể mọi thứ đã nằm trong kế hoạch.

- Ba ngày nữa, "hàng" sẽ đến sân bay. Đây mới là nhiệm vụ chính. Đội của bọn chúng có thể sống sót khỏi một đám cháy, nhưng chúng không thể ngăn được điều sắp xảy ra.

Tim Trần Khải đập mạnh hơn một nhịp. Một lô hàng lớn... ngay giữa sân bay? Đây không phải là kế hoạch thông thường. Hắn hạ giọng, có phần thận trọng:

- Nhưng an ninh sân bay? Bọn chúng sẽ kiểm tra kỹ lưỡng từng lô hàng. Nếu có bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào...?

Văn Hào cắt ngang, giọng hắn mang theo sự khinh thường rõ rệt:

- Mày nghĩ tao ngu chắc? Đừng lo. Hàng đã được ngụy trang hoàn hảo. Máy dò kim loại, hay cảm biến sinh học, không thứ nào có thể phát hiện ra. Kể cả chó nghiệp vụ cũng vô dụng. Tao đã có người lo liệu tất cả.

Dù vậy, Trần Khải vẫn chưa hoàn toàn yên tâm. Cảm giác bất an len lỏi trong hắn. Hắn nghiến răng, cố gắng tìm một kẽ hở trong kế hoạch:

- Nhỡ có chuyện gì bất trắc...

Văn Hào chặn lời hắn bằng một giọng trầm tĩnh nhưng lạnh buốt:

- Tao đã bố trí người ở đó. Nếu có bất kỳ vấn đề nào xảy ra, đội xử lý sẽ ra tay ngay lập tức. Đảm bảo hàng được vận chuyển an toàn mà không ai hay biết.

Giọng hắn chậm rãi hơn, mang theo sự đe dọa ngấm ngầm:

- Còn về phần mày, Khải... Mày chỉ cần lo xử lý phần việc của mình. Đừng để tao thất vọng... một lần nữa.

Cuộc gọi kết thúc, để lại một bầu không khí căng thẳng bao trùm căn phòng nhỏ. Trần Khải ngồi bất động trong giây lát, tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại

dùng một lần như thể đang nghiền ngẫm từng lời mà Văn Hào vừa nói. Hắn hít một hơi thật sâu, rồi đột ngột bóp chặt điện thoại đến mức các khớp ngón tay trắng bệch.

"Khốn kiếp...", hắn rít lên khe khẽ, rồi đập mạnh chiếc điện thoại xuống sàn. Chiếc vỏ nhựa nứt ra, pin bên trong văng ra ngoài. Nhưng thế là chưa đủ.

Trần Khải đứng phắt dậy, rút con dao găm từ thắt lưng, nhanh như chớp chọc mạnh vào màn hình điện thoại. Lưỡi dao sắc bén xuyên qua lớp kính cường lực, tạo ra một vết nứt chằng chịt. Hắn tiếp tục đâm mạnh thêm hai, ba nhát, từng mảnh linh kiện bên trong vỡ vụn.

Với những kẻ như hắn, xóa dấu vết là một bản năng sinh tồn. Và lần này, hắn không thể để bất cứ sai lầm nào xảy ra thêm nữa. Bởi vì, hắn biết, nếu thất bại thêm một lần nữa, thì kẻ bị "xử lý" tiếp theo... có thể chính là hắn...

***

[8:30, Thứ Ba, ngày 25 tháng 6 năm ...]

Ngày hôm sau, Trần Khải đội mũ lưỡi trai sụp xuống che nửa khuôn mặt, khoác chiếc áo khoác xám rộng thùng thình, lặng lẽ bước ra khỏi một con hẻm

nhỏ. Gió cao nguyên thổi tung lớp bụi mịn trên mặt đường, nhưng trong lòng hắn, một cơn bão đang cuộn trào.

Hắn cần phải biết tình hình thực sự tệ đến mức nào.

Bước vào một quán cà phê ven đường, hắn gọi một ly đen đá rồi ngồi nép vào góc khuất, lắng tai nghe ngóng. Không khí trong quán rôm rả với những cuộc trò chuyện sôi nổi, ai cũng đang bàn tán về vụ triệt phá tổ chức.

Một gã đàn ông trung niên đập mạnh tay xuống bàn, hớp một ngụm cà phê, phấn khích bàn luận với người ngồi đối diện:

- Tụi nó tưởng làm chuyện xấu mãi mà không ai biết chắc? Giờ bị bắt cả đám mới sáng mắt ra!

Một người khác thì thầm, ánh mắt thấp thỏm nhìn quanh:

- Nhưng mà... tôi nghe nói tụi nó có mấy ông lớn chống lưng. Chưa chắc bị quét hết đâu.

- Nghe nói già làng Y Man cũng bị bắt đấy! Thế này thì Tây Nguyên còn ai dám tin vào mấy lời kêu gọi nữa?

- Già làng Y Man cũng bị tóm rồi sao?

Câu nói ấy khiến Trần Khải khựng lại.

Lão già ấy là một quân cờ quan trọng. Một kẻ có tiếng nói với đồng bào, một kẻ đã từng giúp hắn gieo rắc tư tưởng rằng "thần linh nổi giận" để lôi kéo người dân chống đối chính quyền. Nếu Y Man bị bắt, chẳng khác nào rút đi một chân kiềng quan trọng trong kế hoạch của chúng.

"Tệ thật", hắn chậm rãi đặt ly cà phê xuống bàn, lén liếc nhìn qua mặt kính cửa sổ. Trước quán, dòng người vẫn qua lại bình thường. Nhưng có gì đó không đúng...

Một gã đàn ông mặc áo sơ mi đen đứng bên kia đường, tay cầm một chiếc kính râm trông có vẻ bình thường. Nhưng từ góc độ này, Khải có thể thấy ánh phản chiếu rất nhẹ trên mặt kính.

Kính chống nắng bình thường không phản chiếu như vậy.

Đây là kính có gắn camera hoặc cảm biến.

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng hắn.

"Chúng đang bám theo mình?", Trần Khải thầm nghĩ, hắn phải thoát khỏi đây ngay lập tức.

Trần Khải đặt tiền xuống bàn một cách bình tĩnh, như thể chẳng có gì bất thường. Nhưng ngay khi bước ra khỏi quán cà phê, hắn đổi hướng, rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Bước chân hắn nhanh nhưng không vội vã, vì hắn biết chỉ cần một chút gấp gáp cũng có thể khiến kẻ theo dõi nghi ngờ.

"Cắt đuôi... mình phải tìm một lối thoát an toàn trước".

Hắn len lỏi qua những con hẻm ngoằn ngoèo, nơi chỉ có vài người dân địa phương ngồi trước nhà, nhìn theo hắn bằng ánh mắt tò mò. Đây là khu vực hắn từng hoạt động, nhưng cũng chính vì vậy mà nó không còn an toàn nữa.

Bước chân hắn chợt chậm lại khi thấy một khu chợ nhỏ phía trước - một mê cung hoàn hảo để lẩn trốn.

Hắn hòa vào dòng người, cúi thấp đầu, tháo chiếc áo khoác xám ra rồi nhanh chóng lật ngược mặt trong ra ngoài. Giờ đây, nó là một chiếc áo khoác đen, khó nhận diện hơn.

Từ khóe mắt, hắn thấy gã đàn ông kính râm vẫn bám theo, nhưng rõ ràng còn đang lưỡng lự giữa đám đông. Tốt, mày còn chưa chắc chắn tao ở đâu.

Nhìn thấy một sạp bán quần áo cũ, hắn sải bước thật nhanh, vơ lấy một chiếc mũ lưỡi trai khác, đổi ngay tại chỗ và kéo thấp vành mũ xuống. Sau đó, hắn tiến về phía sau khu chợ, nơi có một con ngõ nhỏ dẫn ra một khu dân cư chằng chịt hẻm hóc. Trần Khải

lướt nhanh qua khu chợ, bước chân ngày càng gấp gáp. Hắn không dám ngoái lại, nhưng bản năng mách bảo vẫn có kẻ bám theo.

Bàn tay hắn siết chặt khi nghĩ đến Văn Hào. Hắn không thể để bị bắt ngay lúc này.

Hắn từng tin rằng chỉ cần trung thành, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, thì sẽ luôn có một con đường thoát. Nhưng giờ đây, khi mọi thứ đang sụp đổ, hắn biết rõ một sự thật tàn nhẫn - Văn Hào sẽ không cứu hắn.

Gã đàn ông đó đang ở nước ngoài, xa khỏi tầm với của bất kỳ ai, thậm chí còn có thế lực bảo kê. Nếu hắn bị bắt, Văn Hào sẽ lập tức cắt đứt quan hệ, coi như chưa từng có một kẻ tên Trần Khải tồn tại.

Hắn chỉ là một con tốt thí.

Hắn lao vào một con hẻm hẹp, hai bên là những bức tường cũ kỹ phủ đầy rêu. Tiếng bước chân phía sau vẫn còn, nhưng có vẻ như đã mất dấu.

Hắn nhìn quanh, cố gắng tìm một lối thoát. Bên cạnh là một căn nhà hoang, cửa sổ vỡ nát, tường loang lổ những vết cháy đen. Hắn lập tức trèo qua bức tường thấp, lẩn vào bên trong.

Tiếng bước chân phía sau chợt dừng lại. Hắn nín thở.

Một giọng nói vang lên:

- Mất dấu rồi. Chắc nó chưa đi xa!

"Chết tiệt!", hắn ép người sát vào bóng tối, nghe rõ từng âm thanh bên ngoài, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng. Hắn nín thở, lắng nghe từng âm thanh từ bên ngoài.

Một giọng nói trầm đục vang lên:

- Không cần đuổi theo nữa. Nó không đi xa được đâu!

Một giọng khác trả lời, thấp hơn nhưng đầy sát khí:

- Đã có lệnh. Sau khi SH987 hoàn thành, hắn sẽ bị loại bỏ thôi.

Hơi thở Trần Khải như nghẹn lại trong lồng ngực. Bí số SH987... sân bay... Hắn nhớ ngay đến cuộc gọi với Văn Hào. Đó chính là chuyến hàng vũ khí sinh học sẽ đến trong ba ngày tới.

Một tiếng cười khẽ vang lên ngoài kia:

- Thằng đó chắc nghĩ mình còn quan trọng lắm. Văn Hào đâu có ngu mà giữ lại một con chó đã hết giá trị.

- Ừ, lần này nó có làm tốt hay không thì kết cục cũng vậy thôi.

Trần Khải ghì chặt nắm tay, móng tay bấu vào da thịt đến bật máu. Hắn đã đoán trước được điều này, nhưng nghe chính miệng tay chân của Văn Hào xác nhận thì vẫn khiến hắn choáng váng.

Tiếng bước chân rời đi.

Hắn vẫn không dám nhúc nhích, cho đến khi hoàn toàn chắc chắn rằng mình đã an toàn.

Hắn đưa tay lên quẹt mồ hôi lạnh trên trán. Hắn phải nghĩ ra cách. Hắn cần một kế hoạch. Nếu không thể trông cậy vào Văn Hào, thì hắn phải tự cứu lấy mình.

Mắt hắn tối sầm lại. Nếu đã đến bước đường cùng... thì kẻ nào muốn tóm hắn, hắn sẽ kéo theo xuống địa ngục!

Trần Khải tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, nhịp thở dần ổn định. Nhưng ngay lúc này, trong bóng tối của căn nhà hoang, những ký ức xưa cũ lại hiện về, rõ ràng như một thước phim tua chậm.

Hắn sinh ra ở một vùng quê nghèo, nơi cái đói đeo bám mỗi người như một lời nguyền không bao giờ chấm dứt. Mẹ hắn là một người phụ nữ gầy guộc, suốt ngày chỉ biết cắm mặt trên cánh đồng khô cằn, đổi từng giọt mồ hôi lấy một bữa cơm độn khoai. Bố hắn - một kẻ rượu chè, suốt ngày chìm trong men say và những cơn thịnh nộ vô cớ.

Mỗi lần bố về nhà, là một lần Trần Khải co người trong góc, lắng nghe tiếng chửi rủa, tiếng bát đĩa vỡ tan, rồi cả tiếng roi quất vào da thịt mẹ. Có những đêm, hắn phải chạy ra đồng, nấp trong bụi rậm để trốn tránh sự giận dữ của người đàn ông đáng lẽ ra phải bảo vệ hắn.

Hắn từng ghét sự bất lực của mình.

Lên mười tuổi, mẹ hắn mất sau một trận sốt kéo dài mà không có lấy một viên thuốc. Người ta nói bà kiệt sức. Bố hắn cũng chẳng buồn chôn cất, chỉ gạt phăng đứa con trai ra đường và tiếp tục cuộc đời bê tha của mình.

Trần Khải lang thang trên phố, kiếm sống bằng những mẩu bánh dư thừa của các quán ăn. Hắn học cách móc túi, học cách lừa đảo, học cách đánh nhau để không bị những đứa trẻ bụi đời khác bắt nạt. Đối với hắn, không có ai tốt đẹp, không có ai đáng tin cậy - chỉ có mạnh thì sống, yếu thì chết.

Hắn đã nghĩ mình sẽ mãi là một kẻ lang thang như vậy, cho đến khi gặp Văn Hào.

Người đàn ông ấy xuất hiện trong cuộc đời hắn như một cơn bão.

"Mày có gan, có sự liều lĩnh" - Văn Hào từng nói với hắn như thế, khi hắn chỉ mới mười lăm tuổi, *"Mày chỉ cần một cơ hội. Tao sẽ cho mày điều đó".*

Và thế là hắn theo Văn Hào, bước vào con đường tội ác không lối thoát.

Hắn bắt đầu từ những phi vụ nhỏ - đưa tin, trộm hàng, vận chuyển lậu. Mỗi nhiệm vụ thành công, hắn lại được tin tưởng hơn, được trao quyền nhiều hơn. Và rồi một ngày, hắn không còn là một kẻ lang thang đói khát nữa.

Hắn có tiền. Có quyền. Có sức mạnh.

Nhưng liệu có hạnh phúc?

Trần Khải bật cười chua chát. Hạnh phúc là thứ xa xỉ mà hắn chưa bao giờ tin vào.

Bây giờ, đứng giữa ranh giới sinh tử, hắn mới nhận ra rằng tất cả những gì mình có thể bám víu vào cũng chỉ là một lời hứa hão huyền.

Trần Khải lẩn vào con hẻm nhỏ, bước chân nhanh nhưng không vội vã, cố tỏ ra như một kẻ vô danh giữa phố thị. Chỉ khi chắc chắn không còn ai bám theo, hắn mới lặng lẽ vòng ra sau một khu chợ bỏ hoang, nơi có một căn nhà cũ kỹ hắn vẫn dùng làm nơi trú ẩn tạm thời.

Cửa gỗ cọt kẹt khi hắn đẩy vào, một mùi ẩm mốc phảng phất trong không gian. Chiếc đèn dầu cũ kỹ hắt lên những vệt sáng leo lét, khiến bóng hắn đổ dài trên tường.

Hắn ném chiếc balo xuống sàn, lôi ra vài tài liệu rồi ngồi phịch xuống ghế, đầu óc căng như dây đàn. Trần Khải khẽ nghiêng đầu, lắng nghe những âm thanh bên ngoài. Không có gì bất thường. Gió vẫn rít qua khe cửa, xa xa là tiếng xe cộ lăn bánh trên đường lớn. Hắn nhấc một tấm ván sàn cũ kỹ, lôi ra một chiếc hộp sắt nhỏ. Khi mở ra, bên trong là một khẩu Glock 19, vài tệp tiền đô nhàu nhĩ và một tấm hộ chiếu giả mang tên "Hoàng Văn Hòa".

Mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn. Hắn cần một đường thoát nếu mọi chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát. Nhưng dù đã có kế hoạch dự phòng, trong thâm tâm, hắn biết rằng nếu không hoàn thành nhiệm vụ, chạy trốn cũng vô nghĩa. Văn Hào sẽ không cho hắn cơ hội thứ hai. Từ ngày đầu bước chân vào tổ chức, hắn đã biết điều đó. Văn Hào luôn ở trên cao, giật dây và thao túng. Khi còn có giá trị, hắn được dùng. Khi hết giá trị, hắn bị bỏ rơi. Những kẻ từng đứng ngang hàng với hắn, kẻ nào thất bại đều biến mất không dấu vết.

Hắn đã từng nghĩ mình có thể khác.

Nhưng giờ đây, hắn không còn ảo tưởng nữa. Không có lòng trung thành nào tồn tại trong thế giới này. Chỉ có kẻ thắng và kẻ chết.

Hắn nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, rồi mở laptop. Một loạt tệp tin mã hóa hiện lên màn hình.

Hắn phải kiểm tra lại lần cuối cùng.

***

Dưới ánh đèn huỳnh quang lạnh lẽo, căn phòng họp chìm trong bầu không khí căng thẳng đến nghẹt thở. Những tấm bản đồ trải rộng trên bàn, những hồ sơ dày cộp xếp chồng lên nhau và bảng trắng trước mặt An chi chít những đường nối, đánh dấu từng mắt xích trong tổ chức tội phạm mà họ đang theo đuổi.

Một cơn gió đêm lùa qua khe cửa sổ hé mở, lay động tấm rèm cũ kỹ, tạo nên những tiếng xào xạc khẽ khàng nhưng đầy ám ảnh. Cả nhóm dường như chẳng ai để ý đến nó. Tất cả đều tập trung vào những dữ kiện trải dài trước mắt. Những dòng chữ nguệch ngoạc, những mũi tên đỏ, những dấu chấm nhỏ tượng trưng cho các điểm giao dịch bí mật - tất cả tạo nên một mạng lưới phức tạp, một mê cung của tội ác mà họ đang tìm cách bóc trần.

Tại trung tâm của tất cả những mối liên kết ấy, cái tên Trần Khải hiện lên rõ ràng. Một mắt xích quan trọng, nhưng cũng chính là mắt xích đang dần lung lay.

An dựa lưng vào ghế, ánh mắt trầm tư. Nếu có ai hiểu được cảm giác bị phản bội ngay khi còn hữu dụng, thì kẻ đó chính là Trần Khải. Và chính cảm giác ấy có thể là chìa khóa để xoay chuyển tình thế.

Minh, người có nhiều kinh nghiệm nhất trong đội, chậm rãi lên tiếng. Giọng anh trầm và chắc nịch, như thể đang cân nhắc từng chữ trước khi nói ra:

- Hắn bị biến thành con tốt thí.

Câu nói như một nhát búa nện xuống bầu không khí yên lặng.

Lan, với đôi mắt sắc lạnh và gương mặt không để lộ cảm xúc, khoanh tay trước ngực. Cô nghiêng đầu, ánh mắt dán chặt vào bảng trắng, giọng đầy suy tư:

- Vậy tại sao hắn vẫn trung thành với Văn Hào?

Không ai trả lời ngay. Chỉ có tiếng giấy tờ sột soạt khi An lật giở hồ sơ. Câu hỏi ấy không hề đơn giản. Lòng trung thành không chỉ dựa vào lợi ích. Nó dựa vào niềm tin. Và Trần Khải đã tin Văn Hào.

Gã đàn ông quyền lực đó đã kéo hắn ra khỏi bóng tối, đã trao cho hắn một vị trí trong thế giới ngầm. Nhưng bây giờ, khi vị trí đó không còn cần thiết nữa... hắn sẽ bị ném đi như một quân cờ đã hết giá trị.

Hồng, người phụ trách phân tích tâm lý tội phạm, gõ nhẹ bút lên mặt bàn, giọng cô trầm ngâm:

- Nếu hắn nhận ra mình chỉ là con tốt, hắn sẽ làm gì?

Một khoảng lặng bao trùm căn phòng. Tất cả đều hiểu rằng, một khi một kẻ như Trần Khải nhận ra mình đã bị bỏ rơi, chỉ có hai con đường: hoặc là vùng vẫy trong tuyệt vọng, hoặc là tìm cách thoát thân.

Nhưng câu hỏi quan trọng hơn là: hắn sẽ chọn con đường nào?

An hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi lật mở một tập hồ sơ khác. Những hình ảnh, những bản ghi chép điều tra, những lời khai lẻ tẻ tạo thành một câu chuyện rời rạc. Nhưng khi càng xâu chuỗi lại, họ càng thấy rõ con đường mà Trần Khải đã đi qua. Hắn không phải sinh ra đã là một kẻ tội phạm. An lướt qua những tấm ảnh chụp cũ: một cậu bé với đôi mắt tràn đầy sự ngờ vực, một thiếu niên lăn lộn trong những góc khuất của thành phố, một người đàn ông trẻ tuổi từng có ý định hoàn lương nhưng rồi lại bị kéo xuống vũng lầy.

Hắn từng tin vào công lý. Nhưng rồi công lý đã phản bội hắn.

Một vụ án oan, một lần bị gài bẫy, một biến cố nào đó đã đẩy hắn ra khỏi lằn ranh giữa thiện và ác.

Và ngay khi hắn đang chênh vênh nhất, Văn Hào đã xuất hiện.

Gã không cứu Trần Khải, mà dụ dỗ hắn. Trao cho hắn một con đường mới. Một cuộc sống mới. Một ảo tưởng về quyền lực và sự bất khả xâm phạm. Nhưng giờ đây, khi hắn trở thành một kẻ có thể bị thay thế, Văn Hào cũng sẵn sàng ném hắn vào lửa mà không cần nhìn lại.

An đột nhiên lên tiếng, giọng chắc nịch:

- Trần Khải có một điểm yếu. Chúng ta có thể lợi dụng điều này.

Cả nhóm lập tức ngẩng lên, ánh mắt hướng về phía cậu. Minh cau mày, dự cảm điều gì đó nhưng vẫn hỏi lại:

- Cậu muốn nói đến điều gì?

Không trả lời ngay, An mở một tập hồ sơ cũ, lật từng trang giấy đã ngả màu thời gian. Khi một bức ảnh nhỏ rơi ra, cậu nhẹ nhàng nhặt lấy, đặt lên bàn.

Bức ảnh đã sờn góc, nhuốm màu cũ kỹ của năm tháng. Trong ảnh, một cô bé khoảng mười tuổi đứng bên cạnh Trần Khải. Đôi mắt to tròn, trong veo, mang nét rụt rè nhưng cũng đầy ngây thơ, một vẻ đẹp thuần khiết chưa bị thế giới này vấy bẩn.

An chậm rãi đặt bức ảnh xuống, ánh mắt sắc bén:

- Con gái nuôi của Trần Khải.

Không ai trong đội có thể ngờ rằng một kẻ như Trần Khải - sẵn sàng giết người không chớp mắt, lạnh lùng như một cỗ máy - lại có một điểm yếu như thế này.

Minh dựa lưng vào ghế, khoanh tay trước ngực, đôi mắt trầm ngâm:

- Vậy là hắn vẫn còn nhân tính.

An gật đầu. Nhưng vấn đề không phải là hắn có nhân tính hay không, mà là liệu hắn có sẵn sàng từ bỏ tất cả vì nhân tính đó hay không.

Hồng, từ đầu đến giờ im lặng lắng nghe, khẽ chạm vào góc bức ảnh. Cô lên tiếng, giọng điềm tĩnh nhưng ẩn chứa sự sắc sảo thường thấy:

- Nếu chúng ta có thể khiến hắn hiểu rằng Văn Hào đã vứt bỏ hắn... và rằng hắn không còn gì ngoài cô bé này... thì hắn sẽ chọn con đường nào?

Cả căn phòng chìm vào im lặng. Ai cũng hiểu, đây không đơn thuần là một cuộc điều tra. Đây là một trận đấu trí thực sự, nơi mỗi nước cờ đều có thể thay đổi cục diện.

Sau một lúc, Minh lên tiếng, chậm rãi:

- Nhưng làm sao cậu có được thông tin này? Mọi tài liệu về Trần Khải trước nay đều chỉ xoay quanh

quá khứ lính đánh thuê và những phi vụ hắn từng tham gia.

An lặng lẽ nhìn xuống bức ảnh, rồi chậm rãi thở ra. Cậu rút một tờ giấy khác từ tập tài liệu - một bản ghi chú viết tay, nét chữ mạnh mẽ nhưng có phần hơi nghiêng.

- Bố tôi đã tìm ra điều này.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cậu.

- Bố tôi từng thâm nhập vào tổ chức này đủ lâu để hiểu rõ từng mắt xích trong đó. Ông ấy không chỉ biết về Trần Khải, mà còn từng uống rượu với hắn không ít lần.

Một thoáng im lặng trôi qua. Hồng hơi nhướn mày, còn Minh thì khẽ cười, lắc đầu nhẹ:

- Bố cậu lại là "bạn nhậu" của hắn sao?

An nhún vai, đôi mắt cậu lộ ra tia sáng của một người đã thấu hiểu tất cả. An nhìn về phía mọi người:

- Bố tôi không coi hắn là bạn. Nhưng để thâm nhập vào hệ thống này, ông ấy buộc phải đóng vai một kẻ có cùng lý tưởng. Đã có những đêm dài ngồi trước ly rượu, nhìn hắn rũ bỏ vẻ ngoài tàn nhẫn, nói về cuộc đời, về những điều đã đánh mất. Và rồi, một lần, khi say khướt, Trần Khải đã nhắc đến cô bé này.

Lan siết nhẹ ngón tay lên bức ảnh. Hồng hạ giọng, như thể đang tự hỏi bản thân nhiều hơn là hỏi cả nhóm:

- Một kẻ như hắn... có thực sự quan tâm đến cô bé ấy không?

An nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm:

- Nếu không quan tâm, tại sao hắn lại giấu nhẹm đi sự tồn tại của cô bé? Không một ai biết đến Linh, kể cả đồng bọn thân cận nhất của hắn. Hắn đang bảo vệ cô bé, theo cách của riêng mình.

Một khoảng lặng bao trùm căn phòng. Cuối cùng, Minh lên tiếng:

- Vậy kế hoạch của cậu là gì?

An siết chặt bức ảnh trong tay, ánh mắt trở nên kiên định hơn bao giờ hết:

- Chúng ta sẽ tìm Linh. Và chúng ta sẽ cho Trần Khải một cơ hội cuối cùng để đi đúng con đường.

Không ai phản đối. Bởi họ đều hiểu, trận chiến này đã bước sang một giai đoạn mới - không chỉ còn là súng đạn hay truy bắt, mà là một cuộc chiến tâm lý cam go hơn gấp bội.

Ngoài cửa sổ, màn đêm vẫn phủ xuống thành phố, những ánh đèn đường hắt lên nền trời tối sẫm.

Nhưng dù đêm có sâu đến đâu, ánh sáng của sự thật vẫn sẽ tìm được đường để soi rọi tất cả.

***

[16:30, Thứ Tư, ngày 26 tháng 6 năm ...]

Buổi chiều trời Tây Nguyên âm u, những tán cây cao vút rì rào trong cơn gió thoảng, báo hiệu một cơn mưa có thể ập đến bất cứ lúc nào. Con đường nhỏ trước cổng trường vắng dần khi học sinh tản về nhà sau giờ tan học.

Trong một chiếc xe màu bạc đỗ cách đó không xa, Minh lặng lẽ quan sát qua kính chiếu hậu. Anh và Lan đã thay nhau theo dõi Linh từ sáng, ghi nhận mọi thói quen sinh hoạt của cô bé. Không có gì bất thường - một cô gái mười tuổi, sống giản dị với một người phụ nữ lớn tuổi mà có vẻ là bà chủ nhà trọ.

Lan thì thầm, mắt không rời khỏi kính nhắm bắn trên máy ảnh:

- Con bé không có vệ sĩ đi theo. Lạ thật.

Minh đáp, tay gõ nhẹ lên vô lăng theo nhịp:

- Trần Khải có vẻ không muốn ai biết về nó... Có thể hắn tin rằng việc giữ bí mật là cách bảo vệ con bé tốt nhất.

Linh cẩn thận nhét sách vở vào cặp rồi bước ra

khỏi cổng trường. Cô bé mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, trông nhỏ bé giữa dòng người lớn vội vã qua lại.

An ngồi ghế sau, chăm chú quan sát bản đồ trên máy tính bảng:

- Từ đây về nhà trọ của con bé mất khoảng mười phút đi bộ. Chúng ta cứ bám theo từ xa.

Linh cẩn thận đứng đợi trước vạch sang đường, hai tay ôm chặt cặp vào ngực. Một chiếc xe tải chạy qua, cuốn theo bụi đỏ mịt mù.

Ngay lúc đó - Rầmmmmmmm!

Một âm thanh chói tai vang lên, xé toang không gian tĩnh lặng.

Tiếng rít của lốp xe ma sát mặt đường, tiếng kim loại va chạm chát chúa, rồi một tiếng hét thất thanh.

Linh ngã xuống mặt đường, máu bắt đầu loang ra dưới lớp váy trắng của cô bé. Đầu gối rớm máu, cánh tay nhỏ bé run rẩy trong cơn sốc. Cơ thể yếu ớt của cô co giật, hơi thở đứt quãng.

Lan lập tức mở cửa xe, lao ra ngoài. Minh rủa thầm rồi cũng nhảy xuống theo.

Một trong những gã thanh niên say rượu lồm cồm bò dậy, mặt tái mét. Hắn ta còn nồng nặc mùi

cồn, miệng lẩm bẩm mấy câu chửi thề, nhưng ánh mắt thì lảng tránh.

Minh chộp lấy cổ áo hắn, kéo lên bằng một lực mạnh đến mức hắn suýt ngã ngửa ra sau. Giọng Minh như gầm lên:

- Bọn mày uống rượu rồi lái xe à?

Tên kia không dám phản kháng, chỉ lùi lại, mắt đảo quanh tìm đường thoát. Nhưng trước khi Minh có thể làm gì thêm, một giọng nói trầm lạnh vang lên phía sau:

- Lùi lại!

An đứng đó, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén chĩa thẳng vào đám người say xỉn. Minh nén cơn giận, hất mạnh tên kia ra rồi cúi xuống đỡ Linh dậy.

Nhưng vừa chạm vào người cô bé, bàn tay Minh khựng lại. Máu...

Quá nhiều máu.

Mặt Linh tái nhợt, môi run lên không nói nổi một lời. Đôi mắt mở lớn, thất thần, như thể cơ thể nhỏ bé của cô bé đang dần chìm vào trạng thái tê liệt. Vệt máu đỏ sẫm loang nhanh trên nền đất sỏi, tạo thành một vệt dài đau đớn giữa lòng đường. Không khí đặc quánh lại, như bị nén chặt bởi một nỗi căng thẳng vô hình.

Lan cũng nhận ra điều đó. Cô quay ngoắt sang Minh, giọng gấp gáp:

- Không ổn rồi. Cô bé mất máu quá nhiều!

Bà chủ nhà trọ hớt hải chạy đến, gần như sắp khóc:

- Trời ơi, Linh! Cô bé bị thương nặng thế này, phải đưa đến bệnh viện ngay!

An không nói gì, chỉ kéo điện thoại ra, bấm số cấp cứu.

An quỳ xuống bên cạnh Linh, đôi mắt lạnh lẽo của anh thoáng hiện lên sự lo lắng. Máu từ vết thương trên đùi cô bé thấm ướt cả lòng bàn tay anh. Cảm giác ấm nóng ấy làm An rùng mình.

Lan nói nhanh, lục túi xách lấy một miếng vải sạch:

- Chúng ta cần cầm máu ngay!

Minh cởi áo khoác, xé một mảnh lớn rồi đưa cho An. Anh ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của Linh, mím chặt môi.

An nhận lấy, ép chặt mảnh vải lên vết thương để cầm máu. Cô bé rên lên khe khẽ, hàng mi run rẩy.

Giọng Lan dịu dàng, nhưng tay cô run rẩy khi vuốt nhẹ mái tóc cô bé:

- Linh, cố lên em... Xe cứu thương sắp đến rồi!

Những giây phút dài dằng dặc trôi qua. Không ai dám nói gì, chỉ có tiếng còi xe cấp cứu vọng đến từ xa.

10 phút sau

Tiếng còi hụ xé toang màn đêm tĩnh mịch, phản chiếu trên những bức tường xám xịt của dãy nhà ven đường. Chiếc xe cứu thương lao đến, lốp nghiến chặt mặt đường ẩm ướt, vệt đèn đỏ nhấp nháy quét qua những gương mặt căng thẳng của đám đông vẫn chưa chịu rời đi. Không ai nói gì, nhưng ánh mắt của họ nói lên tất cả - sự bàng hoàng, nỗi lo lắng và một nỗi sợ mơ hồ len lỏi giữa không gian nặng trĩu.

Cánh cửa xe vừa mở ra, hai nhân viên y tế lao xuống, động tác thuần thục nhưng đầy căng thẳng. Một người nhanh chóng mở cáng, người còn lại cúi xuống kiểm tra mạch của Linh. Khi ngón tay chạm vào làn da lạnh ngắt của cô bé, gương mặt vị bác sĩ đanh lại.

- Bé mất nhiều máu quá!

Giọng ông ta gấp gáp nhưng vẫn giữ được sự chuyên nghiệp. Ông quay sang đồng nghiệp, ra lệnh:

- Truyền dịch ngay. Chúng ta cần đưa bệnh nhân về bệnh viện nhanh nhất có thể!

Lan ngồi quỳ một bên Linh, đôi mắt lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của cô bé. Cô vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ xíu đã dần trở nên lạnh ngắt.

Lan lên tiếng, giọng nói khẽ run:

- Chúng tôi sẽ đi cùng.

Vị bác sĩ gật đầu, không chần chừ:

- Lên xe đi!

Minh không cần đợi thêm giây nào, anh lập tức bước lên, Lan theo ngay sau. An cũng định tiến lên thì khựng lại. Một âm thanh khe khẽ lọt vào tai anh giữa những tiếng còi inh ỏi của xe cộ - tiếng bấm số điện thoại run rẩy.

Anh quay lại.

Bà chủ nhà trọ đang đứng đó, tay cầm chiếc điện thoại cũ, những ngón tay khẳng khiu run lên từng đợt. Đôi mắt bà ánh lên vẻ bất an khi nhìn về phía An. Giọng bà ta khàn đi vì lo lắng, có chút do dự nhưng vẫn cương quyết:

- Tôi sẽ gọi cho ba của Linh. Dù sao... cũng phải báo cho ông ấy.

Tên mà bà ta vừa nhắc đến như một vết dao cứa thẳng vào tâm trí An.

"Trần Khải" - Gương mặt An sầm xuống. Ánh đèn nhấp nháy của xe cứu thương phản chiếu trong đôi mắt sắc lạnh của anh, nhưng cảm xúc thực sự lại bị che khuất bởi bóng tối giăng kín đáy mắt.

Gọi cho Trần Khải? Tên đó có quyền gì xuất hiện lúc này? Một kẻ như hắn, liệu có thực sự quan tâm đến con gái mình, hay đây chỉ là một phần của trò chơi bẩn thỉu mà hắn đang mắc kẹt trong đó?

An siết chặt nắm đấm, từng đốt ngón tay trắng bệch.

Không đợi thêm, anh quay đi, bước thẳng lên xe. Cửa cứu thương đóng sập lại sau lưng anh, ngăn cách anh với thế giới bên ngoài, nhưng trong thâm tâm, An biết rất rõ - hôm nay sẽ không kết thúc chỉ với một ca cấp cứu đơn thuần. Một cơn bão ngầm đang dần trỗi dậy và tất cả bọn họ đang bị cuốn vào tâm chấn.

[17:30, Thứ Tư, ngày 26 tháng 6 năm..., tại bệnh viện]

Đèn báo động nhấp nháy liên hồi, phản chiếu lên những bức tường trắng toát của hành lang dài hun hút. Linh được đẩy thẳng vào phòng cấp cứu ngay khi vừa đến, thân hình nhỏ bé của cô bé gần như chìm nghỉm trên chiếc cáng rộng. Một bác sĩ lao đến, động

tác nhanh nhưng đầy căng thẳng, cúi xuống kiểm tra tình trạng bệnh nhân.

Bên ngoài, không khí ngột ngạt bao trùm. Lan đứng sát bên Minh, đôi mắt không rời cánh cửa phòng cấp cứu. Minh đặt tay lên vai cô, nhưng chính anh cũng không thể giấu nổi sự lo lắng đang hằn rõ trên khuôn mặt.

Một y tá vội vã chạy đến, giọng cô gấp gáp:

- Chúng ta cần truyền máu ngay!

Vị bác sĩ quay ngoắt lại, trầm giọng hỏi:

- Nhóm máu của bệnh nhân là gì?

- AB Rh-, thưa bác sĩ!

Ông sững người. Ánh mắt trở nên căng thẳng hơn khi ông quay sang y tá:

- Báo với ngân hàng máu xem còn không?

Y tá nhanh chóng rời đi. Chỉ ít phút sau, cô quay lại, gương mặt lộ vẻ hoang mang.

- Bác sĩ... lượng máu AB Rh- trong kho không đủ!

Một cơn căng thẳng dồn nén tràn ngập căn phòng. Bác sĩ nghiến răng, liếc nhìn từng người đang chờ bên ngoài, ánh mắt dừng lại một lúc lâu trước Minh, Lan, rồi chuyển sang An.

- Có ai trong gia đình bệnh nhân có cùng nhóm máu không?

Lời nói ấy như một nhát dao chém phăng sự im lặng.

Không ai lên tiếng. Chỉ có tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên tường, từng giây trôi qua nặng nề.

An đứng lặng. Một cảm giác khó tả trào lên trong lòng anh, vừa hỗn độn, vừa... rõ ràng đến đau đớn.

Và rồi, anh đứng dậy:

- Tôi.

Không gian như lặng đi trong một thoáng. Minh và Lan đồng loạt quay sang nhìn An, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc. Bác sĩ khẽ nhíu mày, có chút nghi hoặc:

- Cậu chắc chứ? Nếu cậu hiến máu ngay, có thể cơ thể cậu sẽ bị suy nhược trong một thời gian.

An nhìn thẳng vào ông, giọng anh trầm và kiên định:

- Tôi không quan tâm.

Bác sĩ dừng lại một giây, như muốn kiểm tra xem sự quyết tâm trong ánh mắt người thanh niên trước mặt có phải là thật.

Rồi ông gật đầu.

- Được. Đi theo tôi.

30 phút sau

An ngồi tựa vào ghế trong phòng hồi sức. Cảm giác chóng mặt ập đến, nhưng anh phớt lờ.

Hành lang bệnh viện dài và lạnh lẽo, ánh đèn huỳnh quang trắng nhợt hắt xuống nền gạch men, phản chiếu bóng người đổ dài trên sàn. Không khí đặc quánh, căng thẳng như một sợi dây đàn bị kéo đến cực hạn.

An vẫn ngồi đó, tựa lưng vào chiếc ghế kim loại cứng nhắc, ánh mắt sắc lạnh hướng thẳng về phía trước. Chai nước Lan đưa cho anh vẫn chưa mở nắp, hơi nước đọng lại trên lớp vỏ nhựa, trông như thể chính nó cũng đang đông cứng lại giữa bầu không khí này.

Cửa phòng hồi sức vẫn đóng im lìm. Đằng sau lớp kính mờ, Linh đang nằm đó - yên tĩnh nhưng mong manh như một nhành cỏ giữa cơn bão. Cô bé đã qua cơn nguy kịch, nhưng hình ảnh thân thể nhỏ bé đó chìm trong những lớp băng trắng và ống truyền dịch khiến An không tài nào gạt ra khỏi tâm trí.

Tiếng bước chân vang lên từ cuối hành lang.

Chậm rãi nhưng dứt khoát.

Bóng một người đàn ông cao lớn đổ dài trên nền gạch. Hơi thở gấp gáp. Gương mặt căng cứng, sắc lạnh như đá tạc.

Trần Khải.

Gã không buồn che giấu sự tức giận. Hai cánh tay nắm chặt, từng khớp ngón tay trắng bệch. Chiếc áo khoác da đen vẫn còn lấm tấm nước mưa, đường viền bờ vai căng lên vì sức ép của cơ bắp. Đôi mắt gã sâu thẳm, đỏ ngầu vì căng thẳng, quét ngang một lượt những người đang có mặt, nhưng rốt cuộc vẫn dừng lại trên một người duy nhất.

An.

Không ai lên tiếng.

Gió từ cửa sổ hành lang thổi qua khe hở, mang theo mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt, nhưng không xua được cái nóng rực như lửa đang bùng lên giữa hai người đàn ông.

Trần Khải tiến lên, từng bước nặng nề. Đứng ngay trước mặt An.

Hơi thở gã nặng trĩu. Gương mặt tối sầm, hàm răng nghiến chặt.

Khoảnh khắc kéo dài như vô tận.

- Chuyện này... là sao? - Trần Khải lên tiếng.

Không phải một câu hỏi đơn thuần. Là một lời cảnh cáo.

Lan hơi lùi lại, bàn tay vô thức siết lấy chai nước.

Minh đứng bên cạnh, ánh mắt cảnh giác, từng cơ trên mặt anh như căng ra, chuẩn bị đối phó với bất cứ điều gì có thể xảy ra tiếp theo.

Nhưng An không hề nao núng.

Anh ngước mắt lên, đối diện với ánh nhìn sắc như dao của Trần Khải:

- Chuyện này... Là hậu quả của những gì mày gây ra.

Sự im lặng lại bao trùm. Nhưng lần này, nó mang theo một áp lực đè nặng lên cả không gian xung quanh.

Cơ hàm của Trần Khải giật giật. Gã nhìn An chằm chằm, ánh mắt trộn lẫn giữa tức giận, đau đớn và một thứ cảm xúc không thể gọi tên.

Bên trong phòng hồi sức, Linh vẫn chưa tỉnh.

Bóng tối bên ngoài phủ lên khung cửa sổ hành lang bệnh viện, kéo dài thành những vệt nhòe nhoẹt trên nền gạch lạnh. Không gian như đông cứng lại, chỉ có tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên tường và tiếng rì rầm xa xăm từ những phòng bệnh khác.

Trần Khải vẫn đứng đó, lặng im đối diện An. Câu nói của An như một nhát dao cứa thẳng vào lòng kiêu hãnh của hắn. Hắn không thể phản bác, nhưng cũng không thể chấp nhận hoàn toàn.

Minh và Lan đứng phía sau An, quan sát từng thay đổi nhỏ nhất trên gương mặt của Trần Khải. Trong một thoáng, sự sắc lạnh trong đôi mắt gã dường như lung lay.

Hắn khẽ nhắm mắt, hít sâu một hơi rồi mở mắt ra, nhìn An chằm chằm.

- Tao nợ mày một mạng!

Lời nói khô khốc, nhưng đủ để phá tan không khí căng thẳng bao trùm hành lang.

Ánh đèn trắng phản chiếu trên gương mặt góc cạnh của Trần Khải, khiến nó càng thêm sắc sảo. Nhưng khi hắn liếc nhìn về cánh cửa phòng hồi sức, nơi Linh đang nằm, đôi mắt đó thoáng dịu lại. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hắn không còn là một gã đàn ông dấn sâu vào bóng tối, mà chỉ là một người bố lo lắng cho con gái mình. Giọng hắn trầm xuống, có gì đó như nghẹn lại nơi cổ họng:

- Con bé... Là tất cả những gì tao còn.

Hắn cười nhạt, nhưng ánh mắt lại lộ ra sự mệt mỏi:

- Mày biết không, An? Khi một thằng đàn ông mất đi tất cả, hắn sẽ bám vào bất cứ thứ gì còn lại. Tao bám vào Linh.

An không đáp, nhưng ánh mắt anh sắc bén hơn, như muốn nhìn thấu tận sâu trong tâm khảm Trần Khải.

- Vậy mày sẽ tiếp tục nhúng tay vào những chuyện bẩn thỉu của Văn Hào?

Câu hỏi khiến Trần Khải khựng lại. Một cơn gió nhẹ lùa qua khe cửa sổ, lay động những bức rèm trắng tinh khôi.

Trần Khải bật cười, nhưng đó không phải là một tiếng cười vui vẻ, mà là tiếng cười trĩu nặng.

Hắn nói, chậm rãi nhưng kiên quyết:

- Tao không phản bội Văn Hào.

An khoanh tay, nhìn Trần Khải chằm chằm, nhưng không có dấu hiệu nào cho thấy anh muốn ra tay ngay lúc này. Minh và Lan cũng không động đậy. Không gian bệnh viện chỉ còn lại tiếng bước chân vội vã của y tá và tiếng máy đo nhịp tim vọng ra từ phòng bệnh của Linh.

Trần Khải cũng nhận ra điều đó. Hắn nheo mắt, cảnh giác:

- Tại sao tụi mày còn đứng đây?

Minh cười khẩy, nhưng ánh mắt thì lạnh như băng:

- Nếu mày nghĩ bọn tao sẽ tóm gọn mày ngay tại bệnh viện này, thì mày đánh giá thấp bọn tao rồi.

Trần Khải nhíu mày, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh lại:

- Vậy nghĩa là tụi mày vẫn chưa sẵn sàng.

An lắc đầu:

- Sai rồi. Nghĩa là bọn tao đã có một kế hoạch tốt hơn.

Lời nói ấy khiến đôi mắt của Trần Khải tối lại. Hắn có thể cảm nhận được thứ gì đó đang đến - một nước cờ đã được bày sẵn, chỉ chờ thời điểm để hạ màn.

Lan bước lên một bước, giọng nhẹ nhưng đầy ẩn ý:

- Bắt mày ở đây thì quá dễ. Nhưng bọn tao không cần một con tốt lẻ loi. Bọn tao muốn cả bàn cờ...

Trần Khải cười nhạt, nhưng nụ cười ấy không che giấu được sự khó chịu. Hắn biết điều đó có nghĩa là gì. Bọn họ đang nhắm đến Văn Hào.

Cả hành lang bệnh viện bỗng trở nên im ắng hơn bao giờ hết. Một ván cờ đã được sắp đặt. Một nước đi đã được chuẩn bị. Và Trần Khải, dù biết điều đó, vẫn không thể thay đổi gì ngay lúc này.

- Ngày mai. Bọn tao sẽ hành động.

Giọng An điềm tĩnh nhưng ẩn chứa sức ép vô hình.

Trần Khải không hỏi gì thêm. Hắn chỉ đứng yên một lát, rồi chậm rãi quay đi, bước về phía phòng bệnh của Linh. Nhưng trước khi mở cửa,

hắn dừng lại, không quay đầu, giọng nói vang lên đầy ẩn ý:

- Tao đã nói rồi, tao sẽ không phản bội Văn Hào.

Một thoáng im lặng.

Rồi An đáp, giọng cũng thấp không kém:

- Tao biết.

Nhưng dù không phản bội, Trần Khải vẫn sẽ không ngăn cản. Và đó chính là điều mà đội của An cần.

***

An đứng lặng trong hành lang bệnh viện, ánh mắt dõi theo những giọt mưa đang lăn dài trên khung cửa kính. Thành phố về đêm chìm trong vẻ tĩnh lặng u buồn, nhưng trong lòng anh, một cơn bão đang cuộn trào.

Phía sau anh, tiếng bước chân chậm rãi vang lên.

- Con không nghĩ là bố sẽ đến.

Giọng An trầm xuống khi thấy người đàn ông đứng bên cạnh.

Người đàn ông ấy mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, dáng người rắn rỏi nhưng có phần già đi so với những lần gặp trước. Đôi mắt ông thâm trầm như mặt hồ sâu, mang theo những năm tháng đã trải qua trong ngành. Đại tá Hoàng Duy Hải - người từng

là niềm tự hào của lực lượng Công an, cũng là người đã truyền cho An lòng yêu nghề và lý tưởng bảo vệ nhân dân.

Ông Hải nhìn con trai, rồi khẽ gật đầu:

- Không đến sao được, ngày mai là thời khắc quan trọng nhất.

An im lặng một lúc, rồi chậm rãi bước đi. Ông Minh bước theo con trai, cả hai cùng đi dọc theo hành lang dài của bệnh viện.

- Về Trần Khải... con định làm thế nào?

An thở dài, ánh mắt trĩu nặng:

- Hắn không phải người tốt, nhưng cũng không phải là kẻ không thể cứu rỗi. Và hơn hết... con bé Linh là thứ duy nhất níu giữ nhân tính còn sót lại trong hắn.

Ông Hải trầm ngâm:

- Nếu đã có sự do dự, nghĩa là vẫn còn cơ hội để hắn lựa chọn đúng.

An cười nhạt:

- Con cũng mong là vậy...Về kế hoạch ngày mai...

Cả hai dừng lại bên một cửa sổ lớn, nhìn xuống những dãy đèn đường trải dài dưới phố. Ông Hải lên tiếng:

- Chúng ta đã theo dõi Văn Hào suốt hai năm. Hắn không chỉ là trùm buôn lậu, mà còn đứng sau nhiều vụ án nghiêm trọng khác. Nếu không ngăn chặn kịp thời, hắn sẽ còn gây ra nhiều tội ác hơn.

An nắm chặt tay:

- Con tin rằng ngày mai sẽ là dấu chấm hết.

Ông Hải nhìn con trai, ánh mắt tràn đầy tự hào:

- Con có biết vì sao bố chọn con đường này không?

An khẽ lắc đầu.

Người đàn ông trầm ngâm một lúc, rồi chậm rãi nói:

- Vì bố tin vào lý tưởng của Đảng. Bố tin rằng dù có bao nhiêu kẻ xấu, dù có bao nhiêu thế lực đen tối, vẫn sẽ luôn có những người đứng lên để bảo vệ nhân dân, bảo vệ công lý.

An im lặng lắng nghe.

Ông Hải tiếp tục:

- Và hôm nay, khi nhìn thấy con, bố biết rằng niềm tin ấy chưa bao giờ sai. Dù con có đi xa đến đâu, con vẫn luôn mang trong mình tinh thần của một người chiến sĩ Công an.

An quay sang, đối diện với ánh mắt kiên định của

bố. Lần đầu tiên sau bao năm, anh cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn. Anh cười khẽ:

- Bố... Con hiểu rồi.

Hai người đứng đó thật lâu, mặc cho thời gian trôi đi.

***

Ngoài trời vẫn đang mưa. Những hạt nước nặng trĩu rơi tí tách lên mái hiên bệnh viện, vỡ tan trên mặt đường nhựa lạnh lẽo. Cơn mưa không quá lớn, nhưng dai dẳng, phủ một màn sương mờ lên cả thành phố. Ánh đèn đường vàng vọt phản chiếu lên mặt đường ướt đẫm, kéo dài những bóng người thành những vệt mờ méo mó.

Trần Khải đứng lặng bên khung cửa sổ của phòng chờ bệnh nhân, ánh mắt dõi theo những dòng xe lướt qua dưới phố. Kính cửa sổ phủ một lớp hơi nước mỏng, tạo nên những hình dạng loang lổ, hệt như tâm trạng rối bời của hắn lúc này.

Ở bãi đỗ xe trước bệnh viện, vài người mặc áo mưa vội vã bước nhanh qua màn nước. Một chiếc xe cứu thương vừa lao đến, bánh xe hất tung những vệt nước đục ngầu. Xa hơn nữa, một người phụ nữ khoác tấm áo mỏng đang đẩy một xe hàng rong, chiếc ô nhỏ

trên đầu bà không đủ để che đi cơn mưa mỗi lúc một nặng hạt.

Thành phố này vẫn tiếp tục vận động, bất chấp bão tố. Nhưng đối với Trần Khải, thế giới của hắn dường như đã bị đóng băng ngay khoảnh khắc Linh nằm bất động trên giường bệnh.

Hắn hạ ánh mắt, nhìn xuống sân bệnh viện. Ở khu vườn nhỏ ngay góc sân, vài chậu cây dại rung rinh trong mưa, những chiếc lá non run rẩy hứng trọn từng giọt nước. Một cơn gió lùa qua, cuốn theo mùi đất ẩm ngai ngái, mùi của sự sống và cũng là mùi của quá khứ.

Hắn nhớ đến ngày trước, khi Linh còn bé, con bé từng nhón chân trèo lên khung cửa sổ trong căn hộ cũ, đôi mắt tròn xoe nhìn ra màn đêm.

"Bố ơi, khi nào bố về sống cùng con?"

Câu hỏi ngây thơ ấy vang vọng trong tâm trí hắn, đau đớn hơn bất kỳ đòn trừng phạt nào.

Bất giác, một giọt nước ấm rơi xuống mu bàn tay hắn.

Không phải mưa.

Trần Khải cắn chặt răng để ngăn cơn xúc động trào lên trong lồng ngực. Hắn không có quyền để yếu đuối. Không có thời gian để hối tiếc.

Tiếng rung của điện thoại phá tan sự im lặng.

Màn hình sáng lên trong đêm tối, hiển thị một tin nhắn duy nhất:

"!"

Không tên, không lời đe dọa, không bất cứ điều gì cụ thể. Nhưng Trần Khải không cần thêm chữ nào để hiểu.

Hắn nhếch môi cười, nhưng nụ cười ấy méo mó, chỉ toàn cay đắng.

Văn Hào không còn cần hắn nữa.

Tay hắn siết chặt chiếc điện thoại đến mức các đốt ngón tay trắng bệch. Đôi mắt sâu hoắm, quầng thâm hằn rõ sau những đêm dài mất ngủ, giờ đây ánh lên tia nhìn sắc lạnh. Hắn nhìn chằm chằm vào tin nhắn, cảm giác như một con dao vô hình đang cắt vào da thịt hắn từng nhát một.

Hắn biết trò này.

Hắn đã từng là người gửi đi những ký hiệu như thế. Hắn đã từng gieo rắc nỗi sợ hãi vào kẻ khác. Và giờ đây, đến lượt hắn bị săn đuổi.

Nếu nhiệm vụ thất bại, hắn sẽ bị thủ tiêu.

Nhưng điều đáng sợ hơn cả là Linh - con bé cũng sẽ không thoát.

Linh...

Đôi mắt Trần Khải tối sầm lại. Mái tóc đen lòa xòa của hắn rũ xuống trán, che đi một phần ánh nhìn, nhưng không che giấu được sự giằng xé trong lòng. Đứa trẻ ấy là điều duy nhất hắn có, là sợi dây cuối cùng còn níu hắn lại khỏi vực thẳm.

Hắn đứng dậy, chậm rãi bước đến cửa sổ. Bóng hắn phản chiếu mờ nhạt trên tấm kính bụi mờ, méo mó và vặn vẹo như chính số phận hắn lúc này.

Bên ngoài, con phố đêm vẫn chảy trôi như mọi ngày. Vài kẻ say rượu loạng choạng bước đi, ánh đèn neon nhấp nháy trên những bảng hiệu cũ kỹ. Nhưng với Trần Khải, thế giới đã không còn bình thường nữa.

Hắn châm một điếu thuốc khác, nhưng lần này, khói thuốc dường như nghẹn lại trong cổ họng.

Ngày mai sẽ quyết định tất cả.

CHƯƠNG 6

Trận chiến cuối cùng

[Sáng sớm, Thứ Năm, ngày 27 tháng 6 năm...]

Trời vẫn mưa, một cơn mưa kéo dài từ đêm qua, rả rích và dai dẳng như không muốn dứt. Những đám mây xám đặc quánh trĩu nặng trên bầu trời, lơ lửng thấp đến mức tưởng chừng chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới. Gió thổi mạnh qua những rặng cà phê trải dài, làm những tán lá run rẩy dưới làn nước lạnh buốt. Đất đỏ bazan sũng nước, biến thành những vệt bùn lầy kéo dài dọc theo những con đường mòn quanh co dẫn vào khu dự án. Xa xa, những ngọn đồi thoắt ẩn thoắt hiện sau màn mưa trắng xóa, tạo nên một khung cảnh hoang vu, lạnh lẽo đến lạ thường. Những hạt nước rả rích rơi đều, vẽ lên mặt đường những vòng tròn nhỏ, tan nhanh trong những vũng nước bẩn đọng lại từ cơn mưa đêm qua. Bầu trời trên

cao phủ một màu xám chì nặng nề, không có lấy một tia nắng xuyên qua lớp mây dày đặc.

Sân bay quốc tế giờ này vẫn còn vắng người. Những quầy check-in sáng đèn lẻ tẻ, vài hành khách co ro trong những chiếc áo khoác, bước vội dưới những tấm biển chỉ dẫn. Âm thanh loa phát thanh vang vọng trong không gian rộng lớn, thông báo lịch trình cất cánh của những chuyến bay sớm.

Bên ngoài khu vực bãi đỗ xe, nước mưa chảy thành từng dòng nhỏ, cuốn theo những mẩu giấy rác, lẫn lộn giữa những vệt bùn đất. Lực lượng an ninh sân bay đứng rải rác theo từng nhóm, trò chuyện trong những bộ áo mưa xanh thẫm, ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn dòng xe cộ đang lần lượt đi vào bãi.

Trên màn hình LED khổng lồ treo trước sảnh chính, một bản tin liên tục chạy dòng chữ đỏ:

"LÃNH ĐẠO NƯỚC M SẼ ĐÁP MÁY BAY TỚI VIỆT NAM VÀO CHIỀU NAY. AN NINH ĐƯỢC THẮT CHẶT TẠI NHIỀU KHU VỰC QUAN TRỌNG. CHIỀU NAY, LỄ KHAI TRƯƠNG DỰ ÁN HỢP TÁC TẠI TÂY NGUYÊN SẼ ĐƯỢC TỔ CHỨC DƯỚI SỰ CHỨNG KIẾN CỦA LÃNH ĐẠO HAI NƯỚC...".

Trần Khải dừng bước, mắt dán chặt vào dòng tin.

Đây chính là thời điểm mà hắn biết sẽ đến. Một ngày quan trọng. Một ngày có thể thay đổi cục diện không chỉ của hắn, mà của cả kế hoạch mà Văn Hào đã dày công xây dựng.

Mưa vẫn tiếp tục rơi. Một cơn gió lùa qua, lạnh lẽo và buốt giá.

Từ một quán cà phê nhỏ đối diện cổng vào sân bay, An lặng lẽ quan sát tất cả.

Chiếc áo khoác đen giúp anh hòa lẫn vào đám đông khách du lịch, nhưng ánh mắt thì luôn sắc bén, không bỏ sót bất kỳ cử động nào từ Trần Khải.

Bên tai anh, một giọng nói vang lên từ bộ đàm nội bộ:

- Mục tiêu đã xuất hiện. Đội trinh sát giữ vị trí, theo dõi mọi động thái.

An khẽ gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi Trần Khải.

Hắn ta có vẻ mệt mỏi. Từng cử chỉ, từng cái liếc mắt đều thể hiện sự căng thẳng. Nhưng hắn vẫn đang cố tỏ ra bình tĩnh, như một kẻ đã quen với nguy hiểm.

Đội của An không vội vàng. Họ cần để Trần Khải tự tìm đến mấu chốt cuối cùng.

Trần Khải đi qua hàng loạt biển quảng cáo, hướng về khu vực gửi hành lý tự động. Hắn không vội, nhưng từng bước chân đều mang theo sự cẩn trọng.

Dưới tán cây gần bãi đỗ xe, hắn dừng lại.

Tại đây, trên mặt đất, có một tờ giấy nhỏ. Đơn giản chỉ là một mẩu giấy bị gió thổi đến, nhưng mắt hắn lập tức nhận ra những con số quen thuộc:

01010100 01101000 01100101 00100000 01100001 01110011 01110011 01100101 01101101 01100010 01101100 01111001

Dịch ra, nó chỉ có một từ: "The Assembly" (Cuộc hội ngộ).

Hắn nhíu mày, nhưng không chần chừ. Hắn đã đi quá xa để dừng lại lúc này.

Ngay phía sau tấm biển báo cấm dừng đỗ, có một vật nhỏ màu đen nằm lẫn giữa mấy viên sỏi.

Một chiếc tai nghe Bluetooth.

Hắn nhặt nó lên, do dự vài giây rồi chậm rãi đeo vào tai.

Tín hiệu ngắt quãng, có tiếng nhiễu, nhưng rồi một giọng nói vang lên:

- Tốt lắm, mày đến đúng chỗ rồi.

Trần Khải không nói gì, chỉ siết chặt nắm tay.

Giọng nói kia tiếp tục:

- Bây giờ, nghe kỹ đây. Di chuyển đến kho hàng số 7. Hãy nhớ, thời gian không còn nhiều.

[Tại kho hàng số 7]

Trần Khải nhìn quanh. Từ sân bay, muốn đến kho hàng đó, hắn sẽ phải băng qua một khu vực kiểm soát nghiêm ngặt.

Mưa nặng hạt hơn, che mờ cả tầm nhìn phía trước.

Hắn thở ra một hơi dài, rồi bắt đầu bước đi.

Mưa rơi dày hơn, từng giọt nước vỡ tung trên mái kính của sảnh chính, lăn dài rồi rơi xuống nền gạch ẩm ướt, tạo thành những vệt nước loang lổ. Bầu trời vẫn một màu xám chì nặng nề, phủ lên không gian một lớp u ám, lạnh lẽo.

Trần Khải kéo thấp vành mũ, chiếc áo khoác tối màu ôm sát lấy dáng người hắn, che đi phần lớn khuôn mặt. Nhưng dù có giấu mình đến đâu, đôi mắt của hắn vẫn ánh lên một sự sắc bén khó lẫn. Đôi mắt ấy sâu, tối và mang theo một nét gì đó khó đoán - một sự cảnh giác thường trực của kẻ đã quen sống trong nguy hiểm.

Làn da hắn tái đi vì gió lạnh, đường xương hàm cứng lại, môi mím chặt, thể hiện sự căng thẳng đang ngấm dần vào từng thớ cơ. Trên gò má hắn, vài vệt nước mưa đọng lại, trông như những giọt mồ hôi lạnh.

Giọng nói trong tai nghe vang lên lần nữa, trầm thấp, không chút cảm xúc:

- Đi thẳng đến cổng số 3, nhưng đừng vào ngay. Quan sát bên trái, sẽ có một lối phụ dành cho nhân viên.

Hắn khẽ gật đầu, bước nhanh hơn, ánh mắt quét dọc theo hành lang rộng. Bước chân hắn nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, không có dấu hiệu của sự chần chừ. Mỗi cử động đều mang theo sự tính toán chính xác, như thể hắn đã thuộc lòng từng ngóc ngách của nơi này.

Phía bên trái cổng số 3, đúng như lời chỉ dẫn, có một cánh cửa nhỏ dành riêng cho nhân viên sân bay.

- Chờ tín hiệu... Bây giờ.

Ngay lúc đó, một nhóm công nhân vận chuyển hành lý vừa đi ngang qua. Họ mặc đồng phục màu xanh đậm, vai áo sũng nước mưa, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi của những ca làm việc dài. Một người trong số họ - một gã trạc ba mươi, có bộ râu lởm

chởm và đôi mắt lờ đờ vì thiếu ngủ - vừa kéo theo chiếc xe hàng cồng kềnh, vừa càu nhàu với đồng nghiệp bên cạnh.

Trần Khải không nhìn họ quá lâu. Hắn tận dụng đúng khoảnh khắc đó để lách mình vào dòng người, bước theo nhịp di chuyển của nhóm công nhân, cố gắng hòa lẫn vào họ một cách tự nhiên nhất có thể.

Không ai chú ý đến hắn.

Nhưng trong tâm trí hắn, sự căng thẳng chưa bao giờ biến mất.

Hắn luồn qua khu vực hậu trường, đi qua những kệ chứa hàng hóa, dãy hành lang dài với những thùng gỗ chất đống hai bên. Tiếng động cơ máy bay vang vọng từ xa, hòa vào tiếng mưa rơi lộp độp trên mái tôn.

- Rẽ phải ở ngã ba tiếp theo.

Hắn làm theo.

Phía trước là một nhà kho rộng lớn với số 7 sơn màu trắng trên cánh cửa thép khổng lồ. Một chiếc xe tải nhỏ đậu sát cửa, đèn xi-nhan nhấp nháy.

Tai nghe lại rung lên:

- Bên trong có một chiếc vali đen. Lấy nó, rồi rời khỏi đó ngay.

Trần Khải nhìn quanh, xác nhận không có ai theo dõi. Hắn tiến lại gần, đẩy nhẹ cánh cửa kho.

Bên trong, ánh sáng yếu ớt từ vài bóng đèn neon hắt xuống những dãy kệ chứa hàng. Không gian vắng lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt từ trần nhà xuống sàn bê tông.

Ở góc phòng, một chiếc vali đen nằm lẻ loi trên bàn.

Hắn tiến tới, chạm tay vào khóa kéo.

Bàn tay Trần Khải khẽ run khi chạm vào khóa kéo của chiếc vali đen. Lạnh. Không phải cái lạnh của kim loại, mà là cái lạnh len lỏi từ bên trong tâm trí hắn, thứ cảm giác mơ hồ giữa hồi hộp, lo lắng và nỗi sợ hãi bị vây bắt bất cứ lúc nào.

Hắn nuốt khan, cảm thấy cổ họng mình khô khốc. Căn phòng im ắng đến mức tiếng tim đập trong lồng ngực hắn cũng vang lên rõ ràng. Từng nhịp, từng nhịp, nặng nề như tiếng gõ cửa của định mệnh.

Ánh đèn neon trên trần nhấp nháy, đổ xuống những vệt sáng yếu ớt, tạo ra những cái bóng méo mó trên nền bê tông xám xịt. Bên ngoài, mưa vẫn rơi đều, nhưng trong không gian khép kín này, chỉ có tiếng nước nhỏ giọt từ trần nhà, hòa với hơi thở gấp gáp của hắn.

Trần Khải đưa mắt nhìn xung quanh một lần nữa. Hắn không thể thấy ai, nhưng có một cảm giác mơ hồ rằng mình đang bị theo dõi.

"Mày làm gì mà căng thẳng thế này?"

Hắn tự nhủ, cố kiềm chế sự bồn chồn trong lòng. Nhưng rồi, chính hắn cũng hiểu - chỉ còn một bước nữa thôi, chỉ cần mở chiếc vali này, hắn sẽ hoàn toàn bước qua ranh giới giữa sống và chết, giữa phản bội và trung thành, giữa quá khứ và hiện tại.

Hắn miết các ngón tay, cảm nhận từng đường vân trên bề mặt da của chiếc vali.

Rồi, rất chậm rãi, hắn kéo khóa.

Tiếng *"xoẹt"* nhỏ vang lên trong không gian tĩnh lặng, tựa như âm thanh của một lưỡi dao sắc lẻm lướt qua tấm lụa mỏng.

Tim hắn như ngừng đập trong một khoảnh khắc.

Nắp vali bật mở.

Bên trong, một lớp mút xốp đen phủ kín. Và ở chính giữa - những cọc tiền dày được xếp ngay ngắn, từng tờ còn mới tinh, viền mép sắc nét. Những tờ tiền mang đủ mệnh giá, nhưng phần lớn là ngoại tệ, chủ yếu là USD - loại tiền dùng cho các giao dịch ngầm. Xen giữa những cọc tiền là vài xấp

tiền Việt Nam, có lẽ để thuận tiện khi cần sử dụng trong nước.

Hắn đưa tay lật nhẹ một cọc, cảm nhận độ mịn của giấy. Đây không phải tiền giả. Là tiền thật, rất nhiều tiền. Một số xấp còn có dấu niêm phong của ngân hàng, chứng tỏ chúng mới được rút ra không lâu. Hắn hít sâu, cố giữ bình tĩnh. Đây là số tiền dành cho cuộc giao dịch sắp tới - một cuộc trao đổi mà hắn biết rõ, chỉ cần một sai sót nhỏ cũng có thể phải trả giá bằng mạng sống.

Mắt Trần Khải nheo lại. Một tia nghi hoặc lóe lên trong tâm trí hắn, nhanh như tia chớp.

Ngay lúc đó, giọng nói trong tai nghe lại vang lên:

- Tốt. Bây giờ, mang nó ra ngoài.

Trần Khải nuốt xuống cơn bồn chồn trong lòng, đóng nắp vali lại.

Nhưng đúng khoảnh khắc hắn đứng dậy, ánh sáng trong kho hàng vụt tắt.

Bóng tối bao trùm. Hơi thở hắn khựng lại.

Có ai đó đã cắt điện.

Không gian im lặng đến nghẹt thở. Tiếng nước mưa rơi lộp độp trên mái tôn giờ đây nghe như những nhịp trống dồn dập, đánh thẳng vào lồng ngực Trần Khải.

Hắn đứng yên trong vài giây, đôi vai cứng lại như một con thú săn mồi vừa đánh hơi thấy nguy hiểm. Làn da dưới lớp áo khoác dày bất giác tê lạnh, từng cơ bắp căng lên theo phản xạ tự nhiên. Đôi mắt hắn nheo lại, cố gắng xuyên qua bóng tối dày đặc đang bao trùm cả kho hàng. Cảm giác bất an lan dần từ dạ dày, cuộn lên lồng ngực, siết lấy cổ họng hắn. Sự việc cắt điện không nằm trong kế hoạch. Hắn nghiến răng, đôi môi khẽ giật giật như muốn chửi thề nhưng không phát ra tiếng. Một lớp mồ hôi mỏng rịn ra nơi thái dương, lẫn vào những sợi tóc ẩm bết lại trên trán. Hơi thở hắn trở nên nặng nề hơn, không phải vì mệt, mà vì một thứ cảm giác đang đè nặng trên vai: sự nguy hiểm vô hình, nhưng sắc bén như một lưỡi dao kề cổ.

Từng nhịp đập trong lồng ngực hắn vang lên gấp gáp, hòa lẫn vào tiếng mưa gõ xuống mái tôn. Những hàng kệ cao ngất trước mặt giờ đây không khác gì những bức tường đen sẫm, hun hút và đáng sợ. Bóng của chúng in dài trên nền bê tông, méo mó theo ánh sáng từ ngoài cửa hắt vào, như những bàn tay vô hình vươn ra, chực chờ kéo hắn vào sâu hơn.

Có ai đó ở đây. Hắn cảm nhận rõ ràng như thế.

Một hơi thở khác ngoài hắn. Một sự hiện diện không nhìn thấy, nhưng luôn lách qua từng kẽ hở, áp sát lấy hắn như một con rắn chờ cắn vào gáy.

Giọng nói trong tai nghe vang lên lần nữa.

Lần này, nó gấp gáp, sắc lạnh, không còn chút kiên nhẫn nào nữa.

- Ra khỏi đó ngay. Đến điểm trao đổi. Mày không còn thời gian đâu!

Trần Khải siết chặt quai vali, gân tay nổi lên rõ rệt. Cảm giác bất an bám riết lấy hắn như một lớp da thứ hai, lạnh lẽo và bám chặt.

Hắn đưa mắt quét nhanh không gian xung quanh. Tất cả vẫn tối đen, chỉ có vài tia sáng yếu ớt từ cửa kho lọt vào, hắt lên nền bê tông những vệt mờ nhạt. Nhưng hắn không thể đứng đây thêm nữa.

Bất kể kẻ trong bóng tối là ai, nhiệm vụ của hắn vẫn là đưa chiếc vali này đến điểm trao đổi.

Hít sâu một hơi, hắn xoay người, bước nhanh ra khỏi kho.

Mưa vẫn rơi nặng hạt. Từng giọt nước lạnh buốt tạt vào mặt, ngấm qua lớp áo khoác, khiến cơ thể hắn run lên nhẹ. Không khí bên ngoài thoáng hơn, nhưng tâm trí hắn vẫn căng như dây đàn. Cú cắt điện kia không thể là trùng hợp.

Hắn không dừng lại. Từng bước chân chắc chắn, nhưng không quá vội vàng để tránh gây chú ý.

Đi qua khu vực bãi hàng, hắn tiến về dãy hành lang bên ngoài, nơi ánh đèn sân bay hắt ra nhạt nhòa trong làn mưa.

Không ai bám theo.

Nhưng hắn vẫn thấy cảm giác đó - một cặp mắt nào đó đang theo dõi hắn từ đâu đó trong bóng tối.

Hắn nhanh chóng đi vào khu vực dừng nghỉ trong sân bay, một góc khuất nằm gần khu check-in quốc tế. Đây là điểm hẹn.

Bên trong, không khí yên ắng hơn hẳn. Vài hành khách ngồi rải rác, cúi đầu vào điện thoại hoặc dựa lưng nghỉ ngơi. Ánh đèn vàng hắt xuống mặt sàn bóng loáng, phản chiếu những bước chân lặng lẽ.

Khu vực dừng nghỉ của sân bay đông đúc, nhưng không quá ồn ào. Ánh đèn trắng hắt xuống nền đá lạnh, phản chiếu những bóng người di chuyển không ngừng. Hành khách ngồi lặng lẽ trên các dãy ghế, có người tranh thủ làm việc trên laptop, có người lướt điện thoại giết thời gian.

Trần Khải ngồi ở một góc khuất, tay đặt hờ trên chiếc vali bên cạnh. Mắt hắn nhìn vào màn hình điện thoại, nhưng ý thức thì đang tập trung cao độ vào từng chuyển động xung quanh. Hắn

đang chờ và không cần nhìn cũng biết gã đàn ông đó đã xuất hiện.

Gã bước vào với dáng vẻ ung dung, kéo theo một chiếc vali tương tự. Mái tóc được chải gọn, bộ vest vừa vặn, mọi thứ trên người đều toát lên vẻ chuyên nghiệp của một doanh nhân thành đạt. Nhưng Trần Khải biết rõ, gã không phải doanh nhân.

Gã bước qua hắn, dừng lại một chút như thể đang chọn chỗ ngồi. Sau đó, không chậm trễ, gã kéo ghế, ngồi xuống đối diện.

Không một cái nhìn trực tiếp.

Không một lời nào thốt ra.

Chỉ có những cái gõ nhịp rất khẽ trên tay cầm vali.

Ba lần. Ngưng. Hai lần.

Mật mã.

Trần Khải khẽ di chuyển tay, ngón trỏ chạm nhẹ lên chiếc vali của mình, trả lại một nhịp tương tự.

Hai lần. Ngưng. Ba lần.

Xác nhận.

Không gian như đông cứng lại trong vài giây. Sau đó, gã đàn ông lặng lẽ đặt vali của mình xuống, đồng thời đẩy chân nhẹ về phía Trần Khải. Hắn cũng làm

điều tương tự, trao đổi mà không một ai xung quanh chú ý.

Gã không nói gì, chỉ đứng dậy, chỉnh lại vạt áo vest rồi kéo chiếc vali của Trần Khải rời đi. Bóng gã hòa vào dòng người.

Trần Khải ngồi yên vài giây, để nhịp tim chậm lại. Hắn cúi xuống, nắm lấy quai vali, thở ra chậm rãi. Mọi thứ diễn ra suôn sẻ, nhưng cảm giác bất an vẫn len lỏi trong lòng.

Hắn lặng lẽ rút chiếc tai nghe nhỏ xíu trong tai, nhìn nó lần cuối trước khi đặt xuống mặt bàn. Ngón tay hắn khẽ búng một cái - một lưỡi dao nhỏ bật ra từ nhẫn trên ngón trỏ. Chỉ một đường cắt gọn, dây mạch bị cắt đứt, khiến thiết bị lập tức vô dụng. Hắn bẻ đôi tai nghe, nghiền nát từng mảnh giữa ngón tay, rồi đem ra vứt vào thùng rác của sân bay.

Ở một góc khuất của sân bay, Minh và Nam ngồi trong quán cà phê nhỏ gần lối đi chính. Trước mặt họ là hai ly cà phê vẫn còn gần như nguyên vẹn, lớp bọt sữa trên bề mặt dần tan vào trong thứ chất lỏng màu nâu sẫm. Nhưng cả hai không có thời gian để uống.

Mắt họ dán chặt vào màn hình điện thoại, nơi hiển thị hình ảnh trực tiếp từ camera ẩn mà đội của An đã lén cài đặt từ trước. Không phải để đọc tin tức,

cũng không phải để xem thông báo chuyến bay, mà để theo dõi mục tiêu - người đàn ông vừa nhận chiếc vali từ Trần Khải.

Nam khẽ chạm vào tai nghe, giọng trầm thấp nhưng dứt khoát:

- Mục tiêu đang tiến về cổng A3. Chúng ta có ba phút để hành động trước khi hắn rời khỏi khu vực kiểm soát.

Nam nheo mắt, dõi theo màn hình, nơi hình ảnh từ camera ẩn cho thấy người đàn ông mặc vest tiến về một dãy tủ gửi đồ tự động gần khu vực cổng A3. Hắn dừng lại, liếc nhanh xung quanh, rồi mở một ngăn tủ màu xám bên trái, đặt chiếc vali vừa nhận từ Trần Khải vào trong. Động tác của hắn trơn tru đến mức nếu không theo dõi từ trước, chẳng ai nghĩ đó là một giao dịch đáng ngờ.

Nhưng điều khiến Minh và Nam cảnh giác hơn chính là hành động tiếp theo của gã đàn ông mặc vest. Chỉ vài giây sau, hắn tiếp tục mở một ngăn tủ khác, lần này ở hàng bên phải. Từ bên trong, hắn rút ra một chiếc vali trông gần như giống hệt về kích thước, màu sắc, thậm chí cả nhãn dán bên ngoài. Điểm khác biệt duy nhất là một vết trầy nhỏ ở góc. Đóng tủ lại, hắn khẽ chỉnh cổ áo, sửa lại dáng đứng rồi cất bước

rời đi, dáng vẻ bình thản như thể chưa từng có điều gì bất thường.

Minh lập tức lên tiếng trong bộ đàm, giọng căng thẳng:

- Có chuyện rồi. Hắn vừa đổi vali.

Nam siết nhẹ tai nghe, giọng anh hạ thấp, mang theo sự cảnh giác:

- Khả năng cao khu vực này là điểm trung chuyển. Chúng ta không chỉ đối phó với một cuộc trao đổi đơn lẻ, mà có thể đây là nơi hoán đổi tiền và hàng trước khi đưa ra ngoài.

Minh tiếp tục quan sát trên màn hình, mắt anh tối lại:

- Nếu đúng như anh dự đoán, có ít nhất 2 quả bom sẽ kích hoạt trong hôm nay!

Không mất một giây do dự, giọng An vang lên dứt khoát qua bộ đàm:

- Xác nhận! Nhóm tiếp cận lập tức vào vị trí! Không để xảy ra bất kỳ sai sót nào!

Ở một góc khác, gần khu vực kiểm tra hộ chiếu, hai người phụ nữ trong bộ đồng phục tiếp viên hàng không đang thong thả di chuyển giữa dòng hành khách. Họ có vẻ ngoài rạng rỡ, mái tóc búi gọn gàng

dưới chiếc mũ nhỏ thanh lịch, từng bước đi đều toát lên phong thái chuyên nghiệp. Không ai biết rằng Hồng và Lan không phải tiếp viên thực sự - họ là lực lượng an ninh được cử đến để thực hiện nhiệm vụ tối quan trọng này.

Hồng liếc nhìn Lan, ánh mắt lướt nhẹ nhưng mang theo tín hiệu ngầm. Cả hai hiểu rằng chỉ có một cơ hội duy nhất. Nếu thất bại, chiếc vali sẽ biến mất khỏi tầm kiểm soát của họ, mang theo hiểm họa khôn lường.

Người đàn ông mặc vest bước nhanh qua khu vực kiểm tra hộ chiếu, dáng vẻ vẫn bình tĩnh như trước. Nhưng hắn không biết rằng, một cái bẫy đã giăng sẵn, chờ đúng khoảnh khắc hắn lơ là nhất.

Ngay khi hắn đến gần quầy thông tin của sân bay, một nhân viên nữ tiến lại gần, trên tay cầm một tập giấy gọn gàng.

Đó là Lan.

Cô cúi đầu, thái độ nhẹ nhàng nhưng chắc chắn:

- Xin lỗi ngài, tôi thấy ngài vừa để quên một giấy tờ quan trọng ở phòng chờ.

Người đàn ông dừng bước, đôi mày hơi cau lại, hắn nhận ra điều gì đó:

- Tôi không nghĩ là tôi...

Lan không để hắn có thời gian suy nghĩ, ngay lập tức đưa ra một lời giải thích hợp lý:

- Có lẽ là của ngài. Một nhân viên dọn dẹp đã nhặt được và gửi lại cho chúng tôi.

Hắn nhíu mày, đôi mắt ánh lên chút nghi hoặc. Nhưng đúng như dự đoán của đội, hắn vẫn là con người cẩn trọng và có xu hướng kiểm tra mọi thứ trước khi bỏ qua. Đó chính là khoảnh khắc mà họ cần.

Khi hắn hơi nghiêng người, định nhận lấy tập giấy, một bóng dáng lướt qua phía sau hắn một cách trơn tru như một cơn gió thoảng.

Đó là Hồng. Chỉ trong chưa đầy ba giây, cô đã nhẹ nhàng nắm lấy tay cầm vali của hắn, kéo nó đi với tốc độ vừa phải, đủ nhanh để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng đủ chậm để không gây chú ý. Đồng thời, cô đặt lại một chiếc vali khác, y hệt về kích thước, trọng lượng và màu sắc.

Mọi thứ diễn ra trong sự im lặng tuyệt đối.

Người đàn ông không mảy may nghi ngờ, nhún vai, cầm lấy tờ giấy từ Lan, sau đó tiếp tục bước đi như chưa từng có gì xảy ra.

Hồng và Lan không dừng lại để quan sát. Họ lặng lẽ hòa vào dòng người, tay kéo theo chiếc vali thật - thứ mà cả đội đã đánh đổi rất nhiều để có được.

Tại một khu vực riêng biệt trong sân bay, Minh cúi người, đặt chiếc vali lên bàn kim loại lạnh ngắt. Hơi thở anh có chút gấp gáp, nhưng đôi tay vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh tuyệt đối, từ từ mở vali.

Tách!

Nắp vali bật lên và ngay lập tức, một luồng ánh sáng trắng từ đèn huỳnh quang trên trần phản chiếu qua lớp thủy tinh mỏng manh bên trong. Minh thoáng nín thở. Trước mắt anh là một hàng ống nghiệm dài, mỗi ống chứa một dung dịch màu xanh lục nhạt, sóng sánh như thể đang phản ứng nhẹ với không khí. Những ống dung dịch ấy không đơn thuần chỉ là hóa chất. Minh biết rõ chúng là vũ khí, là thứ có thể gieo rắc tử thần lên hàng ngàn, hàng vạn con người nếu bị kích hoạt. Anh cẩn thận quan sát thêm. Phía dưới lớp đệm bảo vệ, sát bên các ống dung dịch là một thiết bị kim loại màu bạc, trông nhỏ gọn nhưng đầy chết chóc. Đó không phải một quả bom thông thường.

Minh nghiêng người để nhìn rõ hơn.

Thiết bị có một màn hình nhỏ ở trung tâm, hiển thị dòng chữ "AR-02 - STANDBY", kèm theo một

thanh chỉ báo năng lượng vẫn còn đầy. Xung quanh nó là một hệ thống dây điện cực kỳ tinh vi, được kết nối với các ống chứa dung dịch. Chỉ cần một mệnh lệnh được truyền đến, hoặc một cơ chế đếm ngược kích hoạt, dung dịch bên trong sẽ ngay lập tức bị giải phóng thành dạng khí.

Minh nuốt khan, dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước.

Nếu quả bom này phát tán, chỉ trong vòng vài phút, sân bay này sẽ trở thành một vùng đất chết.

Anh quay sang Nam, gật đầu nhẹ, giọng trầm xuống:

- Xác nhận. Đây là "hàng" thật.

Ngay lập tức, cả đội bắt đầu quy trình niêm phong. Một chiếc hộp kim loại chống rò rỉ sinh học được đặt lên bàn. Họ cẩn thận nhấc từng ống dung dịch ra, cố định chúng vào vị trí chuyên dụng, sau đó hạ thiết bị kích hoạt xuống dưới lớp bảo vệ nhiều tầng.

Không ai nói một lời nào, nhưng không khí trong phòng căng thẳng đến nghẹt thở.

Chỉ đến khi nắp hộp bảo mật được khóa chặt lại, Minh mới dám thở ra một hơi dài.

Thời gian không chờ đợi ai.

Căn phòng tạm thời được sử dụng làm trạm kiểm soát của đội An ngập trong không khí căng thẳng.

Ánh đèn LED từ máy in 3D hắt lên gương mặt Nam, khiến những giọt mồ hôi trên trán anh ánh lên một cách rõ rệt. Bên cạnh anh, Minh chăm chú theo dõi tiến trình in, từng đường nét của thiết bị kích hoạt giả dần dần xuất hiện qua lớp nhựa polymer.

Chiếc máy in chạy hết công suất, các tia laser mỏng như sợi tóc lướt qua, hàn từng lớp vật liệu lại với nhau. Không ai nói một lời nào, chỉ có tiếng rít nhẹ đều đặn vang lên. Mô hình dần hiện ra gần như hoàn hảo. Từng con ốc, từng khe hở nhỏ, thậm chí cả vết trầy xước trên bề mặt cũng được sao chép lại như nguyên bản. Nhưng có một vấn đề: nó không phát sáng.

Đây không phải là một chiếc máy in 3D thông thường. Nó là một trong những thiết bị công nghệ tiên tiến mà Cơ quan an ninh vừa được "chuyển giao" từ nước M, một quốc gia đi đầu trong lĩnh vực chế tạo thiết bị quân sự và tình báo. Không chỉ dừng lại ở việc sao chép hình dạng vật thể, chiếc máy này còn có khả năng tái tạo kết cấu vi mô và lập trình lại một số mạch điện tử, giúp mô phỏng gần như chính xác cơ chế hoạt động của các thiết bị phức tạp.

Tuy nhiên, dù công nghệ có tiên tiến đến đâu, vẫn có những rào cản không dễ dàng vượt qua. Thiết bị mà họ đang tái tạo có một nguồn năng lượng đặc biệt,

có thể đã được mã hóa hoặc tích hợp một cơ chế kích hoạt riêng biệt.

Minh nhíu mày, đưa tay lướt qua bảng điều khiển cảm ứng của máy in:

- Chúng ta đã quét đủ lớp chưa?

Nam gõ nhanh vài dòng lệnh trên màn hình:

- Mọi thông số đều chính xác. Nhưng có vẻ mạch năng lượng bên trong đã bị bảo vệ bằng một lớp vật liệu không thể tái tạo bằng công nghệ này.

Không gian im lặng bao trùm căn phòng. Nếu không thể vượt qua lớp bảo vệ này, thiết bị mà họ in ra chỉ là một khối nhựa vô dụng.

Nam lật cổ tay, liếc đồng hồ - còn đúng tám phút.

Minh nghiến răng, trong mắt lóe lên sự gấp gáp:

- Không kịp rồi. Thiếu ánh sáng của màn hình hiển thị, hắn sẽ nhận ra ngay!

Nam không trả lời ngay. Anh rút nhanh một con dao đa năng từ túi quần, xoay nhẹ trên tay rồi cúi xuống ngăn kéo, lôi ra một bảng mạch nhỏ của một thiết bị cũ.

- Chúng ta chỉ cần làm cho nó phát sáng. Nếu hắn không kiểm tra quá kỹ, nó sẽ qua mặt được.

Minh ngay lập tức hiểu ý. Anh tháo nhanh một con chip nhỏ từ thiết bị sinh học thật một bảng mạch nhỏ có thể phát tín hiệu ánh sáng yếu và đưa cho Nam. Nam dùng đầu nhọn của dao, cẩn thận gắn nó vào lớp nhựa của thiết bị giả. Một màu đỏ mờ mờ phát sáng. Không quá mạnh, nhưng đủ để lừa một đôi mắt không cảnh giác.

Trên màn hình điện thoại của Nam, một bản đồ số đang hiển thị vị trí di chuyển của mục tiêu. Một chấm đỏ nhỏ nhấp nháy, biểu thị vị trí thuộc hạ của Văn Hào - hắn đang ở khu vực ga quốc tế, chuẩn bị rời đi. Nhưng quan trọng hơn hết, điểm đến cuối cùng của hắn chính là địa điểm tổ chức lễ ký kết dự án hợp tác chiến lược toàn diện giữa Việt Nam và nước M.

Tòa nhà trung tâm nơi diễn ra sự kiện đã được kiểm soát an ninh nghiêm ngặt, nhưng không ai ngờ rằng một quả bom sinh học đã gần như lọt qua tất cả các vòng kiểm tra.

Minh nhìn đồng hồ - họ chỉ có đúng 10 phút để tráo đổi chiếc vali trước khi nó được vận chuyển đến địa điểm tổ chức. Nếu bỏ lỡ khoảng thời gian này, nó sẽ nằm ngoài tầm kiểm soát.

Tại sao chỉ có 10 phút?

Thứ nhất, vì mục tiêu đang trên đường ra xe đưa đón VIP. Ngay sau khi ra khỏi sân bay, hắn sẽ được một tài xế đặc biệt đón đi theo lối riêng dành cho quan chức cấp cao. Không ai có thể ngăn hắn một cách công khai mà không gây ra xáo trộn ngoại giao.

Thứ hai, vì sự kiện ký kết dự án chỉ còn đúng 30 phút nữa sẽ bắt đầu. Trong vòng 20 phút di chuyển, chiếc vali sẽ được đưa đến phòng chờ của đoàn đại biểu nước M - nơi không còn cách nào can thiệp.

Thứ ba, vì quả bom sinh học đã được hẹn giờ. Theo những thông tin họ có được, khi đến nơi, chỉ cần một thao tác đơn giản, thiết bị sẽ bắt đầu phóng thích virus vào không khí. Nếu điều đó xảy ra giữa hàng trăm quan chức, doanh nhân, phóng viên trong hội trường, hậu quả sẽ không thể đo lường.

Văn Hào đã tính toán tất cả.

Hắn muốn vũ khí sinh học phát tán ngay tại sự kiện này, để biến một biểu tượng hợp tác thành thảm kịch ngoại giao lớn nhất trong lịch sử quan hệ hai nước.

Và quan trọng nhất, khi đại dịch bắt đầu, khi hoảng loạn lan rộng, sẽ có kẻ đứng lên nhận lấy quyền kiểm soát trong bóng tối.

Nam siết chặt tay. Không, họ không thể để chuyện này xảy ra.

Anh liếc Minh:

- Chúng ta phải hành động ngay, anh Minh.

Minh gật đầu, kiểm tra lại thiết bị giả lần cuối. Ánh sáng đỏ mờ trên màn hình phát tín hiệu vẫn nhấp nháy yếu ớt. Dù không hoàn hảo, nhưng trong điều kiện gấp gáp này, nó là cơ hội duy nhất.

CÒN LẠI: 5 PHÚT.

Ở khu vực ghế chờ ga quốc tế, đối tượng vẫn đang ngồi một mình. Hắn mặc một bộ vest đen, áo sơ mi không cà vạt, dáng vẻ bình thản nhưng ánh mắt liên tục quét qua đám đông. Trên sàn, chiếc vali của hắn được đặt sát chân, bàn tay hắn khẽ gõ nhịp lên tay cầm, như một thói quen vô thức khi chờ đợi.

Xung quanh, hành khách vẫn đi lại nhộn nhịp. Nhưng hắn không biết rằng, một cái bẫy đã được giăng ra và nó đang từ từ khép lại.

Lúc này, lực lượng an ninh sân bay đã vào vị trí.

Hai nhân viên mặc đồng phục màu xanh đậm bước chậm rãi đến từ phía sau, vẻ mặt nghiêm túc nhưng không gây chú ý. Một người đặt tay lên bộ

đàm, người còn lại cầm một máy quét hành lý xách tay. Họ dừng lại cách người đàn ông kia chỉ vài mét.

Bắt đầu thôi.

Ngay khi người đàn ông vừa cầm điện thoại lên kiểm tra giờ, một giọng nói vang lên phía trên đầu hắn.

- Xin lỗi ngài, đây là kiểm tra an ninh ngẫu nhiên. Chúng tôi nhận được thông tin về một kiện hành lý có dấu hiệu bất thường. Chúng tôi cần quét kiểm tra vali của ngài.

Hắn ngước mắt lên, ngay lập tức cau mày. Kiểm tra an ninh? Lúc này sao? Hắn siết nhẹ bàn tay, bản năng cảnh giác trỗi dậy. Nhưng ngay lập tức, hắn thấy một điều khiến hắn phải chùn bước - hai nhân viên an ninh khác đã tiến đến gần, đứng chắn một khoảng nhỏ phía sau hắn. Không có đường rút lui.

Người đàn ông lưỡng lự:

- Tôi có giấy thông hành ngoại giao. Các anh không thể...

Viên nhân viên an ninh mỉm cười, nhưng ánh mắt sắc bén đầy uy lực.

- Đây chỉ là thủ tục nhanh thôi, thưa ngài. Sẽ không mất nhiều thời gian của ngài đâu!

Hắn bậm môi. Không thể từ chối mà không gây chú ý.

Cuối cùng, hắn gật đầu miễn cưỡng.

Ngay khi hắn nhấc chiếc vali lên, một nhân viên nhanh chóng đưa một thiết bị quét lướt qua nó. Cùng lúc đó, nhân viên còn lại bước tới, làm như đang kiểm tra thẻ thông hành của hắn.

Đây chính là khoảnh khắc mấu chốt.

Trong lúc thiết bị quét hành lý phát ra tiếng *"bíp"* nhẹ, một nhân viên an ninh khác - người vừa bước đến từ phía sau - khẽ xoay nhẹ cổ tay, trượt một chiếc vali giống hệt vào vị trí ban đầu.

Tất cả diễn ra chỉ trong ba giây.

Không một ai chú ý.

Khi người đàn ông cúi xuống lấy lại chiếc vali, hắn không hề biết rằng vật hắn đang cầm trên tay không còn là thứ hắn vừa mang đến nữa.

Viên nhân viên an ninh gật đầu:

- Cảm ơn ngài đã hợp tác. Chúc ngài một chuyến đi an toàn.

Người đàn ông lặng lẽ kéo chiếc vali rời khỏi khu vực ghế chờ, vẻ mặt bình thản như thể không có gì

xảy ra. Hắn bước đi với những sải chân dứt khoát, hòa lẫn vào dòng người đang hối hả tiến về cửa ra khỏi sân bay.

***

Quảng trường chật kín người. Những tấm băng rôn đỏ rực tung bay trong gió, phản chiếu ánh sáng mờ nhạt của buổi chiều xám xịt. Trên bục chính, sân khấu được dựng kiên cố, dãy bàn ghế bọc nhung xanh thẫm đã sẵn sàng cho lễ ký kết. Phía sau, màn hình LED khổng lồ phát đi những hình ảnh trực tiếp, truyền đến hàng triệu khán giả đang theo dõi sự kiện này qua sóng truyền hình. Các quan chức cấp cao của hai nước đã ngồi vào vị trí, gương mặt họ giữ nguyên sự nghiêm nghị, nhưng không ai trong số họ biết rằng ngay dưới chân mình, một cỗ máy chết chóc đang chờ đợi.

Lực lượng an ninh được triển khai chặt chẽ, họ mặc thường phục di chuyển khắp các lối ra vào, ánh mắt họ lướt nhanh qua từng khuôn mặt giữa biển người chen chúc. An và ông Đức vẫn lặng lẽ quan sát. Họ không hô hào, không giương biểu ngữ, chỉ lặng im đứng đó, mắt dõi về phía quán cà phê cách quảng trường vài chục mét.

Trần Khải ngồi một mình, bàn tay lặng lẽ đặt lên tay cầm chiếc vali. Cà phê trong cốc đã nguội ngắt, nhưng hắn không buồn động vào. Hắn không nhìn về phía sân khấu, không quan tâm đến những lời phát biểu vang vọng qua hệ thống loa công suất lớn. Mọi sự chú ý của hắn đều tập trung vào thời điểm. Mười lăm phút nữa, đoàn xe của lãnh đạo nước M sẽ xuất hiện. Khi nghi thức ký kết bắt đầu, hắn chỉ cần nhấn một nút và mọi thứ sẽ chìm trong hỗn loạn.

Nhưng có một điều hắn không biết - hắn không còn kiểm soát tình hình nữa.

Một cơn lạnh đột ngột chạy dọc sống lưng hắn. Ai đó vừa đứng sát phía sau. Hơi thở chậm rãi, hắn cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, không lập tức quay đầu lại. Trong môi trường này, bất kỳ một phản ứng vội vã nào cũng có thể làm lộ sơ hở. Tuy nhiên, trước khi hắn kịp suy tính bước tiếp theo, một giọng nói trầm thấp vang lên ngay bên tai.

- Bình tĩnh.

Chỉ một từ ngắn gọn, nhưng mang theo một sức nặng vô hình, như thể đó không chỉ là một lời nhắc nhở mà còn là một mệnh lệnh. Trần Khải chậm rãi quay lại. Một người đàn ông trung niên, vóc dáng cao lớn, ánh mắt sắc lạnh như dao, đứng ngay bên cạnh

hắn. Đó là Hoàng Duy Hải. Cả hai người đàn ông đều đứng như thể họ chỉ tình cờ đi ngang qua, nhưng Trần Khải biết không có gì là ngẫu nhiên trong tình huống này.

Hắn cau mày, bấm thêm lần nữa. Vẫn không có gì. Một tia bối rối lướt qua gương mặt lạnh băng của hắn, rồi chỉ trong chớp mắt, đôi mắt sắc lạnh như lưỡi dao của hắn đã quét thẳng về phía Trần Khải.

Trần Khải cảm nhận rõ ánh mắt đang ghim chặt vào mình. Hắn biết mình đã bị lộ. Nhưng câu hỏi thực sự là ai sẽ ra tay trước?

Trong cabin kiểm soát, Minh và Nam gần như nín thở.

Hai người ngồi sát nhau, ánh sáng từ màn hình máy tính phản chiếu trên khuôn mặt đẫm mồ hôi. Những dòng mã lệnh liên tục chạy dọc theo màn hình, nhưng con số quan trọng nhất vẫn nằm ở góc dưới cùng - 09:42. Chín phút bốn mươi hai giây trước khi thiết bị kích nổ.

Giữa đống dây cáp rối rắm và những bảng mạch trải trên bàn, chiếc vali được đặt ngay giữa cabin, đã bị đánh tráo từ trước. Nhưng dù là một mô hình gần như hoàn hảo, chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể khiến quả bom giả này bị phát hiện.

Nam liên tục lăn chuột, mắt dán chặt vào sơ đồ mạch điện tử của quả bom:

- Chúng ta có hai vấn đề lớn: Một, hệ thống cảm biến sẽ kích nổ nếu ai đó cố tháo gỡ vật lý. Hai, thiết bị này có một cơ chế tự động - nếu không có tín hiệu xác nhận từ bên kích hoạt, nó sẽ tự nổ.

Minh lướt nhanh trên bàn phím, giọng căng thẳng:

- Ý cậu là, nếu chúng ta chặn tín hiệu của Trần Khải, quả bom vẫn sẽ phát nổ?

Nam nghiến răng:

- Đúng vậy. Nhưng nếu để hắn bấm nút, nó cũng nổ. Chúng ta cần một tín hiệu giả thay thế - giống như đang nói dối chính quả bom này.

Nam lau mồ hôi trên trán, ánh mắt lướt qua chiếc vali đặt trước mặt họ. Anh biết rằng thứ bên trong không thực sự nguy hiểm, nhưng nếu Minh không thể vô hiệu hóa hệ thống kịp thời, thì toàn bộ kế hoạch sẽ đổ bể.

- Vậy có cách nào không?

Nam gật đầu, nhưng mắt vẫn không rời khỏi màn hình:

- Có. Nhưng cần ít nhất ba phút nữa để lập trình lại.

Minh cắn môi, tay nắm chặt cạnh bàn. Mỗi giây trôi qua là một lần nguy cơ bị phát hiện tăng lên. Họ chỉ có một cơ hội và nếu thất bại... sẽ chẳng còn cơ hội thứ hai.

Bên ngoài quảng trường, đám đông tiếp tục hò hét, không hề hay biết rằng ngay dưới chân họ, một quả bom có thể xóa sổ cả khu vực bất cứ lúc nào. An len lỏi qua dòng người, di chuyển về phía quán cà phê, nơi ông Hải đang đối diện với Trần Khải.

Trần Khải không còn giữ vẻ tự tin như trước. Sau khi người đàn ông lạ mặt kia xuất hiện, hắn biết mình chỉ là một con tốt trong ván cờ lớn hơn rất nhiều. Văn Hào - kẻ hắn thực sự trung thành - không hề cảnh báo hắn về một bên thứ ba. Giờ đây, hắn bị kẹp giữa hai thế lực và bất kỳ sai lầm nào cũng có thể khiến hắn mất mạng ngay tại chỗ.

Ông Hải không vội ép hắn. Ông hiểu rõ tâm lý những kẻ như Trần Khải - những kẻ bị kéo vào bóng tối nhưng vẫn muốn tìm một con đường thoát thân. Ông chỉ im lặng, nhìn thẳng vào mắt hắn.

An chạm vào tai nghe, ra hiệu cho bố mình.

- Chúng ta có thể cho hắn một lựa chọn.

Ông Hải hiểu ngay lập tức. Ông nghiêng người về phía Trần Khải, giọng trầm và chắc chắn.

- Cậu nghĩ rằng Văn Hào thực sự cần cậu sao? Nếu hắn đã không cảnh báo cậu về bên thứ ba, có nghĩa là ngay từ đầu, cậu chỉ là một con tốt thí. Và tôi đoán rằng, sau khi nhiệm vụ này kết thúc, bất kể thành công hay thất bại, cậu cũng không có cơ hội sống sót.

Trần Khải không đáp. Nhưng hắn không thể phủ nhận điều đó.

Ông Hải tiếp tục:

- Cậu có một con đường khác. Giúp chúng tôi. Không phải bằng cách phản bội Văn Hào, mà bằng cách khiến hắn nghĩ rằng cậu vẫn trung thành.

Hắn ngước mắt lên, ánh nhìn dao động:

- Bằng cách nào?

Ông Hải giọng dứt khoát:

- Hãy tiếp tục kịch bản của cậu. Hãy ra hiệu như thể mọi thứ vẫn theo kế hoạch. Nhưng khi thời khắc quyết định đến, hãy bấm một nút giả và chúng tôi sẽ lo phần còn lại.

Trần Khải siết chặt tay, cảm giác bị dồn vào chân tường rõ ràng hơn bao giờ hết. Hắn nghiến răng, ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào ông Hải:

- Nếu tôi từ chối thì sao?

Giọng hắn khàn đặc, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh:

- Ông nghĩ tôi không thể báo cho Văn Hào biết những gì ông đang làm à? Ông nghĩ hắn sẽ tha cho ông nếu biết ông đang cố lôi kéo tôi?

Ông Hải mỉm cười, một nụ cười không rõ là chế giễu hay điềm tĩnh. Ông nghiêng người về phía trước, giọng trầm xuống, nhưng mang theo sức nặng của một kẻ đã quá quen thuộc với bóng tối.

- Cậu có thể làm vậy. Nhưng hãy suy nghĩ kỹ, Trần Khải. Tôi đã ở trong tổ chức đủ lâu để biết cậu không phải là kẻ trung thành tuyệt đối. Nếu cậu thực sự tin rằng Văn Hào coi trọng cậu, tại sao hắn lại không cảnh báo cậu về bên thứ ba? Tại sao hắn lại để cậu rơi vào thế bị động như bây giờ?

Ông Hải quan sát phản ứng của hắn, chậm rãi tiếp tục:

- Cậu không tin tôi, điều đó dễ hiểu. Vì tôi đã từng lừa dối cậu. Nhưng tôi cũng chẳng cần cậu phải tin. Tôi chỉ muốn cậu hiểu một điều: Những kẻ như Văn Hào chỉ coi thuộc hạ là công cụ. Khi hết giá trị, cậu sẽ bị bỏ rơi. Chỉ có một cách duy nhất để cậu có thể sống sót, đó là tự quyết định số phận của mình.

Trần Khải bật cười khan:

- Nghe hay đấy. Nhưng ông dựa vào đâu mà nghĩ rằng tôi sẽ phản bội?

Ông Hải vẫn giữ ánh mắt sắc bén của mình. Ông không cần đe dọa, cũng không cần nài ép. Ông hiểu rõ bản chất của Trần Khải hơn bất kỳ ai:

- Bởi vì tôi biết cậu có đứa con mà cậu luôn yêu quý.

Giọng ông Hải chậm rãi nhưng chắc chắn:

- Một người như cậu có thể không sợ chết. Nhưng cậu sẽ không muốn con mình lớn lên mà không có bố.

Trần Khải cứng người.

Ông Hải tiếp tục, giọng trầm và sắc như một nhát dao cắt qua lớp vỏ bọc của đối phương:

- Cậu có thể xem tôi là kẻ địch, nhưng chúng ta có một điểm chung: Chúng ta đều là những người bố. Chúng ta đều có những đứa con cần bảo vệ. Và tôi biết, dù quá khứ của cậu có ra sao, cậu cũng không muốn con mình đi vào vết xe đổ của mình.

Không gian chìm vào im lặng. Trần Khải không nhìn thẳng vào ông Hải nữa, mà quay đi, ánh mắt tối sầm, như thể đang đấu tranh với chính mình. Hắn

biết rằng đây là một ván cược lớn. Nhưng nếu không cược, hắn chắc chắn chết.

Giọng Minh vang lên trong tai nghe của An, gấp gáp nhưng chắc chắn:

- Xong rồi! Chúng ta có thể đánh lừa hệ thống của quả bom. Nhưng chỉ có một cơ hội.

An siết chặt nắm tay, ánh mắt anh lóe lên một tia quyết đoán. Không một giây chần chừ, anh ra tín hiệu cho bố mình.

Ông Hải lập tức hiểu ý. Không cần lời nói, chỉ cần ánh mắt giữa hai bố con, mọi kế hoạch đều được truyền đạt rõ ràng.

Ông quay sang Trần Khải, ánh nhìn sắc như dao cạo. Giọng ông trầm ổn, không thúc ép, nhưng nặng tựa nghìn cân.

- Cậu chọn đi.

Không khí trong phòng trở nên đặc quánh. Tiếng kim giây của chiếc đồng hồ cũ trên tường dường như vang vọng hơn bình thường. Cả căn phòng như nín thở, chờ đợi quyết định của Trần Khải.

Một giây. Hai giây.

Trần Khải hít sâu, rồi chậm rãi gật đầu:

- Được. Tôi sẽ làm theo.

Ngay lúc đó, trên sân khấu, MC cất giọng long trọng:

- Xin mời lãnh đạo hai nước tiến hành ký kết thỏa thuận lịch sử!

Thời khắc đã đến.

Thời khắc quyết định đã đến.

Cả quảng trường như nín thở khi hai vị lãnh đạo Việt Nam và nước M cúi đầu ký vào văn kiện chính thức. Mỗi nét mực đặt xuống tờ giấy đều là một dấu mốc lịch sử, một bước tiến quan trọng trong quan hệ hai nước. Tiếng máy ảnh chớp sáng liên tục, máy quay truyền hình trực tiếp quét qua từng khuôn mặt quan chức cấp cao đang chứng kiến.

Ở phía xa, trong cabin kiểm soát, Minh và Nam căng thẳng theo dõi đồng hồ đếm ngược trên màn hình. **00:05. 00:04. 00:03.**

Trần Khải đứng bên ngoài quán cà phê, tay nắm chặt thiết bị kích nổ trong túi áo khoác. Mọi thứ diễn ra đúng theo kế hoạch của hắn - hoặc ít nhất, theo kế hoạch mà Văn Hào đã vạch ra. Khi hắn bấm nút, quả bom sẽ phát nổ, nhấn chìm cả quảng trường vào một cơn hỗn loạn chưa từng có. Nhưng

bây giờ, hắn không còn là Trần Khải của mười phút trước nữa.

Hắn nhìn về phía sân khấu. Những cái bắt tay ngoại giao, những ánh mắt đầy kỳ vọng. Trong một khoảnh khắc, hắn nghĩ về tất cả những gì mình đã làm, về con đường không có lối thoát mà hắn đã bước vào. Nếu hắn thực hiện nhiệm vụ này, chiến tranh có thể sẽ nổ ra. Nhưng nếu hắn phản bội Văn Hào, hắn sẽ chết.

00:02. 00:01.

Hắn bấm nút.

Không có gì xảy ra.

Trần Khải thoáng sững người, tim hắn nện mạnh trong lồng ngực. Cùng lúc đó, Minh và Nam trong cabin kiểm soát gần như hét lên:

- Thành công rồi!

Hệ thống bom đã bị đánh lừa. Thay vì nhận tín hiệu kích nổ, nó đã bị khóa trong một vòng lặp giả mạo, khiến nó tự động ngắt. Nhưng bên trong quảng trường, không ai biết điều đó.

Một người trong đoàn vệ sĩ của phái đoàn nước M bất giác quay đầu, ánh mắt sắc bén quét nhanh về phía Trần Khải. Gương mặt hắn thoáng qua một tia

cảnh giác, nhưng điều đó chỉ kéo dài trong tích tắc. Bên cạnh Trần Khải, ông Hải gần như không để lộ bất kỳ phản ứng nào. Tuy nhiên, bàn tay ông đã vô thức siết lại. Ông biết chuyện gì đang diễn ra. Gã vệ sĩ kia không phải người của đoàn nước M - hắn chính là kẻ đã xuất hiện tại sân bay!

Trong thoáng chốc, Trần Khải cũng nhận ra điều đó. Và hắn còn nhận ra trên tay gã vệ sĩ có một thiết bị kích nổ. Mọi thứ đột nhiên trở nên rõ ràng. Tên này chính là tay trong của Văn Hào, trà trộn vào đội ngũ để đảm bảo kế hoạch diễn ra trót lọt. Nhưng có một điều hắn chưa biết quả bom trong vali của hắn đã bị nhóm An tráo đổi!

Gã vệ sĩ bấm nút. Không có gì xảy ra.

Hắn cau mày, bấm thêm lần nữa. Vẫn không có gì. Một tia bối rối lướt qua gương mặt lạnh băng của hắn, rồi rất nhanh chuyển thành kinh hoàng khi nhận ra vali của hắn đã bị tráo!

Trần Khải cảm nhận rõ những ánh mắt xung quanh đang ghim chặt vào mình. Hắn biết mình đã bị lộ. Nhưng câu hỏi thực sự là ai sẽ ra tay trước?

Trong tai nghe của An, giọng đại tá Hải trầm thấp vang lên, gấp gáp nhưng vẫn giữ được sự kiên định:

- Đi ngay!

Không có thời gian để tranh luận. An lách qua dòng người, vội vã áp sát Trần Khải:

- Mau theo tôi.

Trần Khải liếc nhìn An, ánh mắt sắc bén nhưng chân vẫn vô thức bước theo:

- Chúng ta đi đâu?

An đáp nhanh, mắt vẫn dán chặt vào đường thoát:

- Bảo toàn mạng sống cho ông.

Chỉ trong tích tắc, quảng trường bỗng trở nên hỗn loạn.

Từ khu vực VIP, người vệ sĩ nước M lao về phía Trần Khải như một con báo săn mồi. Hắn không cần ra lệnh. Chỉ cần một cử động nhỏ, một ánh mắt sắc lạnh, cả đội lập tức hiểu điều gì đang diễn ra.

Hắn được ra lệnh bắt Trần Khải.

An không chần chừ. Anh tóm chặt cổ tay Trần Khải, kéo hắn lao về phía bên kia quảng trường:

- Chạy!

Trần Khải không hỏi thêm. Bản năng sinh tồn lập tức trỗi dậy, hắn cắm đầu chạy theo An.

Ở phía sau, ông Hải và Đức đã nhanh chóng lao lên cản đường tên vệ sĩ.

Cú đấm đầu tiên giáng xuống.

Ông Hải xoay người né đòn, phản công bằng một cú móc trái đầy uy lực. Nhưng tên vệ sĩ nước M không hề nao núng. Hắn nhích người một chút để giảm lực tác động, rồi dùng khuỷu tay hất mạnh ra sau, buộc ông Hải phải lùi lại. Ông Đức nhanh chóng nhập cuộc, tận dụng sơ hở để vung cú đá ngang vào sườn đối thủ. Nhưng ngay khi cú đá vừa vung lên, tên vệ sĩ đã nhanh chóng xoay người, chộp lấy cổ chân ông Đức và giật mạnh.

Rầm!

Ông Đức mất thăng bằng, ngã nhào xuống nền đất lạnh.

Đại tá Hải ngay lập tức phản công, khóa chặt cánh tay đối thủ từ phía sau. Nhưng tên vệ sĩ chỉ khẽ nhếch mép, cơ bắp hắn siết lại như thép nguội. Một cú giật mạnh và hắn thoát ra trong chớp mắt.

Hắn quá mạnh.

Không chỉ là sức lực, mà còn là kinh nghiệm chiến đấu tàn bạo. Một kẻ như vậy, không thể nào là vệ sĩ bình thường.

Trần Khải và An đã sắp đến mép quảng trường. Nhưng nếu tên đó đuổi kịp, cơ hội chạy trốn sẽ bằng không.

Ông Hải nghiến răng, quyết định đánh đổi.

Ông xoay người, móc ra một vật nhỏ từ trong túi áo - một ống pháo sáng cỡ nhỏ. Với một động tác dứt khoát, ông bật chốt và quăng mạnh xuống đất.

"BÙM!"

Một luồng sáng chói lòa bùng lên ngay trước mắt tên vệ sĩ.

Hắn khựng lại trong tích tắc. Nhưng chỉ như vậy đã đủ.

An kéo Trần Khải lao ra khỏi quảng trường, biến mất vào một con hẻm tối phía sau.

Tiếng la hét vang lên khắp nơi khi đám đông giật mình bởi tiếng nổ chát chúa của pháo sáng. Một số người lùi lại, che mắt vì ánh sáng chói lòa, những người khác bắt đầu xô đẩy, cố gắng tìm đường thoát ra khỏi khu vực đang trở nên nguy hiểm. Ông Hải vừa quăng pháo sáng xong thì ngay lập tức bị một lực mạnh quật xuống đất. Lưng ông va mạnh xuống nền đá cứng, một cơn đau nhói chạy dọc sống lưng. Trước khi kịp phản ứng, tên vệ sĩ nước M đã ập đến

như một con mãnh thú, dùng sức nặng toàn thân ghì chặt ông xuống.

"Khốn kiếp!" - Ông Hải nghiến răng, dùng khuỷu tay thúc thẳng vào hông đối thủ. Nhưng tên vệ sĩ đã lường trước, hắn nhanh chóng né sang một bên và phản đòn bằng một cú siết cổ đầy uy lực.

Lúc này, ông Đức lao đến hỗ trợ, vung một cú đấm thẳng vào mặt tên vệ sĩ. Cú đấm khiến hắn lảo đảo, tạo ra một khoảng trống giúp ông Hải vùng dậy. Nhưng hắn không hề hoảng loạn - hắn xoay người, quét chân khiến ông Đức mất đà, rồi chộp lấy cổ áo ông Hải, kéo ông về phía mình. Sau khi hạ gục cả ông Hải và ông Đức trong tích tắc, tên vệ sĩ không lãng phí một giây nào - hắn bứt tốc về phía An và Trần Khải, đôi mắt sắc lạnh khóa chặt mục tiêu như một con thú săn mồi lao đến con mồi cuối cùng.

Từ cabin kiểm soát, Nam quan sát qua camera. Màn hình nhấp nháy liên tục khi hệ thống nhận diện gương mặt bắt đầu theo dõi các đối tượng khả nghi. Một điểm đỏ sáng lên ngay trên bản đồ - vị trí của An và Trần Khải.

"Chết tiệt!", anh nhanh chóng mở bản đồ an ninh khu vực, dò tìm các tuyến đường khả thi.

Minh trong cabin hét vào thiết bị liên lạc:

- An, rẽ trái, rồi chạy thẳng ra hẻm sau nhà hát!

An gật đầu, giật mạnh tay Trần Khải kéo hắn rẽ gấp:

- Rõ!

An thở gấp:

- Minh, Nam, bọn tôi kẹt rồi!

Minh quét nhanh bản đồ:

- Chờ đã... Chúng ta có một đường khác... Có một lối thoát khẩn cấp dưới lòng đất, ngay dưới tòa nhà phía Tây. Nam, mở khóa cửa cho họ đi!

Nam ngồi trước máy tính, gõ liên tục:

- Mở trong ba, hai... một! Đi ngay!

An nhận tín hiệu, mắt quét nhanh xung quanh:

- Trần Khải, theo tôi!

Cả hai lao qua một dãy bàn ghế, nhảy xuống một bậc thềm thấp. Trước mặt họ là một cánh cửa sắt cũ kỹ, bề ngoài có vẻ như đã bị khóa từ lâu. Nhưng khi An vừa chạm vào, nó hé mở.

Phía bên kia, một hành lang tối om dẫn xuống lòng đất. An đẩy mạnh Trần Khải vào trong:

- Xuống đi!

Từ phía sau, tiếng bước chân rầm rập đuổi theo. Tên đặc vụ nước M gào lên điều gì đó bằng bộ đàm.

Nhưng đã quá muộn.

An nhảy xuống, giật mạnh cánh cửa. Cả hai rơi vào bóng tối, chỉ còn tiếng tim đập điên cuồng trong lồng ngực.

Bóng tối bao trùm lấy An và Trần Khải khi cánh cửa sắt sập xuống sau lưng họ. Hành lang hầm lạnh lẽo, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ một bóng đèn mờ nhạt treo lủng lẳng trên trần. Mùi ẩm mốc và bụi bặm xộc vào mũi.

"RẦM!"

Tiếng nổ dữ dội vang lên, cánh cửa phía trên bị đạp mạnh. Một cú, rồi hai cú. An lùi lại, kéo Trần Khải sát vào bức tường bê tông cũ kỹ.

Một giọng trầm lạnh vang lên:

- Không thoát được đâu!

Cánh cửa bật tung với một lực mạnh đến mức bản lề gần như rời ra. Một bóng người cao lớn lao xuống. Hắn như một con thú săn mồi, vóc dáng vạm vỡ, từng bước đi toát lên sự điêu luyện của một kẻ dày dạn trận mạc. Đôi mắt hắn sắc như dao, quét nhanh khắp căn phòng, khóa chặt mục tiêu. Quần áo hắn phủ đầy bụi bẩn sau cuộc truy đuổi điên cuồng, nhưng từng hơi thở vẫn đều đặn, không một chút dấu hiệu kiệt sức.

Hắn đã sẵn sàng để kết liễu con mồi.

Không một lời báo trước, hắn vung tay, nhanh như chớp.

An kịp phản ứng, cúi rạp người xuống tránh đòn, nhưng cú đấm của hắn vẫn đủ mạnh để xé toạc không khí, khiến bụi dưới nền xi măng bay lên. Không có thời gian để phòng thủ, An lập tức phản đòn, tung một cú đá chớp nhoáng vào đầu gối kẻ địch.

"BỐP!"

Tiếng va chạm khô khốc vang lên, nhưng gã đặc vụ chỉ khựng lại trong một giây ngắn ngủi. Hắn nhanh chóng lấy lại thăng bằng, mắt ánh lên vẻ tàn nhẫn. Không chần chừ, hắn xoay người, khuỷu tay cứng như thép tung ra một cú chỏ thẳng vào ngực An.

"PHẬP!"

Cơn đau buốt xuyên thẳng qua lồng ngực, khiến An phải loạng choạng lùi lại, hơi thở bị ép nghẹn trong cuống họng. Nhưng anh chưa kịp hồi sức thì gã đặc vụ đã quay sang Trần Khải... Dù không được huấn luyện bài bản, Trần Khải vẫn hiểu rằng hắn không thể đứng yên. Không chần chừ, hắn cúi xuống, chộp lấy một thanh sắt rỉ từ nền đất và lao tới, vung mạnh về phía sau gáy kẻ địch.

Lưỡi sắt rạch gió lao xuống như một nhát búa trời giáng, nhưng gã đặc vụ nhanh hơn. Hắn nghiêng đầu, né được cú đánh, rồi tóm chặt cổ tay Trần Khải, vặn mạnh một cái *"Rắc!"*. Âm thanh ghê rợn của tiếng xương gãy. Trần Khải rít lên đau đớn, bàn tay vô lực buông rơi thanh sắt xuống đất, tạo nên tiếng lanh canh lạnh lẽo.

- Arghhh!!!

Gã đặc vụ không dừng lại. Hắn vung mạnh cánh tay, đẩy Trần Khải ngã sầm vào bức tường bê tông phía sau. Bụi bặm rơi xuống, nền tường rung nhẹ. Trần Khải nghiến răng, cố chống lại cơn đau, nhưng cánh tay bị bẻ quặt khiến hắn không thể cử động dễ dàng. Gã đặc vụ khóa chặt hắn lại, ánh mắt sắc như dao, sẵn sàng tung ra đòn kết liễu.

Nhưng hắn đã phạm sai lầm. Hắn quên mất An.

An bật dậy, dồn hết sức vào một cú đá, nhắm thẳng vào thái dương kẻ địch.

Lần này, gã đặc vụ không kịp né. Cả phần đầu hắn văng mạnh sang một bên, cơ thể lảo đảo như mất kiểm soát. Trần Khải, dù đau điếng, vẫn hiểu đây là cơ hội duy nhất. Hắn nghiến răng, tập trung lực vào đôi chân, húc mạnh vào bụng đối phương.

"RẦM!"

Cả ba ngã xuống sàn.

An không chần chừ. Anh bật người dậy trước, tận dụng đà lao xuống để dùng đầu gối ghìm chặt kẻ địch xuống nền đá lạnh. Một tay siết lấy cổ áo hắn, tay kia nhanh chóng rút ra một con dao găm nhỏ giấu trong thắt lưng.

Anh nghiến răng, uy hiếp:

- Lần này,...

An nén cơn đau nhói nơi sườn, ghì sát con dao vào cổ đối phương, ánh mắt lạnh băng:

- Tao hỏi, mày trả lời. Mày không phải vệ sĩ của nước M đúng không?

Gã đặc vụ dù bị khống chế vẫn nhếch mép, đôi mắt ánh lên vẻ khiêu khích. Hắn khẽ cười khẩy, giọng nói nhỏ nhưng đủ để khiến An cảnh giác:

- Quá muộn rồi.

Cùng lúc đó, giọng Nam vang lên gấp gáp trong tai nghe của An:

- Anh An! Bọn em phát hiện một tín hiệu thứ ba! Có một quả bom khác và lần này, nó sẽ nổ mất!

Ngay khi giọng Nam vừa dứt, An sững người trong một phần giây. Một quả bom khác? Làm sao có

thể? Anh và cả đội đã tính toán mọi phương án, đã vô hiệu hóa thiết bị trong vali, đã đánh lừa hệ thống. Nhưng nếu vẫn còn một quả bom khác, điều đó có nghĩa là...

Họ đã mắc bẫy.

Chỉ cần một khoảnh khắc mất tập trung, An đã trả giá.

Tên đặc vụ bật dậy nhanh như chớp, cánh tay rắn chắc của hắn vung ra một cú đấm móc tàn bạo. An chưa kịp phản ứng, cơn đau buốt nhói ập đến từ quai hàm. Lực đánh mạnh đến mức cả cơ thể anh văng ra phía sau, đập mạnh vào tường. Hơi thở của An bị đánh cắt ngang, mắt hoa lên trong chớp mắt.

Anh chớp mắt để lấy lại sự tập trung, nhưng đã quá muộn.

Tên đặc vụ lướt tới, không cho An một giây nghỉ. Dù cơ thể hắn cũng mang đầy vết thương, từng bước chân vẫn vững chãi, ánh mắt sắc lạnh như dao găm. Hắn biết mình đã nắm thế chủ động.

Cơn đau từ cú đánh bất ngờ khiến An loạng choạng lùi lại, máu chảy xuống khóe môi. Tên đặc vụ, dù bị thương, vẫn di chuyển như một con thú săn mồi, ánh mắt hắn ánh lên sự tàn nhẫn tuyệt đối.

Hắn nhếch mép, nụ cười méo mó đầy nguy hiểm. Giọng hắn khô khốc, nhưng ánh mắt lại ánh lên tia hung tợn của một con thú săn mồi đang ép con mồi đến bước đường cùng.

- Thế này là hết rồi, nhóc con chết tiệt.

An nghiến răng nhưng cơ thể anh đã bắt đầu phản bội lại ý chí. Hơi thở dồn dập, lồng ngực đau nhói, đôi chân anh như muốn khuỵu xuống.

Rồi hắn lao đến.

Nhanh.

Quá nhanh để né tránh.

An chỉ kịp giơ tay đỡ lấy đòn tấn công, nhưng hắn mạnh hơn anh tưởng. Một cú đá như búa tạ giáng thẳng vào bụng anh.

"BỐP!!!"

An bị hất văng ra xa, lưng đập mạnh vào bức tường gạch lạnh lẽo. Cơn đau xuyên thấu khắp cơ thể, hơi thở nghẹn lại trong cổ họng. Tai anh ù đi vì cú va chạm, âm thanh xung quanh mờ nhạt như thể thế giới đang trôi xa dần. Mắt mờ đi, hình ảnh chập chờn, ánh đèn đường trên cao nhòe nhoẹt như một vệt sáng vô định. Một tiếng *cạch* vang lên khe khẽ giữa cơn hỗn loạn. An liếc xuống. Miếng ngọc hổ phách gắn trên

chiếc nhẫn bạc - kỷ vật mẹ đeo cho anh - giờ đây đã vỡ vụn. Những mảnh nhỏ rơi lả tả trên nền đất bẩn, phản chiếu ánh sáng mờ nhạt. Chữ *"An"* được khắc trên ngọc cũng đã rạn nứt, gần như biến mất hoàn toàn.

Tim An thắt lại.

Ký ức mờ mịt hiện lên như một bộ phim cũ, những hình ảnh chắp vá nhảy múa trong tâm trí An - Mẹ cúi xuống, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào tay An: *"Giữ lấy nó, con nhé. Nó sẽ luôn bảo vệ con".*

Hiện tại, An chỉ có cơn đau nhói buốt trong lồng ngực, hơi thở gấp gáp và một nỗi tuyệt vọng đang bủa vây anh, *"Mình thất bại rồi sao?"...*

Tên đặc vụ bước đến gần, rút ra một con dao găm sắc bén, lưỡi dao phản chiếu ánh sáng vàng vọt của bóng đèn hành lang.

- Chấm dứt ở đây!

Hắn giơ dao lên, nhắm thẳng vào cổ họng An.

"ĐOÀNG!"

Tiếng súng xé toang bầu không khí, vang vọng trong hành lang chật hẹp.

Tên đặc vụ khựng lại giữa chừng. Đôi mắt hắn mở lớn trong thoáng chốc, như thể chưa kịp tin vào điều vừa xảy ra. Một giây sau, toàn bộ cơ thể hắn giật

mạnh, lùi lại một bước. Bàn tay hắn chộp lấy vai, nơi viên đạn xuyên qua, máu túa ra, loang lổ trên áo.

An vẫn còn sững sờ, nhịp tim đập dồn dập. Anh đưa tay lên cổ theo bản năng - chỉ một tích tắc chậm hơn, có lẽ lưỡi dao ấy đã kết thúc mạng sống của anh.

Một bóng người xuất hiện từ cuối hành lang.

Là ông Hải.

Khẩu súng trong tay ông vẫn còn bốc khói, cánh tay giữ vững không một chút do dự. Đôi mắt ông sắc lạnh như lưỡi dao, nhưng sâu bên trong, một cơn giận dữ âm ỉ đang bùng cháy.

Tên đặc vụ nắm con dao trong tay, ánh mắt lóe lên tia hung tợn. Nhưng lần này, hắn đã mất thế chủ động. Ông Hải không cho hắn cơ hội thứ hai.

"ĐOÀNG!"

Phát súng thứ hai vang lên.

Tên đặc vụ ngã gục xuống sàn, con dao rơi khỏi tay, trượt dài trên nền đá lạnh. Máu loang ra xung quanh hắn.

Ông sải bước về phía An, đôi mắt lo lắng dù gương mặt vẫn giữ nguyên vẻ cứng rắn:

- Con không sao chứ?

An ho khan, cố chống tay ngồi dậy, dù từng thớ cơ trên người đều đau nhói. Mồ hôi và máu hòa lẫn, đôi mắt anh hơi mờ đi vì cơn choáng, nhưng khi nhìn thấy gương mặt của bố, một nụ cười yếu ớt hiện lên:

- Bố... Bố đến thật kịp lúc!

Giọng An khàn đi, nhưng trong đó có một chút gì đó giống như sự yên tâm - lần đầu tiên sau những phút giây sinh tử, anh có thể thả lỏng dù chỉ một chút:

- Lẽ ra con không nên liều lĩnh như vậy.

Ông Hải nắm bờ vai con trai, ánh mắt ông thoáng vẻ trách cứ, nhưng phần nhiều là lo lắng:

- Tên này là kẻ nguy hiểm. Nếu bố không đến kịp thì...

Ông chưa kịp nói hết câu.

Tên đặc vụ, tưởng chừng như đã bị khuất phục, bỗng bật dậy.

Lưỡi dao của hắn lóe lên trong bóng tối, phản chiếu thứ ánh sáng lạnh lẽo đến rợn người. Hắn lao đến như một con thú hoang, ánh mắt vằn lên sự điên cuồng, từng bước chân không phát ra một tiếng động nào - nhanh, dứt khoát, chết chóc.

Mọi thứ diễn ra trong tích tắc.

Đại tá Hải phản xạ theo bản năng.

Không kịp suy nghĩ, ông đẩy mạnh An sang một bên.

"PHẬP"

Lưỡi dao cắm sâu vào bụng ông Hải.

An tròn mắt, tim anh như bị ai bóp nghẹt. Không gian xung quanh bỗng trở nên vô thực, như thể anh đang mắc kẹt trong một cơn ác mộng mà bản thân không thể thức dậy.

- BỐ!!!

Tiếng thét của An xé toạc bầu không khí.

Máu.

Máu loang đỏ trên áo ông Hải, thấm vào từng sợi vải, loang ra trên nền đất lạnh. Đôi mắt ông nhíu lại vì cơn đau nhói, nhưng không một chút chần chừ, không một chút nao núng. Hơi thở ông nặng nề, nhưng bàn tay vẫn giữ chặt khẩu súng, như một chiến binh chưa bao giờ biết đến hai chữ "gục ngã". Xung quanh là bóng tối đè nặng, căn phòng nhỏ chỉ còn le lói chút ánh sáng từ chiếc bóng đèn trần chập chờn, chớp tắt như hơi thở yếu ớt của một ngọn nến trước cơn gió. Không gian đặc

quánh, nồng nặc mùi kim loại tanh tưởi của máu và thuốc súng.

Dồn hết sức lực còn lại, ông siết chặt khẩu súng, nổ một phát cuối cùng.

"ĐOÀNG!"

Viên đạn xé toạc màn đêm, lao thẳng vào lồng ngực kẻ địch.

Tên đặc vụ sững lại.

Ánh mắt hắn tràn đầy sự kinh ngạc. Hắn há miệng, như muốn nói gì đó, nhưng không còn cơ hội nữa.

Thân thể hắn đổ gục. Tiếng rơi nặng nề vang lên trong căn phòng chật chội, vọng vào những bức tường bê tông lạnh lẽo.

"RẮC!"

Một âm thanh nhỏ nhưng ghê rợn vang lên. Cơ thể tên đặc vụ bắt đầu co giật dữ dội, làn da hắn chuyển sang màu thâm tím chỉ trong vài giây. Những đường gân xanh nổi cộm, lan nhanh khắp khuôn mặt méo mó của hắn.

An nhìn chằm chằm vào thứ chất lỏng kỳ lạ đang rỉ ra từ vết đạn - một màu xanh sáng chói, phát ra thứ ánh sáng lập lòe ma quái. Giống hệt như những lọ

hóa chất trong chiếc vali mà đội của An đã tìm thấy trước đó.

Cả thế giới như ngừng lại. Không còn tiếng ồn ào, không còn những bước chân hối hả hay tiếng còi báo động. Chỉ còn lại hơi thở gấp gáp của An và ông Hải.

An lao đến, đôi tay run rẩy đỡ lấy bố mình. Máu nóng rực len qua từng kẽ tay anh, mỗi giây trôi qua lại càng nhiều hơn, đáng sợ hơn bất cứ cơn ác mộng nào anh từng trải qua.

- Bố! Bố đừng nói gì cả! Chúng con sẽ đưa bố ra khỏi đây!

Giọng An nghẹn lại bởi sự tuyệt vọng.

Đại tá Hải cố gắng mỉm cười, một nụ cười yếu ớt nhưng đầy tự hào hiện lên trên khuôn mặt tái nhợt của ông. Giọng ông khẽ khàng, nhưng vẫn vững vàng như những ngày còn cầm quân lệnh:

- Con đã làm tốt... Rất tốt...

- Bố đừng nói thế! Chúng ta sẽ về nhà!

An cảm thấy đôi tay mình đang run rẩy. Anh ấn mạnh tay xuống vết thương, cố gắng cầm máu, nhưng dòng máu đỏ tươi vẫn không ngừng rỉ ra, len lỏi qua từng kẽ tay anh. Nó quá nóng. Nóng đến mức khiến

trái tim anh như bị thiêu đốt. Hơi thở của Đại tá Hải trở nên khó nhọc hơn, nhưng đôi mắt ông vẫn sáng, kiên định, không một chút sợ hãi.

- Bố... cố lên! Con sẽ gọi cho Đội y tế... Họ sẽ đến ngay bây giờ! Bố đừng nhắm mắt!

An gào lên, sự tuyệt vọng bóp nghẹt lấy lồng ngực. Anh sợ... Sợ sẽ mất bố lần nữa. Một bàn tay run rẩy đặt lên cánh tay An. Ông Hải nhìn anh, ánh mắt đầy yêu thương và tự hào. Nụ cười của ông nhợt nhạt, nhưng vẫn mang theo hơi ấm.

- An... con giỏi hơn bố nghĩ. Ngay từ đầu, bố đã biết con sẽ làm được. Nhưng... bây giờ, con phải cứu người dân vô tội ở trên kia...

An lắc đầu liên tục, nước mắt anh đã tràn khỏi khóe mắt:

- Bố đừng nói như thế! Bố phải sống với mẹ con con! Bố không thể bỏ con lại như thế này!

Ông Hải không đáp, ông chỉ lặng lẽ nhìn con trai mình, như muốn ghi nhớ từng đường nét trên khuôn mặt anh. Đôi mắt ông bắt đầu mờ đi. Cơ thể ông trở nên nặng nề hơn và từng hơi thở cũng trở nên khó nhọc hơn.

- Không! Không thể nào!

An cố giữ bố tỉnh táo, nhưng một cảm giác lạnh lẽo xâm chiếm anh. An không thể mất bố, không thể!

Một tiếng động nhỏ kéo An trở lại thực tại. Anh ngẩng đầu lên và thấy Trần Khải vẫn đang đứng đó. Hắn không chạy trốn, cũng không phản kháng. Hắn chỉ đứng im, đôi mắt tối sầm lại khi nhìn cảnh tượng trước mặt.

An nghiến răng, giọng đầy căm phẫn:

- Trần Khải... Vì mày mà mọi chuyện thành ra thế này!

Trần Khải không đáp. Hắn từ từ cúi đầu, bàn tay vô thức siết chặt thành nắm đấm.

An muốn lao đến đấm hắn. An muốn hét vào mặt hắn. Nhưng An biết rằng ngay lúc này, còn có một mối nguy lớn hơn.

Nhưng đúng lúc đó - Trần Khải bất ngờ quỳ xuống.

Không một lời giải thích, không một chút do dự, hắn đưa tay ấn chặt vào vết thương của Đại tá Hải, dùng toàn bộ sức lực để cầm máu.

Hắn nói, giọng thấp đến mức gần như lạc đi trong không khí:

- Giữ chặt đi.

An sững lại.

Hắn... đang giúp anh?

Nhìn gần hơn, bàn tay Trần Khải cũng đang run rẩy. Nhưng hắn không dừng lại. Máu từ lòng bàn tay hắn thấm đẫm trên áo ông Hải, nhưng hắn vẫn giữ nguyên áp lực, không rời đi, cũng không chùn bước. Không một lời giải thích, không một giây do dự, Trần Khải xé toạc một bên áo sơ mi của mình, ấn chặt lên vết thương của Đại tá Hải, dồn hết sức để cầm máu.

Cảm xúc trong lòng An trở nên hỗn loạn nhưng bây giờ không phải lúc.

Tên đặc vụ đã chết. Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc.

An cắn chặt môi, đẩy nỗi đau và sự sợ hãi sang một bên. Anh nhanh chóng rút tai nghe, giọng đanh lại:

- Nam! Báo cáo tình hình!

Bên kia, tiếng thở gấp của Nam vang lên:

- An, bọn em vừa kiểm tra dữ liệu của tên đặc vụ bị hạ... Hắn không phải người nước M.

An sững người:

- Cái gì?

- Hắn là người của nước X! Một đặc vụ ngầm được cài vào để phá hoại quan hệ giữa Việt Nam và nước M! Hắn có hai nhiệm vụ chính: phá hủy buổi lễ hôm nay và... nếu Trần Khải thất bại, hắn sẽ giết hắn ta ngay lập tức.

Lời nói của Nam như một tia sét giáng thẳng xuống đầu An.

Anh quay sang nhìn Trần Khải.

Mặt Trần Khải trắng bệch, không còn một giọt máu. Bàn tay run rẩy ấn chặt lên vết thương của ông Hải. Trong ánh sáng lập lòe của căn phòng, gương mặt hắn tái nhợt, đôi mắt sâu hoắm chất chứa sự bàng hoàng và cay đắng.

Hắn biết.

Hắn đã biết điều này.

Giọng An nghẹn lại:

- Cuối cùng, mày cũng chỉ là một con tốt thí?

Trần Khải không đáp. Nhưng ánh mắt hắn nói lên tất cả.

Một giây, hai giây trôi qua trong im lặng, chỉ còn lại tiếng thở gấp gáp của ông Hải. Trần Khải cúi đầu, cắn chặt môi, bàn tay càng ấn mạnh hơn để cầm máu, mặc kệ máu nóng chảy tràn qua kẽ tay. Không còn vẻ

ngạo nghễ, không còn sự tự tin của một kẻ thao túng cuộc chơi.

Chỉ còn một người đàn ông nhận ra mình đã bị phản bội.

An nhìn hắn, cơn giận như một ngọn lửa bùng lên trong lòng, nhưng rồi khi thấy đôi bàn tay ấy vẫn đang run rẩy giữ chặt vết thương của bố mình, anh không nói thêm gì nữa.

Hắn đã biết hắn không bao giờ có cơ hội thoát ra. Nếu hắn hoàn thành nhiệm vụ, hắn sẽ là một kẻ khủng bố bị toàn thế giới truy nã. Nếu hắn thất bại, hắn sẽ bị chính Văn Hào giết chết.

Không có đường lui.

Và bây giờ, hắn đang đứng trước một lựa chọn khác.

An không biết mình có thể tin hắn không. Anh không biết Trần Khải đứng về phe nào và liệu hắn có còn mang ý định phản bội không. Nhưng ngay lúc này, An không có thời gian để phân vân.

Anh quay lại nhìn bố mình. Hơi thở ông vẫn yếu ớt, nhưng ông vẫn cố gắng mở mắt nhìn anh.

- Bố...

An siết chặt tay ông:

- Con sẽ đưa bố ra khỏi đây.

Anh quay sang Trần Khải.

- Giúp tôi một tay.

Trần Khải nhìn anh, ánh mắt thoáng vẻ ngạc nhiên. Nhưng rồi hắn lặng lẽ gật đầu.

Cả hai cùng nâng Đại tá Hải dậy và bắt đầu chạy ra ngoài.

Nhưng An biết rằng đây chỉ là khởi đầu.

Bóng tối phía sau họ vẫn chưa tan biến. Và con đường phía trước vẫn còn đầy rẫy những hiểm nguy.

An và Trần Khải dìu Đại tá Hải ra khỏi khu vực nguy hiểm, hơi thở gấp gáp. Máu vẫn chảy từ vết thương trên bụng ông, từng giọt đỏ tươi nhỏ xuống nền đất lạnh lẽo. Đội y tế đang trên đường đến, nhưng thời gian đang chống lại họ.

- Giữ chặt đi, ông ấy mất máu quá nhiều rồi!

Trần Khải nói, giọng hắn pha chút lo lắng. Hắn đã từng nghĩ mình có thể đứng ngoài cuộc chơi này, nhưng giờ đây, hắn đang dốc toàn lực để cứu một người mà hắn đáng lẽ phải đối đầu. An đặt tay lên gần vết thương của bố, anh có thể cảm nhận được cơ thể ông ngày càng lạnh đi:

- Bố! Bố nghe con nói không? Bố phải cố lên!

Đại tá Hải mở mắt một cách khó nhọc, hơi thở ông nặng nề nhưng ông vẫn cố gắng nắm lấy tay An. Ông muốn nói gì đó, nhưng những lời nói chỉ còn là những tiếng thì thầm yếu ớt.

Ngay lúc đó, tiếng của Minh vang lên trong tai nghe:

- An! Chúng tôi đã phát hiện được vị trí của quả bom! Nó được đặt ở khu vực sân khấu!

An chết sững. Nếu quả bom này phát nổ, tất cả sẽ chấm dứt.

- Còn bao nhiêu thời gian?

- Chưa đầy năm phút!

Nam hét lên, tiếng bàn phím lạch cạch điên cuồng:

- Em đang cố xác định vị trí chính xác của bộ kích nổ!

An cắn chặt răng. Anh không thể vừa cứu bố vừa vô hiệu hóa quả bom cùng một lúc. Anh quay sang Trần Khải, ánh mắt sắc lạnh.

Minh hỏi gấp:

- Hắn có thể giúp chúng ta không?

An nhìn Trần Khải và lần đầu tiên, trong đôi mắt người đàn ông, anh thấy một thứ gì đó khác lạ.

Trần Khải nói, ánh mắt hắn không còn do dự:

- Cậu tin tôi không? Tôi sẽ đưa ông ấy đến bệnh viện.

An nhìn hắn chằm chằm. Một phần trong anh muốn hét lên rằng hắn không đáng để tin. Nhưng một phần khác biết rằng, ngay lúc này, họ không có lựa chọn nào khác.

An gật đầu:

- Nếu bố tôi có mệnh hệ gì, tôi sẽ tự tay giết ông!

Trần Khải không nói gì thêm. Hắn nhanh chóng cõng Đại tá Hải trên lưng và lao về phía chiếc xe cấp cứu đang đỗ cách đó không xa.

An hít một hơi sâu, rồi quay lại, lao về phía quả bom cuối cùng.

***

Tại khu vực sân khấu, đèn pha rọi sáng từng góc, tạo thành những mảng bóng đổ dài trên sàn. Tiếng còi báo động vang lên dồn dập, lẫn trong tiếng bước chân vội vã của những người đang sơ tán. Không khí đặc quánh bởi căng thẳng và hơi nóng từ hàng trăm con người đang hỗn loạn.

Minh và Nam đang chạy đua với thời gian.

Họ đã xác định được vị trí quả bom - nó được gắn ngay dưới bục phát biểu. Lan và Hồng cố gắng kiểm soát tình hình, trực tiếp điều phối việc sơ tán. Lan đứng chặn đầu dòng người, liên tục ra hiệu chuyển hướng, dẫn họ rời khỏi sân khấu về khu vực an toàn. Hồng bám sát, vừa giữ liên lạc qua bộ đàm, vừa phân luồng từng tốp người, ép đám đông tách khỏi khu vực nguy hiểm.

Nhưng thời gian không đứng về phía họ. Quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào.

Giờ đây, không còn lựa chọn nào khác...

Chỉ còn Minh, "học bá" của Học viện An ninh, người đã từng tham gia khóa đào tạo phá bom cấp tốc dành cho sĩ quan an ninh và Nam, người có biệt danh là "hacker kiêm kỹ sư công nghệ", có thể bẻ khóa mọi hệ thống bảo mật chỉ trong vài phút. Họ không phải chuyên gia, nhưng lúc này, họ là cơ hội duy nhất.

Minh quỳ xuống, tháo tung nắp hộp kim loại chứa mạch điện. Dưới lớp vỏ cứng lạnh lẽo là một mạng lưới dây điện chằng chịt - đỏ, xanh, vàng, đen - những con rắn độc đang đợi chỉ một động tác sai lầm để cắn trả.

- Chết tiệt... hệ thống này phức tạp hơn tôi nghĩ!

Minh nghiến răng, mắt quét nhanh qua từng con chip, từng tụ điện nhỏ. Ngay lúc đó, An lao đến, gần như trượt dài trên sàn nhà lát đá. Mùi thuốc súng còn vương trong không khí từ cuộc đấu súng trước đó, trộn lẫn với khói mờ mờ từ một chiếc loa phát nổ cách đó không xa.

An hỏi gấp, mắt anh lia nhanh xuống thiết bị:

- Anh Minh, tình hình thế nào rồi?

Minh không ngẩng lên, chỉ vào bộ dây điện chằng chịt:

- Chúng ta không thể cắt bừa! Nếu cắt sai dây, nó sẽ phát nổ ngay lập tức!

An nghiến răng, đầu óc anh xoay chuyển với tốc độ chóng mặt.

- Vậy có cách nào làm chậm tín hiệu kích nổ không?

Nam bấm nhanh trên bàn phím thiết bị trong tay. Dưới ánh sáng chập chờn của sân khấu, gương mặt anh căng thẳng, từng nhịp thở dồn dập.

- Em đang cố gắng tạo một vòng lặp tín hiệu giả... Nhưng hệ thống bảo vệ của nó quá mạnh! Nó đang tự điều chỉnh để kháng lại mọi tác động từ bên ngoài!

Một phút ba mươi giây.

Một phút ba mươi giây.

Tiếng bước chân dồn dập từ xa vọng lại. Lực lượng an ninh do Lan và Hồng chỉ huy đang làm việc điên cuồng để sơ tán những người còn lại. Những tiếng hét hoảng loạn vang lên, tiếng gào khóc giữa đám đông xô đẩy, loa thông báo liên tục nhắc nhở:

- Giữ trật tự! Xin hãy nhanh chóng di chuyển theo hướng chỉ dẫn!

Trên sân khấu, Minh, Nam và An vẫn đang quỳ trước quả bom, hơi thở dồn dập.

Minh lau mồ hôi trên trán, tay run run nhưng vẫn cố giữ vững khi quan sát hệ thống dây điện. Nam liên tục gõ phím trên thiết bị, mắt quét nhanh qua hàng loạt dữ liệu. Dù hệ thống bảo vệ đã bị vô hiệu hóa một phần, quả bom vẫn có thể phát nổ bất cứ lúc nào nếu họ sai một bước.

An lên tiếng, giọng trầm và dứt khoát:

- Không còn cách nào khác...

Minh khựng lại. Nam ngẩng lên nhìn An, như thể chưa tin vào những gì mình vừa nghe. Giọng Nam lạc đi vì hồi hộp:

- Anh định làm gì?

An hít sâu một hơi. Ánh mắt anh kiên định như thể đã đưa ra quyết định cuối cùng:

- Chúng ta phải cắt dây ngay thôi!

Mọi người nín thở. Minh siết chặt kìm cắt trong tay, ngón tay anh hơi run, nhưng anh không có thời gian để do dự.

Nam kiểm tra lại lần cuối trên hệ thống. Anh nhìn chằm chằm vào những dòng mã đang chạy liên tục trên màn hình, cố tìm ra manh mối cuối cùng. Những con số biến đổi không ngừng, như thể đang trêu ngươi họ.

Anh nuốt khan.

- Theo tính toán của em... có thể là dây xanh.

An liếc nhìn Nam, ánh mắt sắc bén như thể muốn xác nhận lần cuối:

- Cậu chắc chứ?

Nam mím môi, tiếp tục nhập thêm lệnh kiểm tra. Hệ thống hiển thị xác suất thành công: 90%.

- Ninety percent...

Mười giây

Không còn thời gian nữa.

- Cắt đi anh Minh!!!

Năm giây

Minh hít một hơi sâu, nghiến chặt răng, rồi dứt khoát đưa kìm cắt vào sợi dây xanh.

Một giây

Tách.

Thế giới như đóng băng.

Không có vụ nổ.

Không có gì xảy ra.

Đồng hồ đếm ngược đã dừng lại ở 00:00.

Nam bật ngửa ra sau, thở hổn hển như thể vừa nhảy ra khỏi mép vực. Minh gần như ngã quỵ, mồ hôi túa ra như tắm. Họ nhìn nhau, rồi nhìn xuống quả bom - nó đã tắt.

Họ đã làm được.

Một khoảng lặng bao trùm cả nhóm trong giây lát, như thể mọi âm thanh xung quanh đều bị hút sạch. Nhưng rồi, từ phía xa, giọng loa thông báo vang lên rõ ràng hơn bao giờ hết: *"Khu vực đã an toàn! Tất cả đã được kiểm soát!"*.

Lan và Hồng xuất hiện từ hành lang bên kia, khuôn mặt họ phủ đầy lo lắng, giọng vẫn còn run:

- Mọi người ổn chứ?

An không trả lời ngay. Anh chỉ thả người tựa vào bục phát biểu, lồng ngực phập phồng theo từng nhịp thở gấp gáp. Cơ thể anh rã rời, nhưng cuối cùng, anh vẫn còn đứng vững.

Nam bật cười, nhưng giọng anh khô khốc, chẳng còn chút sức lực.

Minh vẫn im lặng. Anh nhìn xuống đôi tay mình... Chúng vẫn còn run rẩy sau khoảnh khắc sinh tử vừa rồi.

Ngoài cửa sổ, màn đêm vẫn bao phủ thành phố. Nhưng đêm nay, họ đã ngăn chặn được một thảm họa.

***

Sau đó không lâu, buổi ký kết tiếp tục được diễn ra.

Không có vụ nổ nào, không có sự cố nào - và quan trọng nhất, không có bất kỳ thương vong nào. Hội trường bừng lên trong những tràng pháo tay vang dội, ánh đèn flash lóe sáng liên tục, ghi lại khoảnh khắc lịch sử. Trên bục ký kết, lãnh đạo hai nước Việt Nam và M bắt tay nhau, nụ cười trang trọng dưới hàng chục ống kính báo chí. Đây không chỉ là một thỏa thuận

hợp tác, mà còn là minh chứng cho sự vững vàng của một quốc gia.

Nhưng chỉ một giờ trước, mọi thứ đã chạm đến lằn ranh của hỗn loạn.

Một số quan chức nước M vẫn chưa hết bàng hoàng. Họ biết mình vừa thoát khỏi một thảm kịch, nhưng điều khiến họ sững sờ hơn cả không phải là hiểm nguy đã cận kề, mà là cách lực lượng Công an nhân dân Việt Nam xử lý tình huống. Không hoảng loạn. Không rối trí.

Ngay khi có dấu hiệu nguy hiểm, toàn bộ hệ thống an ninh được kích hoạt theo một trình tự hoàn hảo. Các lãnh đạo nhanh chóng được đưa đến khu vực an toàn. Đội rà soát bom vô hiệu hóa thiết bị với sự chính xác tuyệt đối. Đám đông được kiểm soát chặt chẽ, không có cảnh xô đẩy, không có những cuộc tháo chạy hoảng loạn. Sự bình tĩnh và bản lĩnh của họ đã giữ vững trật tự, dù chỉ cách thảm họa trong gang tấc.

Lãnh đạo nước M trao đổi ánh mắt với nhau, sự kinh ngạc pha lẫn với thán phục.

Trước đây, họ từng nghĩ Việt Nam là một quốc gia nhỏ bé trong khu vực. Nhưng giây phút này, họ nhận ra - đây là một quốc gia không chỉ mạnh trên bàn đàm phán, mà còn vững vàng trước mọi biến

động. Một quốc gia không chỉ biết đối thoại, mà còn sẵn sàng bảo vệ chính mình bằng bản lĩnh và sự chuẩn bị chu đáo.

Nhưng với An, tất cả những điều đó giờ đây chẳng còn quan trọng nữa.

Anh ngồi trong hành lang bệnh viện, mắt dán chặt vào cánh cửa phòng phẫu thuật, nơi bố anh đang được các bác sĩ cố gắng giành giật sự sống.

Minh và Nam ngồi đối diện, kiệt sức sau những gì đã xảy ra. Nam tựa đầu vào thành ghế, thở dài một hơi nặng trĩu:

- Em thề là chưa bao giờ em muốn thấy một quả bom trong đời nữa. Nhất là những quả bom công nghệ cao như thế này.

Minh khẽ cười, nhưng đó chỉ là một phản xạ mệt mỏi hơn là một niềm vui thực sự. Không ai trong họ còn đủ tâm trạng để cười.

Trần Khải đứng cách đó không xa. Hắn khoanh tay, tựa lưng vào tường, đôi mắt tối sầm lại, khó lường.

An nhìn sang hắn, lần đầu tiên giọng anh trầm hơn, nhẹ nhàng hơn khi nói chuyện với Trần Khải:

- Bố tôi còn sống được hay không, phần lớn là nhờ vào ông.

Trần Khải khoanh tay, cười nhạt:

- Cậu không cần cảm ơn đâu. Tôi không phải người tốt.

An vẫn nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt anh không còn chỉ toàn là thù hận nữa:

- Ông có cơ hội để chạy trốn, nhưng ông đã không làm vậy.

Trần Khải không nói gì. Hắn rút ra một điếu thuốc, xoay nhẹ nó giữa các ngón tay, nhưng rồi lại không châm lửa. Có lẽ, lần đầu tiên trong đời, hắn không chắc chắn mình đang đứng ở phe nào.

Đèn báo hiệu trên cửa phòng phẫu thuật vụt tắt.

Cánh cửa phòng mổ bật mở.

An bật dậy, gần như lao đến trước mặt vị bác sĩ vừa bước ra, giọng anh nghẹn lại:

- Bố tôi sao rồi?

Bác sĩ tháo khẩu trang, mỉm cười:

- Ca phẫu thuật thành công. Ông ấy đã qua cơn nguy hiểm.

An cảm thấy đầu gối mình muốn khuỵu xuống vì sự nhẹ nhõm đột ngột ấy. Minh và Nam thở phào, một cảm giác giải tỏa lan khắp cơ thể họ.

Ông Hải vẫn còn sống.

Nhưng An biết, mọi chuyện chưa kết thúc.

Bởi còn một câu hỏi lớn vẫn treo lơ lửng trong bóng tối:

Ai đã ra lệnh cho cuộc tấn công này?

Và quan trọng hơn...

Còn bao nhiêu kẻ như Văn Hào đang ẩn mình trong bóng tối, chờ đợi khoảnh khắc tiếp theo để ra tay?

CHƯƠNG 7

Bình minh sau cơn bão

Ba tuần sau vụ tấn công bất thành, nhịp sống đã trở lại bình thường. Nhưng với An và đội của anh, những dư âm vẫn còn đó.

Hàng loạt tờ báo lớn đã đưa tin suốt nhiều ngày qua. Những tiêu đề nổi bật xuất hiện trên trang nhất:

"Lực lượng An ninh Việt Nam phối hợp chặt chẽ với nước X phá tan âm mưu khủng bố".

"Mạng lưới gián điệp nước X lộ diện - tên trùm Văn Hào bị bắt giữ".

"Anh hùng thầm lặng: Cuộc chiến trong bóng tối để bảo vệ hòa bình".

An cầm tờ báo trên tay, mắt anh dừng lại ở dòng chữ đậm về Văn Hào - người từng đứng sau hàng loạt phi vụ đen tối, cuối cùng đã bị bắt giữ tại một khu vực

hẻo lánh của nước X sau nhiều ngày truy đuổi căng thẳng. Với sự phối hợp giữa lực lượng an ninh quốc gia và các đặc vụ nằm vùng, toàn bộ tổ chức phản động đã bị triệt phá. Những kẻ chủ mưu không còn nơi ẩn náu. Hệ thống tài chính ngầm của chúng bị đánh sập, những nguồn cung cấp vũ khí và thông tin bí mật đều bị chặt đứt.

Còn với Trần Khải, kẻ từng là một quân cờ trong kế hoạch phản động, đã tự nguyện ra đầu thú. Trong suốt quá trình điều tra, Trần Khải thành khẩn khai báo mọi thông tin về Văn Hào và tổ chức phản động - từ mạng lưới tài trợ, phương thức hoạt động, cho đến danh sách những kẻ chủ mưu chưa bị bắt. Những lời khai của hắn đã trở thành một phần quan trọng giúp lực lượng an ninh lần ra những mắt xích còn sót lại, đảm bảo triệt phá toàn bộ tổ chức từ gốc rễ.

Xét theo Bộ luật Hình sự, Trần Khải có thể phải đối mặt với những tội danh nghiêm trọng. Tuy nhiên, do chủ động ra đầu thú và hợp tác tích cực với cơ quan điều tra và đặc biệt hắn cũng đã giúp đội của An trong vụ việc vừa rồi, hắn được hưởng chính sách khoan hồng theo quy định của pháp luật. Cuối cùng, hắn nhận một mức án phù hợp, không phải mức cao nhất theo khung hình phạt. Ngày hắn rời khỏi phòng

xét xử, ánh nắng buổi chiều chiếu xiên qua ô cửa sổ, rọi lên gương mặt trầm ngâm của một kẻ từng lầm đường. Không ai biết tương lai hắn sẽ ra sao, nhưng ít nhất, hắn đã đưa ra một lựa chọn đúng đắn vào giây phút quan trọng nhất - lựa chọn đối diện với sự thật và chuộc lại lỗi lầm.

Các tổ chức phản động ở Việt Nam cũng dần dần bị bóc gỡ. Hàng loạt cơ sở ngầm, từ những trung tâm tuyên truyền trá hình đến các đường dây tài trợ từ nước ngoài, đều bị đưa ra ánh sáng. Những phần tử cốt cán bị bắt giữ, các kế hoạch xâm nhập và kích động bạo loạn đều bị chặn đứng.

Bên cạnh những chiến công được tôn vinh, một vấn đề khác cũng được dư luận đặc biệt quan tâm: *"Người dân Tây Nguyên nâng cao cảnh giác, không để bị lôi kéo vào các tổ chức cực đoan".*

Nhiều bài phân tích chỉ rõ cách các tổ chức khủng bố và thế lực thù địch từng lợi dụng sự thiếu hiểu biết, lòng tin của một bộ phận người dân để gieo rắc tư tưởng cực đoan. Đáp lại, các cơ quan chức năng đã đẩy mạnh công tác tuyên truyền, tổ chức hàng loạt hội thảo, tọa đàm tại nhiều địa phương nhằm nâng cao nhận thức và trang bị cho người dân kiến thức cần thiết để nhận diện, phòng tránh những âm mưu lôi kéo nguy hiểm.

Riêng tại Tây Nguyên, nơi từng là điểm nóng bị lợi dụng để kích động tư tưởng ly khai, tình hình nay đã dần ổn định. Nhờ sự vào cuộc quyết liệt của chính quyền và các chương trình nâng cao nhận thức, người dân ngày càng hiểu rõ bản chất thật sự của các tổ chức phản động. Các chiến dịch tuyên truyền được triển khai sâu rộng, kết hợp với các chương trình giáo dục đặc biệt, giúp bà con nhận thức rõ rằng họ không hề bị bỏ rơi, mà luôn là một phần không thể tách rời của dân tộc Việt Nam.

Những câu chuyện về lòng quả cảm và sự hy sinh của lực lượng an ninh lan truyền mạnh mẽ, truyền cảm hứng đến khắp mọi miền đất nước. Người dân bày tỏ lòng biết ơn đối với những con người thầm lặng chiến đấu để bảo vệ bình yên. Hình ảnh, bài viết về vụ án cùng những người hùng vô danh nhanh chóng phủ sóng các nền tảng truyền thông, trở thành biểu tượng của tinh thần kiên cường và trách nhiệm vì cộng đồng.

Tại trụ sở Đội An ninh nội địa, An và đồng đội ngồi quây quần trong phòng họp quen thuộc. Chiếc bàn dài trước mặt họ vẫn đầy ắp tài liệu, bản đồ và những báo cáo chưa kịp xếp gọn. Nhưng lần này, không khí không còn căng thẳng như trước. Ai nấy đều có chút mệt mỏi sau những ngày dài chiến

đấu, nhưng trong ánh mắt lại ánh lên sự nhẹ nhõm và tự hào.

Minh dựa người ra ghế, khẽ thở dài, phá tan bầu không khí:

- Chà, cuối cùng cũng có thể ngồi xuống mà không phải lo có ai chĩa súng vào mình.

Nam bật cười, khoanh tay lại:

- Nhưng vẫn còn cả đống báo cáo phải xử lý đây này. Chắc chắn tụi mình sẽ không được nghỉ ngơi ngay đâu.

An mỉm cười, nhưng mắt anh vẫn hướng vào tập hồ sơ trên bàn. Dù vụ án đã khép lại, nhưng vẫn còn những dấu hỏi chưa có lời giải đáp. Anh lật nhanh những trang tài liệu, giọng trầm xuống:

- Văn Hào đã bị bắt, nhưng vẫn còn nhiều đầu mối cần khai thác thêm. Mạng lưới của hắn không thể chỉ có bấy nhiêu.

Lan gật đầu, ánh mắt sắc bén:

- Chắc chắn là vậy. Những phần tử còn sót lại có thể đang ẩn nấp, chờ thời cơ để tiếp tục hành động. Chúng ta không thể lơ là được.

Cả nhóm lặng đi trong giây lát, như để ngẫm lại tất cả những gì họ đã trải qua. Những lần rượt đuổi nghẹt thở, những trận chiến sinh tử, những mất mát

không thể đong đếm. Nhưng trên tất cả, họ đã hoàn thành nhiệm vụ. Đất nước vẫn bình yên, nhân dân vẫn được bảo vệ.

Bất chợt, cửa phòng bật mở. Một sĩ quan cấp cao bước vào, mang theo một xấp tài liệu mới. Ông đặt nó xuống bàn, cười nhẹ:

- Đừng nghĩ rằng các cậu có thể nghỉ ngơi quá lâu. Vẫn còn nhiều việc đang chờ đấy.

An chỉ cười, khẽ gật đầu, mắt anh ánh lên sự quyết tâm. Anh biết rằng con đường họ đang đi sẽ không bao giờ có điểm dừng. Sẽ luôn có những thử thách mới, những hiểm nguy mới, nhưng cũng sẽ luôn có những con người sẵn sàng đứng lên để bảo vệ Tổ quốc.

Ngoài kia, bầu trời Hà Nội đã tối hẳn, những ánh đèn đường dần sáng lên, rực rỡ giữa lòng thành phố. Bình yên vẫn còn nguyên vẹn. Và những người hùng thầm lặng vẫn tiếp tục công việc của mình - trong bóng tối, vì một ngày mai tươi sáng hơn.

***

Một buổi chiều muộn, nắng nhạt trải dài trên sân trại giam. Linh khẽ siết chặt quai ba lô, bước vào khu thăm gặp với một chút hồi hộp xen lẫn xúc động. Cô bé đã chờ ngày này từ rất lâu.

Trần Khải bước vào phòng thăm nuôi, bộ quần áo phạm nhân trên người không thể che giấu vẻ gầy guộc, nhưng ánh mắt đã khác. Không còn vẻ lạnh lùng, bất cần như trước, mà là sự trầm tĩnh, sự ăn năn sâu thẳm. Khi nhìn thấy Linh, đôi mắt ấy ánh lên một tia ấm áp mà cô bé chưa từng thấy từ rất lâu.

Trần Khải khẽ nói, giọng trầm nhưng có chút nghèn nghẹn:

- Con lớn hơn rồi đấy!

Linh gật đầu, rồi không kìm được, cô bé bước nhanh về phía trước, vòng tay ôm lấy ông. Suốt bao năm qua, dù không phải ruột thịt, nhưng Trần Khải vẫn là người duy nhất cô bé gọi là "bố".

- Bố dạo này thế nào ạ? - Linh ngước lên nhìn ông, đôi mắt trong veo đầy yêu thương.

Trần Khải cười nhạt, bàn tay xoa nhẹ lên mái tóc con gái:

- Bố vẫn ổn. Bố đọc sách nhiều hơn và cũng làm việc trong xưởng mộc của trại. Ở đây bố có thời gian nghĩ lại... về tất cả.

Linh nắm chặt tay ông:

- Con biết mà. Con biết bố sẽ thay đổi.

Cô bé hào hứng kể về cuộc sống của mình: về những người bạn mới ở trường, về việc cô đã học

giỏi hơn thế nào, thậm chí còn đạt giải trong một cuộc thi hùng biện cấp tỉnh. Cô kể về những lá thư mà mình viết cho bố nhưng chưa có cơ hội gửi, kể về những lần cô tự dặn lòng phải mạnh mẽ, phải cố gắng để khi bố trở về, bố có thể tự hào về con gái mình.

- Bố biết không? Con đã từng sợ lắm. Sợ bị bạn bè xa lánh, sợ không ai muốn chơi với con... Nhưng hóa ra không phải vậy. Con có những người bạn rất tốt và các thầy cô cũng động viên con rất nhiều. Ai cũng bảo rằng quá khứ không quan trọng, quan trọng là mình sống thế nào. Bố cũng vậy mà, đúng không?

Trần Khải nhìn cô con gái nhỏ của mình. Một cô bé đã từng rụt rè, ít nói, nhưng giờ đây đã trở nên mạnh mẽ, kiên cường. Dù không cùng huyết thống, nhưng Linh lại là người duy nhất chưa bao giờ quay lưng với Trần Khải.

Trần Khải cầm tay Linh, như muốn khắc ghi lời hứa vào tim:

- Bố sẽ cố gắng cải tạo thật tốt. Bố muốn một ngày nào đó, khi bước ra khỏi nơi này, bố sẽ là một con người mới - một người mà con có thể tự hào.

Linh mỉm cười, đôi mắt ánh lên niềm hy vọng:

- Con sẽ đợi bố. Bố phải giữ lời hứa đấy nhé!

Hai bố con ngồi đó, bên nhau, dưới ánh hoàng hôn chậm rãi buông xuống. Một chương cũ khép lại, một chương mới đang mở ra với niềm tin, sự thay đổi và hy vọng về một ngày đoàn tụ không xa.

***

Đêm xuống, ánh đèn vàng ấm áp hắt qua khung cửa sổ nhỏ của căn nhà nơi An lớn lên. Anh mở cửa bước vào, ngay lập tức được chào đón bởi một tiếng sủa quen thuộc. Chú chó Pi lao đến, vẫy đuôi mừng rỡ, cọ cọ vào chân anh. An cúi xuống xoa đầu nó, bật cười:

- Pi, tao về rồi đây.

Trong bếp, mùi cơm nóng, cá kho và canh rau bốc lên, lan tỏa khắp gian phòng nhỏ. Mẹ anh đang dọn mâm, quay lại nhìn con trai, ánh mắt dịu dàng nhưng không giấu được sự lo lắng.

- Con tắm rửa đi rồi ra ăn cơm, mẹ làm món con thích nhất đây.

An gật đầu, bước đến bên bàn ăn, ánh mắt anh dừng lại ở bố. Đại tá Hải thay bộ quần áo thoải mái hơn, dựa nhẹ vào ghế, thần sắc đã tươi tỉnh hơn nhiều. Ông nhìn con trai, cười nhẹ:

- Không có nhiệm vụ đột xuất nữa chứ?

An kéo ghế ngồi xuống đối diện bố, vừa gắp miếng cá vừa đáp:

- Hôm nay con được về nhà ăn cơm, chắc chắn là không có rồi.

Cả ba người cười khẽ. Suốt bao nhiêu ngày qua, đây là lần đầu tiên gia đình họ có một bữa cơm trọn vẹn. Không có tiếng điện thoại reo, không có những cuộc họp gấp gáp hay những nguy hiểm rình rập. Chỉ có ba người họ và chú chó nhỏ đang quấn quanh chân An, đợi được chia phần ăn.

Mẹ gắp thêm thức ăn vào bát cho chồng và con trai, giọng bà nhẹ nhàng nhưng đầy xúc động:

- Cả hai bố con làm mẹ lo muốn chết. Mẹ chỉ biết cầu trời mọi chuyện suôn sẻ. Giờ thì mẹ không cần gì cả, chỉ mong gia đình mình luôn bình an.

An cúi đầu, cảm nhận rõ sự nghẹn ngào trong giọng nói của mẹ. Anh biết, từ trước đến nay, bà chưa bao giờ ngăn cản con trai đi theo con đường này, nhưng điều đó không có nghĩa là bà không lo lắng.

Đại tá Hải đặt đũa xuống bàn, chậm rãi nói:

- Chúng ta đã chọn con đường này, thì phải chấp nhận những gì đi kèm với nó. Nhưng có một điều không bao giờ thay đổi, đó là gia đình luôn là chỗ dựa vững chắc nhất.

Ông nhìn An, ánh mắt trầm lắng nhưng đầy tự hào:

- Bố biết con đã trưởng thành, đã thực sự hiểu được ý nghĩa của việc bảo vệ Tổ quốc.

An siết nhẹ đôi đũa trong tay, cảm giác ấm áp len lỏi vào từng thớ thịt. Anh nhớ lại những gì đã trải qua - những khoảnh khắc sinh tử, những quyết định khó khăn, những lần đối diện với nỗi sợ hãi. Nhưng quan trọng hơn hết, anh nhớ rằng dù có chuyện gì xảy ra, anh vẫn luôn có một gia đình phía sau, chờ đợi anh trở về.

Mẹ mỉm cười, gắp cho An miếng cá kho mềm nhất trong nồi, giọng bà trêu chọc:

- Thôi ăn đi, nói nhiều cơm nguội hết bây giờ. Mà mẹ dặn trước, ăn xong là con phải rửa bát đấy nhé. Không có chuyện vừa lập công lớn là được nuông chiều đâu.

An bật cười:

- Dạ tuân lệnh mẹ!

Cả nhà cùng cười, không khí nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Bên ngoài, gió nhẹ thổi qua, mang theo hương đêm thanh mát. Trong căn nhà nhỏ, ba con người và một chú chó lặng lẽ tận hưởng khoảnh khắc yên bình, trân trọng từng giây phút quý giá bên nhau - vì họ biết

rằng, ngoài kia, thế giới vẫn luôn có những giông bão đang chờ đợi. Nhưng chỉ cần có gia đình, họ có thể đối mặt với bất cứ điều gì.

***

Hà Nội trong buổi sáng tháng Chín se se lạnh.

Những tia nắng đầu ngày nhẹ nhàng chiếu xuống Quảng trường Ba Đình, nơi hôm nay trở thành chứng nhân cho một sự kiện đặc biệt. Một lễ vinh danh được tổ chức dành cho những con người thầm lặng đã chiến đấu trong bóng tối để giữ vững hòa bình cho Tổ quốc. Giữa lòng Thủ đô, từng hàng người xếp ngay ngắn, gương mặt ai cũng rạng rỡ nhưng vẫn còn phảng phất đâu đó những nỗi niềm chưa nguôi. Họ đến đây không chỉ để chứng kiến một khoảnh khắc trọng đại, mà còn để bày tỏ lòng biết ơn với những người đã cống hiến cả trái tim và sinh mạng cho đất nước.

An đứng lặng sau sân khấu, lòng đầy suy tư. Tấm huân chương sắp được trao cho anh và đồng đội không chỉ là một phần thưởng danh dự, mà còn là sự ghi nhận cho những ngày tháng đầy gian nan, hiểm nguy mà họ đã trải qua. Trong ánh mắt An, những ký ức về trận chiến vừa qua vẫn còn vẹn nguyên. Bom đạn, tiếng súng, những cuộc rượt đuổi nghẹt thở,

những giây phút sinh tử cận kề... tất cả dường như vẫn còn đọng lại đâu đây, chỉ mới hôm qua thôi, họ còn đứng giữa lằn ranh mong manh giữa sự sống và cái chết. Nhưng hôm nay, họ đứng đây, giữa lòng Thủ đô, giữa sự vinh danh của nhân dân, của đất nước.

Bên dưới khán đài, bố mẹ An ngồi ở hàng ghế đầu, bàn tay mẹ anh đan vào nhau. Trên khuôn mặt bà, dù ánh lên niềm tự hào nhưng vẫn không giấu được sự xúc động. Bà đã trải qua những ngày dài lo lắng khi con trai mình chiến đấu giữa ranh giới sinh tử và hôm nay, được thấy An đứng đây, khỏe mạnh và được vinh danh, bà cảm thấy như có một tảng đá lớn vừa trút khỏi lồng ngực. Ngồi bên cạnh, bố An - Đại tá Hải trong bộ quân phục chỉnh tề, vẫn đang băng bó ở tay, lặng lẽ quan sát tất cả.

Lan và Hồng cũng có mặt, ngồi cách đó không xa. Cả hai đã trải qua những ngày căng thẳng cùng đội An, đã chứng kiến từng khoảnh khắc hiểm nguy, từng giây phút đồng đội mình đối diện với cái chết. Giờ đây, họ chỉ đơn giản là muốn ở bên cạnh An trong khoảnh khắc quan trọng này.

Tiếng loa vang lên, từng người trong đội lần lượt được xướng tên. Minh và Nam, những đồng đội đã kề vai sát cánh với anh, bước lên bục vinh danh trong tiếng vỗ tay giòn giã. Khi tên An được đọc lên, anh hít

một hơi thật sâu rồi bước ra. Giây phút được gắn tấm huân chương lên ngực, An không nhìn xuống đám đông đang vỗ tay reo hò, mà chỉ tìm kiếm một người duy nhất.

Ở hàng ghế đầu tiên, giữa những quan chức cấp cao và các lãnh đạo lực lượng an ninh, bố anh đang ngồi đó. Đại tá Hải nhìn con trai mình bằng ánh mắt trầm tĩnh nhưng ấm áp. Còn mẹ anh, dù đang cố kiềm chế cảm xúc, nhưng bàn tay bà vẫn đưa lên lau nhẹ khóe mắt. Cảm xúc vỡ òa và bà vỗ tay thật mạnh, hòa cùng tiếng vỗ tay của hàng ngàn người. Lan và Hồng cũng vậy, họ không che giấu niềm tự hào khi thấy người đồng đội của mình được vinh danh.

Sau buổi lễ, An lặng lẽ rời khỏi sân khấu, né tránh những ánh đèn flash, những câu hỏi dồn dập từ phóng viên và cả những lời chúc mừng. Anh bước nhanh xuống bậc thềm, ánh mắt vội vã quét qua đám đông tìm kiếm một hình bóng quen thuộc.

Ở một góc sân, gần khu vực hậu trường, bố mẹ An lặng lẽ đứng đó. Đại tá Hải vẫn khoác trên mình bộ quân phục chỉnh tề, nhưng dù cố giữ dáng vẻ nghiêm nghị, vết thương chưa lành hẳn vẫn khiến ông thoáng lộ vẻ mệt mỏi. Bên cạnh, mẹ anh khẽ nắm lấy cánh tay chồng, đôi mắt xen lẫn giữa lo lắng và tự hào.

An bước vội đến, giọng anh lẫn trong hơi thở gấp gáp:

- Bố... Bố thấy trong người thế nào?

Ông Hải nở một nụ cười nhẹ, dù trên gương mặt ấy vẫn thấp thoáng nét trầm tư. Ông gật đầu, giọng điềm đạm:

- Bố ổn. Chỉ là đứng lâu một chút thì hơi mỏi thôi.

Mẹ anh khẽ trách, bàn tay vỗ nhẹ lên tay chồng:

- Ông không khỏe thì nên ngồi nghỉ, cứ cố chấp làm gì...

An lặng lẽ đưa tay đỡ lấy bố. Giữa những tràng pháo tay từ xa vọng lại, khoảnh khắc này bỗng trở nên yên bình lạ thường. Không còn ánh đèn flash, không còn những câu hỏi dồn dập từ báo giới, chỉ có ba người họ, giữa khoảng sân rợp bóng đèn vàng.

Ông Hải vỗ nhẹ lên vai con trai, ánh mắt đong đầy những điều muốn nói:

- Đi dạo cùng bố một lát nhé. Bố có chuyện muốn nói với con.

Quảng trường Ba Đình trải dài dưới ánh nắng trưa rực rỡ, những tia nắng chói chang hắt xuống mặt đá sáng bóng, phản chiếu lên từng hàng cây xanh mướt. Không gian tĩnh lặng, chỉ còn tiếng lá xào xạc

trong cơn gió nhẹ và tiếng bước chân chậm rãi của hai cha con trên lối đi lát gạch.

Đi được một đoạn, ông Hải lên tiếng:

- Bố sẽ xin nghỉ hưu sớm.

An khựng lại trong giây lát. Anh không quá bất ngờ, nhưng lòng vẫn chùng xuống, như thể một điều gì đó vừa khép lại.

- Bố chắc chứ?

Ông gật đầu, ánh mắt hướng về phía xa, nơi Lăng Bác sừng sững giữa lòng Thủ đô, uy nghiêm dưới bầu trời xanh thẳm:

- Ừ. Đã đến lúc rồi. Bố không còn trẻ nữa và bố nghĩ mình đã làm đủ. Đã đến lúc thế hệ của con tiếp nối. Bố không tin rằng chỉ có những người lâu năm mới làm được việc. Nếu cứ bám mãi, liệu có phải đang ngăn những người trẻ như con tiến lên, mang đến một điều gì đó mới mẻ và mạnh mẽ hơn?

An im lặng. Anh hiểu, với một người như bố - người đã dành cả đời để bảo vệ đất nước, từng đi qua những chiến dịch hiểm nguy, từng đặt Tổ quốc lên trên cả bản thân mình - quyết định này hẳn không dễ dàng. Nhưng qua nhiều thăng trầm, sau những gì đã mất và đã hy sinh, ông biết mình cần dừng lại.

Giọng ông Hải trầm xuống, mang theo những suy tư của một đời người:

- Bố đã luôn muốn bảo vệ con trong thế giới này... nhưng giờ bố nhận ra con đã có thể tự bảo vệ chính mình. Hơn thế nữa, con đã bảo vệ được cả những người khác.

An siết chặt tay. Bao năm qua, anh luôn muốn chứng minh rằng mình không còn là một đứa trẻ, rằng anh có thể bước tiếp trên con đường mà bố từng đi. Và hôm nay, có lẽ anh đã làm được.

An vừa định nói thêm thì từ phía xa, Lan bước đến, tay cô nắm nhẹ tay mẹ của An, trong tay bà Lan Anh là một chiếc phong bì màu kem được trang trí nhã nhặn:

- A! Bác và anh An đứng ở kia rồi... Mẹ An thì đỏ mặt như đang cố che đi niềm vui:

- Bố nó xem đi này... Lan mang bản mẫu thiệp cưới qua, mẹ thấy đẹp quá!

Lan nhẹ nhàng mỉm cười:

- Bọn con mới chốt xong. Con muốn hai bác xem đầu tiên... xem có ưng không ạ.

Ông Hải nhận tấm thiệp, nhìn một lát rồi quay sang An cười tủm tỉm:

- Nhanh thế hả con?

An gãi đầu, ánh mắt lúng túng nhưng không giấu nổi niềm vui, anh lén nhìn Lan - cái nhìn đủ khiến hai

má cô ửng hồng. Mẹ An nắm tay Lan, giọng nghẹn ngào hạnh phúc:

- Ngày đó chắc đẹp lắm!

Lan ngước lên, đôi mắt long lanh bắt gặp ánh nhìn của An. Một khoảnh khắc như mọi thứ đều lặng đi, chỉ còn hai trái tim hòa cùng nhịp đập. Rồi cả hai cùng bật cười, đồng thanh:

- Bọn con cũng mong vậy...

Không gian như được nhuộm bằng màu ấm của tình yêu - nhẹ, sâu và rất đỗi bình yên.

Một cơn gió nhẹ lướt qua quảng trường. Những tán cây đổ bóng xuống lối đi, che bớt phần nào cái nắng gắt. Xa xa, du khách vẫn chậm rãi tham quan, từng tốp học sinh nối nhau vào viếng Lăng. Trong khoảnh khắc này, An bỗng nhận ra rằng có những điều đã khép lại, nhưng cũng có những hành trình mới đang chờ anh phía trước.

***

Ở một góc sân trại giam, Trần Khải chậm rãi đưa cây chổi tre quét qua những viên đá lát sân. Tiếng chổi sàn sạt trên nền gạch, hòa lẫn với tiếng chim hót lảnh lót đâu đó trên những tán cây. Nắng nhẹ phủ xuống, không gay gắt, mà dịu dàng như một sự an ủi.

Hôm nay, lòng hắn nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Cuộc gặp với Linh đã mang đến cho hắn một thứ mà bấy lâu nay hắn tưởng mình không còn tư cách để có hy vọng.

Hắn không còn là một kẻ lang thang trong bóng tối, cũng không còn là con tốt bị bỏ rơi trong trò chơi quyền lực. Hắn đã sai lầm, đã lạc lối, nhưng vẫn còn một người tin vào hắn. Một cô con gái nhỏ bé nhưng kiên cường, đã không quay lưng với hắn dù cả thế giới có thể làm vậy.

Trần Khải ngẩng lên, nhìn bầu trời cao rộng. Tựa như chính cuộc đời hắn - đã từng u ám, nhưng giờ đây, một tia sáng mong manh đã len lỏi vào.

Hắn cầm cây chổi trong tay, rồi tiếp tục quét sân. Lần đầu tiên sau rất nhiều năm, hắn mong chờ đến một ngày mai. Một ngày mà hắn có thể bước ra khỏi nơi này, bắt đầu lại từ đầu. Một ngày mà hắn có thể đường hoàng nắm lấy bàn tay của con gái mình và nói với nó rằng: *"Bố đã trở về..."*.

***

Hòa bình đã được bảo vệ.

Nhưng phía sau sự bình yên ấy, vẫn luôn có những cơn sóng ngầm lặng lẽ vươn mình trong bóng tối - những trận chiến không danh xưng, những hy

sinh không lời kể. Mặt trận ngầm vẫn tiếp tục, nơi những con người như An, Minh, Nam, Lan, Hồng, Vốn, hay Đại tá Hải - những chiến sĩ thầm lặng - lặng lẽ cống hiến, lặng lẽ gìn giữ nền hòa bình mà bao thế hệ đã đổ máu để giành lấy.

Không phải ai cũng biết đến họ. Không phải ai cũng hiểu những quyết định họ đưa ra, những hiểm nguy họ đối mặt hay những đánh đổi mà họ chấp nhận. Nhưng chính họ là những bức tường vững chãi trước những âm mưu len lỏi trong bóng tối, là những người dám đặt chân vào nơi nguy hiểm nhất để bảo vệ sự bình yên cho hàng triệu người khác.

Ngày mai, vẫn sẽ có thử thách mới, vẫn sẽ có những kẻ thù chưa lộ diện. *Mặt trận ngầm* chưa bao giờ dừng lại. Nhưng chỉ cần có những người sẵn sàng bước tới, bất kể họ có được nhìn thấy hay không, đất nước này vẫn sẽ vững vàng.

Ngày mai, mặt trời vẫn sẽ mọc.

Những con người ấy sẽ tiếp tục hành trình của mình - âm thầm, bền bỉ, nhưng không bao giờ chùn bước.

MỤC LỤC

Trang

Chương 1

Bóng ma quá khứ 5

Chương 2

Mặt trận ngầm 42

Chương 3

Điểm Tập Kết 94

Chương 4

Thất hình đại tội 144

Chương 5

Quá khứ và Thực tại 236

Chương 6

Trận chiến cuối cùng.....280

Chương 7

Bình minh sau cơn bão 355

KHÔNG PHẦN NÀO TRONG XUẤT BẢN PHẨM NÀY
ĐƯỢC SAO CHÉP HAY PHÁT HÀNH DƯỚI BẤT KỲ HÌNH THỨC NÀO
NẾU KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỦA NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Chịu trách nhiệm xuất bản và nội dung:
Giám đốc - Tổng Biên tập
Đại tá TRẦN CAO KIỀU

Chịu trách nhiệm nội dung:
Phó Giám đốc – Phó Tổng Biên tập
Đại tá PHẠM THỊ MỸ NƯƠNG

Biên tập:
ĐINH ĐỨC LONG

Trình bày:
VŨ QUỲNH HOA

Thiết kế bìa:
HÀ TRẦN

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Trụ sở: 100 Yết Kiêu, phường Hai Bà Trưng, TP. Hà Nội
Điện thoại: 069 2342970 - 069 2342969
Chi nhánh: 373D Nguyễn Trãi, phường Cầu Ông Lãnh, TP. Hồ Chí Minh
Điện thoại: 069 3336947 * Hotline NXBCAND: 0769 068668
Trang sách điện tử: http://www.ebookcand.vn
Website: www.nhaxuatbancand.vn
Email: xuatbancongan@gmail.com

ISBN: 978-604-72-8365-1

SÁCH KHÔNG BÁN